

גלריה אלפרד

גלריה אלפרד // קטלוג פעילות 2013-2005 (מהדורה דיגיטלית)

חברי/ות הגלריה:

מיכל בנדרסקי / יעל בן שלום / עדי בצלאל / דפנה גזית / אפרת גל / דביר כהן־קידר /
עדי לוי / נועה ליברמן / גידי סמילנסקי / יעל עמית / טליה רז / רותם ריטוב / ליאור שור

הפקת הקטלוג:

עיצוב גרפי: עדי לוי + ראובן ראש = VAZA
צוות הפקה: אפרת גל / עדי לוי / גידי סמילנסקי / יעל עמית
עריכת לשון: שירה מיכלין

תודות:

יאיר גרבוז / רותי דירקטור / דליה יפה מרקוביץ'
משרד התרבות והספורט / עיריית תל אביב־יפו
מפעל הפיס

מוקדש לכל האמנים והאמניות, לאוצרים והאוצרות, לחברים והחברות, לקהל
המבקרים ולכל מי שעזר ותמך בנו מתחילת הדרך ועד היום.

www.alfredinstitute.org / אלפרד - מכון שיתופי לאמנות ולתרבות

© כל הזכויות שמורות לגלריה אלפרד 2015

גלריה אלפרד

2005
2013

קטלוג פעילות

תוכן העניינים

5 **גלריה אלפרד** פתח דבר מאת חברי הגלריה

7 **חברי/ות גלריה אלפרד**

9 **גלריה אלפרד** טקסט מאת יאיר גרבוז

11 **על שיתוף, שיתופיות ועולם האמנות** טקסט מאת דליה יפה מרקוביץ'

13 **הביחד החדש** טקסט מאת רותי דירקטור

15 **בעקבות אלפרד הכט** טקסט מאת Derek Granger

פלורנטין 13

19 **Intro** תערוכה קבוצתית ‏

20 **שאלה של השקפה** תערוכה קבוצתית ‏

21 **קריסטל** יעל עמית ‏

22 **מעלתו של תמנטיס** מרגרט סטרוטר ‏

23 **כביש בינעירוני** דפנה גזית ‏

24 **סלברטי סקין** מיכל בנדרסקי ‏

25 **שלג דאשתקד** אפרת גל ‏

26 **Dogs Story** דביר כהן־קידר ‏

27 **קיסימי** נועה ליברמן ‏

28 **אתה נמצא כאן** תערוכה קבוצתית ‏

29 **Unused Power** עדי בצלאל ‏

30 **איראן, ביירות, פלסטין ואני** ראפת חטאב ‏

31 **Planet Oma** לנה דה־לו ‏

32 **חתך** ליאת קוך ‏

33 **Götterdämmerung** מרגרט סטרוטר ‏

34 **מרור** תערוכה קבוצתית ‏

35 **Of Monsters and Men** דביר כהן־קידר ‏

36 **דמיון אמפירי** שרה מרקס ‏

37 **Insight Out** עדי בצלאל ‏

38 **Breathing City** ‏ אלעד שניידרמן וטוביאס רוזנברג

39 **פרחים** גידי סמילנסקי ‏

40 **הימה** קבוצת "איפה דנה?" ‏

41 **מראה** דפנה גזית ‏

42 **Sit & Stay** מיכל בנדרסקי ‏

43 **אלפרד דרום** תערוכה קבוצתית ‏

44 **שברים** ריקרדו רויסטשר ‏

45 **דמיון ומחשבה חופשית** ראפת חטאב ‏

46 **שישה משתנים ואחד קבוע** יעל עמית ‏

47 **היער השחור** אפרת גל ‏

48 **Typical Local** יונתן הופ ‏

49 **I/O** נועה ליברמן ‏

50 **מובי מארח** תערוכה קבוצתית ‏

51 **Welcome to the New Middle Ages** ‏ יואב שביט

52 **נגד הטבע** גיורא קריב ‏

53 **חי צומח דומם** ‏

ארתור יעקובוב ובלינדה קיין

54 **קלאוסטרופוביה אהובתי** עדי לוי ‏

55 **טלפון שבור** תערוכה קבוצתית ‏

56 **הסולם** גיא ברילר ‏

57 **בלון ניסוי** ברק דגן ‏

58 **הכללות גסות** יואב שביט ‏

59 **אי שקט** עדי בצלאל ‏

60 **ברוז בגלריה** דודו גבע ‏

61 **יומן ואיש ישן** גידי סמילנסקי ‏

62 **גן יחיד** יעל עמית ‏

63 **עונג לא צפוי** יובל שלגי ‏

64 **פברואר** דפנה גזית ‏

65 **נוקטורמה** מריק לכנר ‏

66 **Western** מיכל בנדרסקי ‏

67 **דומסטיקה 2** נעמה בן-יוסף ‏

68 **ראש פיה** אילן יונה ‏

69 **אלפרד הכט** אפרת גל ‏

לבונטין 19

73 **אלפרד ושות' 1**

תערוכת מכירה קבוצתית ‏

75 **פרשי הלילה** ראפת חטאב ‏

77 **מרחב מוגן** רן קידר וליאת אלבלינג ‏

79 **ערש** יובל כספי ורחלי רוטנר ‏

81 **וילה בג'ונגל** אבישי פלטק ‏

83 **מינים / Sitting** ‏ ז' טליה רז / איתי שמואלי

85 **DUST** שחר בנימיני ‏

87 **את הטקסט קראתי אחר כך** ‏ ז' קבוצת תמיכה

89 **חול** ערב מיצגים ‏

91 **אלפרד ושות' 2** ‏ ז' תערוכת מכירה קבוצתית

93 **בנסיגה / עבודות מטבח** ‏ ז' אורלי הדרי / יאיר פרץ

95 **רות שלום ואמנים צעירים** ‏ ז' תערוכה קבוצתית

97 **טיקלא שיפעא** תערוכה קבוצתית ‏

99 **סרטים מצויירים** יעל סקידלסקי ‏

101 **אבק קונקרטי** דני לביא ‏

103 **ציור על ציור** אלעד רוזן ונעמי לב ‏

105 **מה שפורם** ‏ ז' גידי סמילנסקי / מרים גמבורד / אוהד פישוף

107 **מים עומדים** יואב שביט / הילה סלעי ‏ ז'

109 **Family Matters** תערוכה קבוצתית ‏ ז'

111 **כשתראי נוצה** יעל בן שלום / עדי בצלאל ‏ ז'

113 **אלפרד ושות' 3** תערוכת מכירה קבוצתית ‏ ז'

115 **Going down with the ship** שי שניידר ‏

בן עטר 19

119 **Flesh and Bone** ‏ ז' רני ששון / מירי צ'ייס / אורלי הומל

121 **זו לזו** שי זילברמן / גלה וייצמן ‏ ז'

123 **קישקעס** תערוכה קבוצתית ‏ ז'

125 **בוקר טוב אדון גרשלר** חנה יגר ‏ ז'

127 **מכירה התרמה עבור מורן פריימן** ‏ ז' תערוכת מכירה

129 **צלול** מיכל רוטשילד ‏ ז'

131 **מודל סטנדרטי** נועה ליברמן / FOMA<3 ‏ ז'

אלפרד EXPRESS

133 **אלפרד EXPRESS**

135 **על אודות פרויקט "אלפרד EXPRESS"** טקסט מאת רותם ריטוב / יעל בן שלום

137 **על הפעולה** טקסט מאת יונתן הירשפלד

138 **EXPRESS** טקסט מאת הדס רשף

139 **"המסגרת היא הצורה": אלפרד EXPRESS כיצירת אמנות** טקסט מאת יואב שביט

141 **"אלפרד EXPRESS": סיכום אמצע (חלק א')** טקסט מאת רותי דירקטור

143 **מבט כללי על אלפרד EXPRESS**

בן עטר 19 (המשך)

145 **There Was a Time When Men Died for Honor** ‏ ז' אבי קריספין

147 **דיו לבנה** תערוכה קבוצתית ‏ ז'

149 **תופעה חיה** Latzi / Dede ‏ ז'

151 **בשקט בשקט** ‏ ז' גידי סמילנסקי / ורד אהרונוביץ'

גלריה אלפרד

קטלוג פעילות מסכם 2005-2013

פתח דבר מאת חברי הגלריה

אנחנו גאים ומתרגשים להציג בפניכם את הקטלוג המסכם את פעילותנו מיום שנוסדה גלריה אלפרד הקטנה ברחוב פלורנטין ועד היום, כאשר אנו עומדים בפני מעבר לבנין בן ארבע קומות והופכים להיות **אלפרד - מכון שיתופי לאמנות ולתרבות**. נכון להיום, גלריה אלפרד מונה 13 אמנים אשר משתתפים באופן פעיל בכל ההיבטים של פעילות הגלריה, לרבות אוצרות, תפעול, השתתפות בהוצאות וכמובן הצגת תערוכות. מראשית דרכה גלריה אלפרד היא עמותה רשומה, הפועלת ללא כוונת רווח.

במשך כל שנות פעילותנו שמרנו על מבנה שיתופי נטול היררכיה, הן בניהול הגלריה והן ביחס שלנו כלפי האמנים האורחים והתערוכות. השיתופיות והעמדה הלא־מסחרית של הגלריה אפשרה לה להיות פלטפורמה ניסיונית לאמנות, להציג אמנים בתחילת דרכם ולבנות מעגלים נוספים של קהילה אמנותית מוחץ למוסדות המוכרים והגלריות המסחריות. הקמת הגלריה נבעה במידה רבה מתוך הצורך האישי שלנו לבטל את התלות בגלריות הגדולות, המבוססות, המקיימות את שוק האמנות הישראלי ומתוך הכרה שהמרכז האמנותי בארץ, ובתל אביב בפרט, קטן ומסוגר.

החלל הראשון של הגלריה, שנוסדה בספטמבר 2005, שימש קודם לכן כסטודיו של האמנית מרגרט סטרטר. מרגרט היא שיזמה את הקמת הקבוצה, ואספה סביבה כמה אמנים ואמניות צעירים בוגרי המדרשה לאמנות. בשנות הפעילות הראשונה, הצגנו בעיקר תערוכות יחיד של חברי קבוצת המקימים, אך בהמשך החלה הגלריה מארחת באופן קבוע אמנים ואמניות שאינם חברים בקבוצה. במרוצת השנים הפך אירוח תערוכות של אמנים/ות בתחילת דרכם שאינם חברים בקבוצה למרכז הפעילות האוצרותית של הגלריה. לחלל בפלורנטין היה חלון הפונה אל הרחוב, אשר שימש לתערוכות בפורמט "אקווריום", אשר בהן היה אפשר לצפות 24 שעות ביממה למשך שבועה ימים. הלך רוח זה, המעודד קשר עם הרחוב והסביבה, המשיך ללוות את הגלריה בחללים השונים שבהם שכנה.

המעבר לחלל חדש ומרווח ברחוב לבונטין אִפשר לגלריה לפתח ולהרחיב את הפעילות האמנותית, ולתת במה איכותית לאמנים להציג את עבודותיהם, אולם דרש מעמותת אלפרד לבצע קפיצת מדרגה כלכלית. לשם כך פיתחנו מודל מכירת אמנות התואם את ערכינו כגלריה שיתופית, ומציע אמנות מקורית של אמנים צעירים וותיקים כאחד, במחירים שווים לכל נפש. מודל זה משמש עד היום גלריות שיתופיות נוספות כמוקד הכנסה עיקרי. החלל החדש אִפשר לנו גם לקיים פורמטים רחבים יותר של תערוכות המעודדות שיתופי פעולה בין אמנים.

חברי/ות הגלריה הוזמנו להשתתף בכנסים שונים הנוגעים לפעילות שיתופית בארץ (פסטיכנס, מעמותה ועוד), ובשנת 2008, במהלך יריד "צבע טרי", קיימנו פאנל קואופרטיבים באמנות בהשתתפות של קבוצות שיתופיות נוספות. כמו כן, הוזמנו להציג כקבוצה במכללת קיי בבאר שבע, בגלריה "עירוני רמלה", במוזיאון בת ים ובמוזיאון חיפה לאמנות.

השקת קטלוג זה, המסכם שמונה שנים של פעילות, הגיעה כמו במקרה ברגע שבו אנו מבצעים מהלך של השתנות והתרחבות. אלו ימים מרגשים, שבהם אנו עמלים על הקמת המכון השיתופי הראשון בישראל לאמנות ולתרבות. אנחנו מבקשים ליצור קהילה של אמנים ושוחרי תרבות, אשר נהנית ממערך שלם של תשתיות, שירותים ופעילויות. המכון השיתופי יכלול חללי עבודה לאמנים מתחומים שונים, סדרה של הרצאות וסדנאות בנושאים מגוונים וכמובן חלל תצוגה שבו תמשיך גלריה אלפרד לקיים את פעילותה. אנו מאמינים ומאמינות כי הרוח השיתופית שבה פעלנו עד היום, תאפשר למקום החדש להיות מרכז תומך ומפעיל לקהילת האמנים והאמניות בארץ, ומקום מעניין ומזמין עבור קהל האמנות הרחב.

חברי/ות גלריה אלפרד: מיכל בנדרסקי / בל / יעל בן שלום / עדי בצלאל / דפנה גזית / אפרת גל / דביר כהן־קידר / עדי לוי / נועה ליברמן / גידי סמילנסקי / יעל עמית / טליה רז / רותם ריטוב / ליאור שור

צילם: עדי לוי

חברי/ות גלריה אלפרד

מיכל בנדרסקי

בוגרת המדרשה. לומדת לתואר שני בייעוץ חינוכי במכללה האקדמית לישראל. ציירת, ועבודותיה עוסקות בכוחו המיסטי של הדימוי, בחקירה של תבניות ויזואליות מוכרות וקלישאתיות. מרבית העבודות שלה מבוססות על דימויים אשר מקורם ברשת, שאתם היא מנכסת. פעולת הניכוס מתבצעת באמצעות קלקול, רישוט, ריקון והמצאה מחדש.

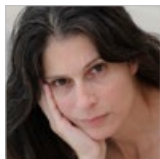
יעל בן שלום

בוגרת לימודי משפטים באוניברסיטה העברית ולימודי אמנות במדרשה לאמנות בית ברל. תלמידת התואר השני באמנות בבצלאל. עבודותיה מתבססות על אירוע ציורי המתקיים בזמן הווה ועל חקר הטרינספורמציה של ציור לסוגי מדיום מקבילים.

עדי בצלאל

בוגרת המדרשה לאמנות ותואר שני במחלקה הבינתחומית לאמנות באוניברסיטת תל אביב. עוסקת בצילום, ציור כתיבה ואיור. מחברת ניגודים – קסם וראליזם, קודש וחול, נשגב ויומיומי. מבקשת להציג הן את הקסם והן את מה שנתפס כמצאותי באותה הפתיחות ובכך להציע בדיקה מחודשת של סדר הדברים.

דפנה גזית

בוגרת מכללת הדסה לצילום, המדרשה לאמנות ומכללת עלמא. ער סקת במדיום הצילומי על מגוון אופני: צילום דגורטייפ (שיטת הצילום הראשונה), שימוש בפילים בפורמטים שונים, צילום במצלמות מסוגים ובפורמטים מגוונים, הדפסות ידניות, צילום דיגיטלי ועוד. עבודותיה עוסקות בפער שבין העידן העכשווי בצילום לתחילת ימי הצילום. נקודת מבטה מחפשת לתת במה לרגיל ולמובן מאלי.

אפרת גל

סיימה תואר ראשון במדרשה בתוכנית המצוינים, למדה שנה אחת לימודי אוצרות במרכז לאמנות עכשווית, סיימה תואר שני ב-HKU, אוטרקט, הולנד. עוסקת במרכיבים הבונים זהות לאומית – בהיסטוריה, מסורת ומיתוסים. עוסקת בעיקר בציור ורישום, אך גם במיצב, וידיאו, פרפורמנס וכתיבה.

דביר כהן־קידר

בוגר תואר ראשון במדרשה לאמנות ותואר MFA באוניברסיטת חיפה. עבודותיו מאופיינות בדימויים מעולם הילדים הנראים טעונים באווירה ובקונטציות של עולם המבוגרים. גוף האדם מוצג כלא יציב גנטית, כמתכלה וששינוי נתפסים כבגידה. הדימויים מיוצגים בציורי שמן פיגורטיביים ומסורתיים, ובמקביל מנהלים דיאלוג עם האסתיקה של תולדות האמנות מהמזרח הרחוק.

עדי לוי

בוגר המחלקה למדיה דיגיטלית בקמרה אובסקורה. עוסק בצילום, ניו־מדיה, מיצב ואוצרות. מתוסף בלהקת הרוק "קוף סנאי", מעצב גרפי ובעליו של VAZA – סטודיו לניו־מדיה. יצירתו עוסקת בנקודת המגע שבין מרחב המחיה הפרטי והאינטימי ובין המרחב הציבורי.

נועה ליברמן

אמנית, אוצרת וחוקרת. בוגרת המחלקה לצילום, "המדרשה" בית ברל. הנושא המרכזי בעבודותיה הוא מורכבותו של הדימוי הנשי בצילום ובאמנות בכלל. תצלומיה עוסקים בדימוי הגוף ובתוך כך במיניות הנשית ובזהות הנשית. בשנים האחרונות היא משתמשת בגופה כבאובייקט עבודת האמנות, וקוראת תיגר על ייצוגי הנשיות המקובלים.

גיד סמילנסקי

צייר ויוצר קולנוע, בוגר המדרשה לאמנות בבית ברל. גידי מרצה על קולנוע ואמנות לכל מי שמוכן לשמוע, מציג ואוצר תערוכות כחבר בגלריה אלפרד מאז 2007. ציוריו עוסקים בכינון מחדש של תפיסה הומניסטית ביצירה עכשווית, תפיסה המקדמת ערכים של דיאלוג, חיבה, אינטימיות והשכלה.

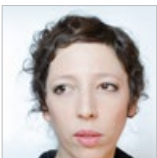
יעל עמית

בוגרת המדרשה לאמנות בבית ברל ובעלת תואר שני באמנות מאוניברסיטת חיפה. רכזת חינוך והדרכה במוזיאון אשדוד לאמנות. עבודותיה עוסקות בייצוגים של נוף, סימון, מיפוי והגדרת מרחב, והיא פועלת בטכניקות שונות תוך עיסוק ביחסי רישום ופיסול/מיצב.

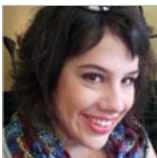
טליה רז

ציירת, ילידת 1975. בוגרת התואר הראשון והשני באוניברסיטת חיפה והאקדמיה החופשית בהאג, הולנד. עובדת מתוך דימויים צילומיים המעוררים אצלה עניין רגשי וצבעוני. מתארת דמויות שעומדות בסיטואציות בנאליות, שאתן היא מפרקת לכתמים ולצורות. בשלב כלשהו מפסיק הדימוי להיות נושא הציור והופך לאמצעי ייצוג, למפה רגשית.

רותם ריטוב

בוגרת המחלקה לאדריכלות באקדמיה לעיצוב ואמנות ויצו חיפה. מרצה לאדריכלות. הקימה את גלריה Apart.Art (2009-2011), מקום שבו גרה, אצרה והציגה תערוכות. בשנים 1996-2008 רקדה בלהקות המחול המובילות בישראל. כיום עוסקת ברישום, בציור ובמיצב, וההשראות שלה הן הסביבה שבה היא חיה: קונפליקטים מקומיים וטרטוריה.

ליאור שור

בוגרת תואר ראשון במדרשה לאמנות ותואר שני באוניברסיטת לסלי בטיפול באמנות. יוצרת בתפר שבין דו־ממד לתלת־ממד ובוחנת את המפגש בין חומרי "אמנות", חומרים "משרדיים" וחומרי "מלאכת יד". המותח שמייצר המפגש מצריך טיפול ייחודי והמצאה חומרית. עולם הדימויים המעסיק אותה הוא עולם אלכימי, שבו דימויים וחומרים מותכים זה לזה.

ליאת אלבלינג (בשנים 2010-2013)

סיימה בהצטיינות במחלקה לצילום במכללת "מנשר לאמנות" ובוגרת המדרשה. זוכת פרס "לאון קונסטנטינר" לאמן ישראלי לשנת 2011 ופרס "בחירת הפטיש" מבית סותביס' לשנת 2013. מרצה במכללות: "מנשר לאמנות", "מוסררה" והמדרשה.

לנה דה־לו (בשנים 2005-2009)

נולדה בברקלי, ארצות הברית, ועלתה לישראל בילדותה. בוגרת המדרשה לאמנות בבית ברל. צלמת שהציגה בתערוכות יחיד ובתערוכות קבוצתיות. בשנים האחרונות עובדת כדולה, תומכת לידה, ופעילה בזכויות נשים בתחום הלידה. גרה בעמק חפר עם בן זוגה, האמן אלעד שניידרמן, ושתי בנותיהן.

ראפת חטאב (בשנים 2005-2012)

בוגר תואר ראשון במדרשה לאמנות. לומד תואר שני בבצלאל. משתמש באמנות ככלי לביטוי הבדידות והזרות שהוא מרגיש כאדם, כאחר וכמיעוט שלא משתלב בתוך החברה שממנה הוא מגיע ובה הוא חי. בבסיס עבודתו מונחות השאלות "מי אני?" ו"בעיקר "מה אני יכול להיות?" הוא מבקש לזנוח את העולם המוכר המבוסס על עקרון השייכות של תרבות, חברה, לאום או משפחה.

שרה מרקס (בשנים 2005-2009)

נולדה במוינאפוליס, מינסוטה. למדה בבית הספר לאמנות בשיקגו. מתגוררת בניו יורק והציגה תערוכות רבות בגלריות ובחללים ציבוריים. לקחה חלק במיצגים בחללי אמנות ומחול בשיקגו. מגששת במגוון נושאים כגון אתרי בנייה, איקונוגרפיה הזדית, צמחים וציפורים. עבודותיה בוחנות חללים פנימיים וחיצוניים, ומבליטות את יופיים וזאת על אף היבטם הדיסטופי.

מרגרט סטורטר (בשנים 2005-2009)

מתגוררת בברקלי. בוגרת תואר ראשון מבית הספר לאמנות בשיקגו ותואר שני באמנות וביקורת באוניברסיטת ניו יורק. האמנות של סטורטר, ילידת הוליווד קליפורניה, שואבת את השראתה מהטבע, מההיסטוריה של האמנות ומהקולנוע. עבודותיה האחרונות חוקרות ייצוגים של בדידות ונטישה בסרטים הוליוודיים.

מישל פלטניק (בשנים 2010-2013)

נולד בצרפת ועלה לישראל בגיל 28. סיים לימודי אמנות בהצטיינות במדרשה. זכה במלגת שפילמן למצוינות בצילום ונבחר לפרויקט החממה של סרג' תיחוש. במשך שנים עבד כמהנדס חשמל וזכה בפרסים על חדשנות וכתיבת פטנטים. מתרגל יותר מעשרים שנה אמנותית לחימה ולמד תיאטרון גוף ומחול. העיסוק האמנותי שלו משלב את הידע שרכש בתחומים השונים ובמדיה מגוונת.

יואב שביט (בשנים 2008-2012)

אמן בין־תחומי שמייצר מיצבים המייצרים שאלות מטפיזיות התעובות פעולה מהנקלעים לתוכם. מיצביו מתאפיינים בשילוב בין אמצעים טכנולוגיים ושפות צורניות פגאניות שאמניסטיות. החיבורים הייחודיים וטכניקות הפיסול החדשות דוחקים במתבוננים לחזור אל ההשתאות הבסיסית ביותר שהיא לטענתו המקור שממנו אנו שואבים את הזכות למשול בחומר ובדימוי.

גלריה אלפרד

יאיר גרבוז

גלריה אלפרד מציינת שמונה שנות פעילות. הגלריה נוצרה מכורח. הרבה דברים בעלי ערך נולדים מאין ברירה. את הגלריה יסדו אמנים צעירים שנמצאו אז בראשית דרכם. לו הממסד האמנותי היה מאמץ אותם קרוב לוודאי שהם היו נענים לו ומתפזרים בין חללי התצוגה הקיימים. אמנים צעירים אלה נטלו את גורלם בידיהם ובנו לעצמם מסלול עוקף. ראוי לציין בסיפוק שהם עשו זאת מתוך אי־שביעות רצון לגמרי מובנת אך גם בלא התמרמרות ורטינה. הם הבינו את הכוח המשחרר של האלטרנטיבה ואת הניקיון המקצועי שאפשר להשיג באמצעות שליטה מלאה באופני התצוגה. הבחירה בעשייה עצמאית אפשרה להם לשמור על טריות מחשבתית, על חופש אמנותי, על ניסיוניות והתנסות. במקום לחפש תמיכה מהממסד הם תמכו זה בזה. מה שיפה בגלריה אלפרד ואחרות מסוגה זה שהן מהוות המשך אינטגרלי של הסטודיו – מעבדה למחשבה באמצעות אמנות. ואשר לפידבק המקצועי – דווקא זה ניתן להם בשפע בין אם מהקולגות בני גילם ובין אם ממוריהם בעבר שהפכו לקולגות. אשר לפידבק התקשורתי הם למדו להסתפק בשיח המקצועי. מושג ההצלחה וההתקבלות נשאר בתחום התקווה והרצון מבלי שיתערב ויעכיר את מלאכת היצירה. מי שבנה גלריה כמו אלפרד איבד מעט מאוד הזרקורים וזכה בהרבה תנאים ליצירה ולבחינתה. לשנים הראשונות זהו פתרון אידיאלי. אין ספק שזהו מקרה של מעד יצא מתוק.

בדברים אלה אין, ולו מעט, זלזול בהצלחה על כל סוגיה. אפילו לא בזו הכלכלית־מסחרית. אלא שיש בהם שבח למי שאינו מתנה את עשייתו בתוצאות השוליות והחיצוניות לה. יש שיראו בזה רומנטיזציה, ואני אטען שמדובר בחיזוק המערכת החיסונית – אמן צעיר, בצאתו מהמוסד שבו הכשיר את עצמו, חייב לחשוב על השאלה איך ייראה הסטודיו שלו, הרבה לפני שהוא שואל את השאלה הלגיטימית: האם המוזיאון ירצה בי? יש שיגדירו כרומנטית גם את הגישה שטוב לו לאמן לצאת לדרכו מתוך הנחה שהוא ייכשל... שאיש לא ירצה להציג אותו ולרכוש אותו ובעיקר – הוא יהיה בלתי מובן. איש לא צריך לאחל לעצמו את אלה, אבל כל אחד צריך להכין את עצמו למצב הזה כדי שירגיש את עצמו חופשי בסטודיו כאילו אין אף אחד שמביט בו, בעבודתו ובתוצאותיה. אמנים צעירים הנוטלים את גורלם ועצמאותם בידיהם מגלים על עצמם מפני כוחה המסרס של המערכת. בתולדות האמנות המקומית יש לא מעט סיפורים מוצלחים של התקבלות מאוחרת ושל שוליים שהגיעו למרכז מתוך התבשלות ובשלות.

למרבה התימהון לא תומללה ולא בוררה עד כה העובדה המדהימה שרבים מאוד מקרב האמנים עוסקים בהוראת אמנות ובחינוך לאמנות. אין עוד מקצוע בעולם שכה רבים מבין העוסקים בו גם מורים אותו. ההנחה שרבים עושים זאת כי זו פרנסה נוחה שמשאירה הרבה זמן פנוי ליצירה לא תכסה את הריבוי הזה. יוצא, לפיכך, שמדובר באנשים אידיאולוגיים שרוצים להשפיע על התחום שהוא טעם ועניין חייהם. הם רוצים להסביר ולקרב ולקבל ולהתקבל. הם מאמינים בערכה של האמנות, בערך האמנות המקומית ובערך של האמנות שלהם. יוצא לפיכך שהקמת גלריה עצמאית במתכונת הזו היא גם פעולה חברתית וחינוכית. ממילא אמני הגלריה עוסקים בחינוך, וגם אם בנו את הגלריה בדרום העיר כדי שיוכלו לעמוד בעלויות, הם הפכו להיות חלק מרקמת המקום הזה ומהניסיון לעשות אותו מקום טוב יותר. אפשר להגיד שבתוקף הנסיבות הגלריה האלטרנטיבית תהיה פחות בועתית מהגלריה האופנתית והמובילה. המציאות כפתה על חברי הגלריה הסתפקות במועט וזה הפך לשיעור חשוב ולהצעה אתית.

אני עד אוהד לפעילות הענפה של הגלריה מהיום הראשון. אני עד לאהבת האמנות שמאפשרת אורך רוח וריצה למרחקים ארוכים. אני אוהב את האופן שבו מצטרפים אמנים בודדים, לפעמים מבודדים, לקבוצה תומכת. אני אוהב את האמנות המוקצנת וההתנהגות המאופקת. צריך רק להבהיר הבהר היטב: לממסד האמנותי ש"כפה" עליהם את הפעילות הזו אין כמובן שום חלק בהצלחתה ומחדליו נותרו מחדלים. לפעמים צריך להפוך את הפירמידה ולבדוק אולי אפשר בכל זאת להעמידה על ראשה. אני מאחל לאמני הגלריה המשך פורה ורצוף, ואם יקרה שכמה מהם יזכו במה שמגיע להם עצתי להם שיישארו בכל זאת חברים בגלריה אלפרד בתפקידי מנטורים לאמנים צעירים חדשים שיבואו עם נכונות להמתין בסבלנות להצלחה וליצור אמנות ללא סבלנות ובלי פשרות. יש הרבה מאוד אנשים שיודעים לדבר על יצירת מקום, אבל לא מבחינים כאשר מול עיניהם ממש נוצר מקום בעל אופי ותכונות וכוונות ומופתים.

אין להתעלם מהעובדה שרבים מאמני הגלריה הם בוגרי בית הספר לאמנות "המדרשה". מוסד שניסה תמיד להיות מקום לאמנות ישראלית, מקום לחינוך באמצעות אמנות, מקום של תמיכה והשפעה תרבותית. גם "המדרשה" נהגה לייסד את מה שבעיניה חסר בנוף האמנות. גם "המדרשה" הפכה את הביקורתיות ואת אי־שביעות הרצון מנוף לעשייה. גם "המדרשה" לא נבנתה מתגובות הממסד. לפעמים כשאין מספיק לאן לשאת עיניים צריך לנהוג כחברה אוטרקית – לבנות משק ולספק את הצרכים של עצמנו. גלריה אלפרד היא ענף חשוב במשק הזה.

על שיתוף, שיתופיות ועולם האמנות

דליה יפה מרקוביץ'

רעיון השיתופיות באמנות ביקש לטרוף את כללי המשחק הנורמטיביים המנהלים את שדה האמנות והתרבות במערב. תופעה זו, שגלריה אלפרד הייתה בין מנסחיה בישראל, ערערה על כמה מהמאפיינים המבניים של השדה, ביניהם מערכת החליפין, כלכלת השוק ויחסי אמן־יצירה־חברה. מבנה השדה, שאליו מכוון רעיון השיתופיות החדש־ישן את חציו, נוסח כבר במסגרת ה"תפיסה המוסדית" באמנות. התפיסה המוסדית מצביעה על התפקיד המרכזי שממלאים מוסדות וסוכנים חברתיים בתהליך ההתקבלות של האמן והיצירה. מוסדות וסוכנים אלו אינם אלא "עולם האמנות" עצמו, שאותו כינה הפילוסוף ארתור דנטו ‏^{1‏[‏]}Artworld". אך מיהו אותו "עולם"? מי מנהל את מהלכיו? ולאורם של אילו אידיאלים הוא פועל ומפעיל את השדה? לכאורה, יצירת האמנות חייבת את קיומה לאמן או לקבוצת האמנים שהביאו ללידתה. אולם אין בכך כדי לומר כי האמן הוא מדיאס (Midas) מודרני אשר הופך במגע של קסם כל חומר לזהב (אמנות). הטרנספיגורציה שעובר החומר במסגרת תהליך היצירה תלוי (ואף כבול) בהקשרים, בנסיבות, בהתניות ובמגבלות המהווים את עולם האמנות. הקשרים אלו מקנים לאמן את מעמדו ומאפשרים לו לטעון כי "דבר מה" ("קופסת ברילו" לדוגמה), הוא למעשה יצירה. ההקשר המוסדי של "עולם האמנות" כולל מערכות חברתיות מורכבות: גלריות, מוזיאונים וקטלוגים, כתבי עת, מחקרים וקתדרות. סוכניו – אוצרים, מבקרים, אספנים, מנהלים ועיתונאים – פועלים בו יחד בכפייה, אף כי לא בהכרח בהסכמה. חשוב לציין כי קהל הצופים אינו חלק מקבוצת "ברי הסמכא" המשתתפים בניסוח הגבולות ותנאי השייכות של השדה. ברי סמכא הם אלו, ורק אלו, שעברו את תהליך החניכה הפורמלי ל"עולם האמנות". במילים אחרות, המעמד של האמן והתוקף שהוא מבקש להאציל על היצירה הם תוצר של החלטה. את ההחלטה מקבלים כאמור המומחים, הנשענים על גבולות האפשר ועל "רוח הזמן" המצויה. ובמילותיו של דנטו: כדי שדבר מה יזכה למעמד של יצירה עולם האמנות צריך להיות ערוך ומוכן להכיר בערכה. כך, ואף על פי שתהליך ההכרה כולל סוכנים רבים, עמדות מנוגדות ודינמיקה חברתית מורכבת (פייר בורדייה כינה זאת המאבק על הטעם²), דומה כי המעמד והערך של היצירה אינם תלויים בה עצמה. במילים אחרות, למערך המוסדי התומך באמן וביצירה תפקיד מכריע בתהליך השיפוט וההכרה³. טענה אנטי מהותנית זו גורסת כי אין בנמצא מהות מסוימת או "אמיתית" המשותפת לכלל ה"דברים" המוגדרים כאמנות.

גם כאשר אפשר לזהות זיקות וקשרים בין יצירה ליצירה, אין באלה כדי להמעיט בסמכות העצומה המוענקת לחברה (Artworld). לאור ריקון היצירה מתכונות או ממאפיינים אסתטיים (יציבים, קבועים, נצחיים) כל שנתר לאמן הוא לחזר על הפתחים של החברה, ולהוכיח לאוצר, למבקר ולאספן את "צדקת דרכה" של היצירה. למערך יחסים זה נוספו גם ההקשרים הכלכליים המחשקים את שדה האמנות, ובעיקר פעולתה של "היד הנעלמה". היד הנעלמה מבית היוצר הקפיטליסטי, מבקשת לראות ביצירה משאב בר־המרה. לשם כך היא קובעת מדדים שיאפשרו לתרגם את ההון הסימבולי המיוחס לה לכסף. ההון הסימבולי שנצבר ביצירה נקבע, בין היתר, על פי משך שהייתה בחלל התצוגה, לאור היוקרה המיוחסת לחלל התצוגה, וביחס למעמדו של האוצר המופקד על ניהולה. ככל שנצבר במוצג זמן תצוגה נוסף (שהוא "זמן המסך" של האמנות הפלסטית), כך גדל כוחו (מחירו). על פי אותו היגיון, מוצגים שהם אורחים לרגע מתקשים לצבור הון דומה, שכן משך החשיפה הקצר פוגע במערך החליפין של ההון. חלל התצוגה והמומחים המנהלים אותו מהווים לפיכך גם את בורסת המסחר של האובייקט האמנותי. "אהבתי לעבוד כאמן מסחרי, כשאמרו לי מה לעשות ואיך לעשות והייתי צריך רק לתקן את זה על פי ההנחיות", הסביר וורהול. "הכי קשה זה להמציא את הדברים סרי הטעם שאתה רוצה לעשות בעצמך"⁴. הוא הוסיף: "הדעות הקדומות שלך, התירוצים, התפרצויות הזעם, הכישרונות, סכסוכי האישיות [...] ופוטנציאל הרעיונות האמנותיים"⁵, הם כמעט בחזקת הפרעה. הגלריות השיתופיות החלו לפעול לאור וכנגד העוצמה שהעניק "עולם האמנות" לסוכניו. אמנים רבים סירבו להמשיך ולהתבטל בפני התנאים שניסחו עבורם "ברי סמכא" ו"בעלי מאה". דרכי פעולה שונות חתרו לעריכת ביקורת שיטתית של שדה האמנות, על מוסדותיו ונציגיו. הד אחד לביקורת זו גולם ביצירות האמנות עצמן. יצירות רבות התמקדו בחשיפת מבני הכוח החבויים, הכוחות ההגמוניים והנרטיבים המכוננים המנהלים את העולם החברתי־תרבותי. יצירות אחרות הוקדשו לחשיפת מבנה הכוח של עולם האמנות עצמו (Artworld), על מנגנוני המיון, הקלסיפיקציות והריבוד המפעילים אותו. די אם נזכיר כמה מהפרויקטים

שיצר האנס האקה. כך למשל, בשנת 1974, הוזמן האקה להשתתף בתערוכה קבוצתית שנערכה במוזיאון העיר קלן, גרמניה. יצירתו, "פרויקט מאנה 74", הייתה למעשה ביוגרפיה של יצירה אחרת – "צרור אספרגוס" לאדוארד מאנה – אחת התמונות היוקרתיות שבה מתהדר אוסף המוזיאון. היצירה של האקה גוללה לעיני הצופה את תהליך ההבניה של "צרור אספרגוס" כיצירת מופת (מחירים, אספנים וכדומה), ואת האופנים שבהם שכתב עצמו השדה מחדש (טיהור שמו של הנאצי שהחזיק בה לאחר שנלקחה מבעליה היהודים, בני משפחת אפרוסי, ומינויו לחבר במועצת המנהלים של המוזיאון).⁶ היצירה "פרויקט מאנה 74" ביקשה לפיכך לחשוף את היצירה (כל יצירה), כהבניה של "מדינת האמנות", על ההתניות והאינטרסים ההיסטוריים, הכלכליים והלאומיים המאפיינים אותה. בעבודות אחרות ערך האקה סקרים שפנו באופן ישיר אל הצופה וביקשו לעמוד על דיוקנו ומאפייניו, תוך ניפוח הילת הקדושה האופפת את חלל התצוגה. השיטות ששימשו לעריכת הסקרים – שאלונים אמריקאיים, כרטיסי ניקוב ופתקי הצבעה – הפכו בעצמם לפרקטיקת צפייה חדשה. זו החדירה אל שדה האמנות נורמות המבוססות על דמוקרטיה ישירה, ושיבשו מוסכמות שהעניקו למרחב מונופול על אמצעי הראייה.

יחד עם הניסיון לחשוף את ה"קופסה השחורה" של עולם האמנות, ביקשו אמנים אחרים לגבש מנגנוני התאגדות ותצוגה חדשים. בסיסי ההתאגדות החדשים הושתתו על עקרונות אנטי היררכיים. את מקומה של "שרשרת הפיקוד" המקובלת החליפו רשתות חברתיות אלטרנטיביות שנשאו אופי סימטרי. הרשתות החברתיות החדשות קיוו לשמש כפתחי מילוט מסדר הכוח הנורמטיבי שהתמסד בשדה, ובעיקר מהשליטה של עולם האמנות על חייהם של האמן והיצירה. בין היתר, ביקש מהלך זה לחלץ את היצירה מהגדרתה הצרה כאובייקט "חלול" – משולל מהות פנימית – שהוא כל כולו תוצר ופרי של הסכמה (למשל הסכמות שמונעות על ידי כסף, מעמד, כוח ויוקרה). שיבוש מבנה הכוח של השדה אף הוגדר כקריאת תיגר על האופנים שבהם נתפסה ופוענחה המהות הפנימית של היצירה. ההתאגדויות השיתופיות חתרו תחת קולם של ה"מומחים", והחזקה שתפסו על הגדרת "מהות היצירה", שהפכה אף היא לעניין של הסכמה. באופן

זה ביקשה השיתופיות להחזיר לעצמה את הסמכות בכל הקשור בקביעת גורלה: מי יוצג? היכן? מתי? ולמשך איזו תקופה? שיבוש תוקפן של הסכמות אלה לא פתח לרווחה את שערי עולם האמנות, אך הצליח לעקוף כמה מ"שומרי הסף" ולחצות כמה גבולות. גם תקיעת מקל בגלגלי הסחרחרה המעגלית שבה הפכו היצירה והאמן למיצגיו של עולם האמנות – המאשר את קיומם ומאושר על ידם – הטרימה פרקטיקה חדשה. זו מבקשת להשפיע על ה"עולם" (שוק האמנות, הפוליטיקה של האמנות, החינוך לאמנות), ולכל הפחות להשתתף בתהליך ייצור ה"הסכמה". לאור זאת חשוב לחזור ולבחון את תפקידה של השיתופיות ולנסות לעמוד על מהותה: האם היא מהווה הצעה לחלוקת עבודה חדשה או שמא היא נשענת על התורה הישנה? האם היא משנה את תנאי הנראות של עולם (האמנות) או שמא היא מבקשת להחליף שליטה בשליטה? גם אם אין בנמצא תשובה ברורה, המבט הביקורתי ששולחת "האמנות השיתופית" אל עולם האמנות היא כבר בחזקת התרסה חשובה.

- ↑ Arthur Danto, 1964. The Artworld, The Journal of Philosophy, 61, 19, 571-584.
- ↑ Pierre Bourdieu, 1984. Distinction: A Social Critique of the Judgment of Taste, Harvard University press.
- ↑ George Dickie, 1974, What is Art? An Institutional Analysis, Art and the Aesthetic: An Institutional Analysis. Ithaca: NY: Cornell UP, pp. 426-437.
- ↑ אנדי וורהול, 2005 [1989]. מא' לב' ובחזרה, בבל: תל אביב, עמ' 118.
- ↑ שם.
- ↑ מאיה סלע, 2012, מסע השורשים המרהיב של הסופר אדמונד דה ואל, הארץ: www.haaretz.co.il/gallery/literature/1.1643722.

הביחד החדש

רותי דירקטור

אביב 2012 התארכה גלריה אלפרד במוזיאון חיפה לאמנות במסגרת התערוכה **חיפה־ירושלים־תל אביב**. התערוכה שמה לה שתי מטרות עיקריות: הראשונה הייתה להציג פרקים מאמנות העבר וההווה בשלוש הערים הגדולות, ואגב כך למקם את חיפה בצד המשוואה ההיסטורית שגוללה את סיפורה של האמנות הישראלית דרך המתח שבין תל אביב לירושלים. השנייה הייתה להציג את המכנה המשותף של העשייה העכשווית מנקודת מבטן של קבוצות אמנים וגלריות שיתופיות הפועלות בשלוש הערים, ואגב כך להצביע על תופעה שמצטיירת כאחד מסממני הזמן החדש: הביחד החדש. תשע קבוצות אמנים וגלריות שיתופיות מחיפה, ירושלים ותל אביב הוזמנו להציג במוזיאון ושלוש קבוצות נוספות הוזמנו להציג מחוץ למוזיאון אך מטעמו. **אלפרד EXPRESS**, הפרויקט של גלריה אלפרד, היה השאפתני, התזדיתי והמטלטל מבין התצוגות, ולא רק מפני שהיה כרוך בהיערכות התובענית ביותר – ארבעים ושש תערוכות יחיד במהלך שלושה עשר שבועות, ארבע תערוכות יחיד מדי שבוע – אלא מפני שהציף כמעט כל היבט אפשרי של עולם האמנות העכשווי: ממסד ואלטרנטיבה, מרכז ושוליים, מעשה האמנות ומעשה האוצרות, והפוטנציאל של היחיד בתוך הביחד. חדר אחד מתוך חמשת החדרים שהוקצו במוזיאון ל**אלפרד EXPRESS** שימש כמקרא של התערוכה והיה החלל היחיד שלא השתנה במהלך שלושה עשר השבועות: עבודה אחת של כל אחד מארבעים ושישה האמנים המשתתפים, בתוספת תאריכי תצוגה ושמות אוצרים. ארבעת החדרים האחרים שימשו חללי תצוגה לתערוכות היחיד אשר התחלפו, כאמור, בקצב של ארבע בשבוע.

כל תערוכת יחיד בת שבוע תפקדה כתערוכת יחיד מוזיאלית לכל דבר: אוצרות, הפקה, הובלת עבודות, תלייה והצבה, עיצוב הזמנה, הודעה לעיתונות, מודעה בעיתון, פתיחה חגיגית. תרשים הזרימה נראה כך: ביום שישי בצהריים התקיימה פתיחה של ארבע תערוכות יחיד, אשר נשארו במקומן במשך חמישה ימים. ביום רביעי התחיל הפירוק, ביום חמישי המפרקים והתולים החדשים נפגשו, לא פעם מפרק תערוכתו היה אוצר התערוכה הבאה, ובשישי בצהריים שוב פתיחה. יין ומים, בייגלה ובוטנים, חברים ובני משפחה. וחוזר חלילה.

החזרה על אותה התנהלות שלוש עשרה פעמים ברצף, וכל פעם בכפולות של ארבע, לא רק הכניסה לסחרור את כל המעורבים בפרויקט, אלא גם הקצינה (עד גיחוך) את הפרקטיקה ואת הטקסים של עולם האמנות – שקופים אך ידועים מראש ומקובעים. מאליו הפך הפרויקט למעין ניסוי באמנות בתנאי מעבדה. המוזיאון, מעצם ישותו המוזיאונית, סיפק את תנאי המעבדה, האמנים והאוצרים של אלפרד היו הן הנסיינים והן החוקרים. בה בעת, נוצרה הצפה כמעט היסטרית של דור שלם של יוצרים – ארבעים ושישה אמנים, שלושים אוצרים. ארבעה עשר מבין האמנים שהציגו שימשו גם כאוצרים בתערוכות של אחרים, שני אוצרים היו חברים בקבוצות אחרות (חנינא, חללית).

בהדרגה התברר שאוצרות היא אחת הסוגיות המרכזיות שעלו **מאלפרד EXPRESS**, כמושג וכפעולה בתוך עולם האמנות. אמנים ואוצרים החליפו ביניהם תפקידים, כך שמעשה האוצרות התברר פחות כמקצוע כשלעצמו ויותר כהרחבה של הפעולה האמנותית, ולמעשה כהרחבה של מושג החברות. האוצרות ההדדית, והלא־דווקא מקצועית, הייתה אחד הממצאים המעניינים בניסוי האמנות של אלפרד, באשר הוא שיקף מאפיין של הביחד החדש, כפי שבא לידי ביטוי גם בפעילות של קבוצות אחרות שהשתתפו ב**חיפה־ירושלים־תל אביב**. את האוצרות ההדדית היה אפשר להגדיר עד לרדוקציה: מבט שמרעיף האחד על השני, התבוננות קשובה, דיאלוג.

בעצם הפנייה של המוזיאון אל קבוצות אמנים וגלריות שיתופיות בהצעה שיציגו את עצמם, לפי בחירתם, התרוקן והתמלא ב־בזמן מעמדו של המוזיאון כשומר סף וכסמכות. הפנייה אל הקבוצות הייתה כאל קבלני משנה אוצרותיים (אם לנקוט במושג טכני), אך גם כאל אורחים (אם להפליג למושגי הכנסת אורחים של לוינס או דרידה), אך מרגע שהאמנים קיבלו על עצמם את תפקיד האוצרות העצמית הם הפכו גם לקולגות. הן כקבלני משנה, הן כאורחים והן כקולגות, נוכחותם של עשרות אמנים ואוצרים במוזיאון במקביל, עם אופני הפעולה השונים של כל אחד ואחת מהם, הצביעה על כך שעולם האמנות עשוי להתנהל גם אחרת.

קבוצת אלפרד הוקמה ב־2005 על ידי קבוצה של בוגרי המדרשה אשר ביקשו לקחת את גורלם בידיהם. במקביל, ובשנים הבאות, הופיעו בארץ קבוצות נוספות של אמנים אשר התארגנו סביב מודלים שונים של קבוצתיות: חללית, חנינא, החדש והרע, בנימין, P8 ואינדי בתל אביב, ברבור ומעמותה בירושלים, האגף, אלת המסטיק ומ.ק.ס בחיפה, הגלריה השיתופית היהודית־ערבית בכברי ועוד. קבוצות אמנים היו מאז ומתמיד חלק מההיסטוריה של האמנות, ובבסיסן עמדה ההבנה שיחד זה כוח, וביחד אפשר לעשות דברים שאי־אפשר לעשות לבד, אבל הקבוצות החדשות של שנות האלפיים מסתמנות כתוצאה ישירה של רוח הזמן: תגובה למצב הכלכלי, וניסיון להציב אלטרנטיבה (לעתים אינטואיטיבית) לשילוב הבעייתי של אינדיבידואליזם וקפיטליזם בעולם האמנות. אם בשנות השמונים היו הגלריות שהופיעו בקיבוצים ברחבי הארץ סימן לביזור מבורך של העשייה האמנותית, הרי הקבוצות העירוניות הצעירות הן מסממני ההווה.

הביחד החדש מאתגר משהו בסיסי בתפישת האמנות המודרנית, זו ששורשיה ברנסנס, ואשר רואה ביוצר קודם כל אינדיבידואל יחיד ומיוחד. תקופת הרומנטיקה הוסיפה את ההילה של היוצר הגאון. לא במקרה, הופיעו בסוף המאה העשרים זוגות אמנים שהחלו לפעול יחד – שניים שפעלו כיחידה אחת, תחת חתימה משותפת, ושיבשו את המיתוס של האמן הבודד בסטודיו. כמוכן תרמו לכך השינויים שעברה האמנות עצמה: מיצבים, אמנות וידיאו, הפקות מורכבות. כל אלה מאפשרים את קיומם של יותר מאחד בתהליך היצירה. אבל הקבוצות שמופיעות בשנות האלפיים – השנים שלאחר קריסת מגדלי התאומים, שנות המשבר הכלכלי וקריסת כלכלות לאומיות – נותנות ביטוי לתודעה חדשה. מהיותה של האמנות, לא פעם, סיסמוגרף אשר משקף את הרחשים התת־קרקעיים עוד בטרם הופיעו מעל פני השטח ובטרם נוסחו והוגדרו, הופעתם של קולקטיבים של אנשי אמנות היא סימן אחד כזה: קבוצתיות המכירה באפשרויות הגלומות בקהילות חדשות. לא מדובר בביטול האינדיבידואליזם, ולא בגיבושן של אוטופיות שיתופיות, אבל בהחלט בתפישה חדשה של קהילתיות. אנשים צעירים חוברים יחד כדי לייצר לעצמם את הקהילה שמתאימה להם, ואת תנאי הפעולה הנכונים להם. אופן פעולתם, כפי שסומן דרך פרויקט **אלפרד EXPRESS**, מתברר כקשורים

בעקבות אלפרד הכט

Derek Granger

The Independent, January 12, 1991

חזית החנות הצבועה השחור בקינגס רוד 326, צ'לסי, מעידה באופן מאופק בלבד על המקום שבו אלפרד הכט חי ובנה מסגרות במשך 45 שנה. לאדם העובר ברחוב המקום נראה מזמין כמו בית לוויות.

הדבר היחיד המעיד על עיסוקו הוא תצוגה עירומה בחלון של מסגרת עץ יחידה והשלט התמציתי – "א. הכט עושה מסגרות". המראה החיצוני המאופק באופן קיצוני משקר לגבי החיים והפעילות המרתקים שהתרחשו בפנים.

שם, בסדנה בקומת הקרקע, הכט ועובדיו המיומנים יצרו כמה מן המסגורים הטובים ביותר שנראו עבור יצירות אמנות במאה העשרים. בדירה שמעל היה אפשר למצוא לא רק אוסף אמנות מודרנית שנבחר בקפידה, אלא גם מקום מפגש שבו אנשים מכל גיל או סוג יכלו למצוא הכנסת אורחים וצחוק. בעזרת עינו החדה וחוש אסתטי הכט בנה עצמו עם השנים כדמות מפתח בעולם האמנות. הוא הפך את מלאכת המסגור לאמנות בזכות עצמה, ובנה מסגרות אשר התאימו ליצירה באופן מבריק. "כשאמרת", היה אומר, "אני רוצה שתספידו אותי בתור האיש שהמציא את הפספרטו הצבעוני". אבל בעצם היה הכט ידוע בעיקר בשל המסגרות הממוקרות המנומרות פה ושם בזהב אשר הקיפו רבות מיצירות המופת של המאה העשרים.

בזכות עבודתו, ואף יותר בזכות יחסו הלבבי, התחבר הכט עם הנרי מור, פרנסיס בייקון, גרהם סטרלנד וג'ון פייפר. אמנים נעזרו בכושר ההבחנה שלו בתליית תערוכות, למשל בייקון נעזר בו בתליית הרטרופקטיבה שלו במוזיאון המטרופוליטן בניו יורק בשנות השבעים.

דרך חבריו הצעירים ודרך דמויות אחרות בעולם האמנות, כמו אספן האמנות היינץ ברגרואין, הכט יצר לו אוסף אמנות אשר ניכר לא רק באיכותו אלא גם בחותמת האישית החזקה שהייתה על כל חפץ שקנה. איכות שהיה אפשר להגדיר אותה כנזירת וסגפנית. הצעירים של בייקון שבחר היו חשוכים ומבשרי רעות באופן נחרץ, הצעירים של פיקאסו תמציתיים מאוד, ושני ציורים של מקס ארנסט, אחד של יער ואחד של הרים, נבחרו בשל החומרה שבהם ולא בשל איזו נימה רומנטית. נטייה סגפנית זו היתה קו מרכזי באופיו ובנימוסיו, והתנהגותו הפשוטה והצנועה גרמו לחבריו סיפוק ושעשוע.

הוא היה האב־טיפוס של האיש בחליפה האפורה. למעשה לעתים רחוקות נהג ללבוש משהו בצבע אחר. חולצות אפורות, ז'קטים אפורים, עניבות אפורות וגם גרביים אפורים – גרבי צבא אפורים, אשר במשך שנים נהג להטילא בעצמו. אופיינית לחומרה שלו היתה גם שנאתו לפרחים, ועל כן הצמח היחיד שהורשה לעטר את שולחן האוכל שלו היה קקטוס קוצני ומוזר למראה.

משמאל: אלפרד הכט

הבסיס לתפיסתו היה סקפטיות דרוכה. פומפוזיות ויומרות היו אסורות ומנודות. הוא אהב את הדברים פשוטים ללא קישוטים מיותרים, וכך היה גם יחסו לאנשים. הסגפנות והחומרה היו כמובן גם תחפושות וכיסוי לא לגמרי אפקטיבי ללב מלא וחס, כפי שגילו חבריו.

הוא נולד בקלן ב־1907 למשפחה יהודית דתית מהמעמד הבינוני. אביו היה בעלים של מפעל לצבעים, וכאיש צעיר, יפה תואר וזריז נשלח הכט באמצע שנות העשרים לאנגליה לעבוד עבור חברה למכירת מתכות, אשר הייתה קשורה אליהם בקשר משפחתי. מעסקי המתכות עבר לעסקי הטקסטיל, וכאשר החלה מלחמה התנדב לשרת בצבא הבריטי. קשה לחשוב על אדם אינדיבידואליסט כמו הכט הופך לחייל למופת, אך הרקורד הצבאי שלו מפרך כל הנחה שכזו. הוא הוכיח אומץ, משמעת ויעילות, השתתף בפלישה לנורמנדי, הועלה בדרגה מטוראי לרב־סרן, ושירת באופן חלקי גם בחיל החינוך.

עם המענק שקיבל מן הצבא פתח את העסק הקטן למסגור, וכמו בסצנה נוגעת ללב של דיקנס, ישן ובישל את ארוחותיו באחורי החנות. הכט אמנם הקדים לפתח הרגלים חסכניים של נזיר, אך הוא היה נדיב באופן יוצא מן הכלל אל חבריו. הוא נולד להיות סנדק ובאופן אינסטינקטיבי כל חבריו הפכו לילדיו, ולעתים קרובות היה נוזף בהם ומוכיח אותם כמו אב. חבריו זוכרים את האירועים האינטימיים אשר כללו לא יותר מארבעה אנשים ישובים במטבח הקטנטן או את ארוחות הערב הגדולות והמשעשעות שבימים הטובים היה אפשר לפגוש בהם את ג'י לי, ארנולד גודמן, ארתור קוסטלר ורבים אחרים בערבוביה מעוררת של אמנות, אינטלקט, הון ובוהמיה.

פעילויות הצדקה של הכט נעשו באופן טיפוס ל בדיסקרטיות. בשנות השלושים הוא פעל רבות למען פליטים יהודים שברחו מאירופה של היטלר. בראשית שנות השישים, היה הרוח החיה מאחורי רפורמות בחוק למען הומוסקסואלים. כאשר החוק שונה ב־1967 היה זה הרבה בזכות מאמציו והלובי שיצר בקרב חוגים שונים.

אלפרד הכט, ממסגר תמונות ואספן, נולד בקלן ב־20 במאי 1907, ונפטר בלונדון ב־4 בינואר 1991.

צילמה: דפנה גזית

פלורנטין 13

—

14.01.10 – 22.09.05

שאלה של השקפה

עדי בצלאל / דפנה גזית / נועה ליברמן

שאלה של השקפה: התבוננות צילומית החוצה חוגים ציבוריים ופרטיים.

שלוש צלמות, שעבודותיהן נפגשות בנתיב של התבוננות, השתקפות ושקיפות, בוחנות ומסמנות.

עדי בצלאל משמרת ויוצרת רגעים נשגבים המרכיבים את עולמה הוויזואלי;

דפנה גזית לוכדת את הקיפאון החברתי וחושפת דיאלוג פנימי של רגעים בנאליים

ציבוריים; **נועה ליברמן** עם קונסטרוקציות אסתטיות מפתה את הצופה להתעמת עם החלל הפנימי שלה.

שלוש דרכים שבהן אמנות הצילום מגדירה את מקומו של המתבונן: חיפוש אחר הרגע הנשגב, החלפת תפקידי הצופה והנצפה, ושחרורו הציבורי אל תוך הרגע הפרטי – מוקסם, מושהה, מציצני.

נועה ליברמן, **ללא כותרת**, תצלום, הדפסת למבדה, 53/80 ס"מ, 2005

עדי בצלאל, **ביוב**, תצלום אנלוגי והדפס צבע, 90/60 ס"מ, 2006

מייסדת הקבוצה היא מרגרט סטרוטר, שעלתה לארץ לפני כארבע שנים, גדלה בלוס אנג'לס ולמדה אמנות בשיקגו. את התואר השני רכשה ב-NYU (אוניברסיטת ניו יורק), שם החלה ללמוד עם סיום לימודיה. עם הגעתה לארץ, פנתה להוראה בבית הספר לאמנות "המדרשה", מכללת בית ברל.

תערוכת הפתיחה **Intro** תפתח את העונה, ותציג את עבודותיהם של אמני גלריה **אלפרד**. נושא התערוכה הוא כשמה: תערוכת היכרות אקלקטית עם אמני הגלריה.

משותפות:

לנה דה־לו / ראפת חטאב / נועה ליברמן / עדי בצלאל / מיכל בנדרסקי /

אפרת גל / מרגרט סטרוטר / דביר כהן־קידר / דפנה גזית / שרה מרקס

מתוך ההודעה לעיתונות

דפנה גזית, **ללא כותרת**, תצלום אנלוגי והדפס צבע, 40/30 ס"מ, 2005

דביר כהן־קידר, **ללא כותרת**, שמן על בד, 140/140 ס"מ, 2005

הזמנה לתערוכה / עיצוב גרפי: נדב גזית

25.11.05 - 27.10.05

21.10.05 - 22.09.05

The Virtue Of Timanthes

Margaret Strother

Weeper after David's Death of Socrates,
sketch Ink on panel, 40/40 cm, 2005

Timanthes, the greatest of Greek painters, depicted Agamemnon covering his face in his grief at the sacrifice of his daughter. Greek and Roman writers said this was an entirely correct artistic decision. Cicero cited Timanthes as a model of expression "because supreme sorrow could not be portrayed by his brush." Such things cannot (are impossible/are ethically wrong) be shown.

Covered figures have compelled me, it seems, for decades. A few stand out: St. Gauden's shrouded bronze figure (1884), sitting by the unmarked grave of the suicide Clover Adams in Washington DC's Rock Creek Cemetery; or Princess Eboli, the anti-heroine of Verdi's opera Don Carlos, whose aria in praise of veils introduces a string of tragedies. Around 2002, moved by an essay in Thomas Crow's book, "The Intelligence of Art"-- and of course impacted by the world that was unfolding around me -- I began drawing studies of covered mourners and grievers in the work of other artists. I drew studies after Poussin, David, Sluter, Caravaggio, and even some I can no longer identify.

Recently, I took on the task of expanding my studies to monumental size in a series of paintings. By taking these relics of grief out of their context, I realize that I deprive them of their meaning. Emotion decontextualized has no more depth than the wailing ghosts in horror movies. These paintings are not then studies in grief – at least I hope not -- so much as studies in depiction and covering.

קריסטל

יעל עמית

המיצב היה בנוי מבסיס דיקט עגול בקוטר של שני מטרים וחצי, ועליו צויר מעין רישום טופוגרפי עדין. מתוך הדיקט יצאו חוטים שנפגשו בנקודה אחת כמו אלומות אור. המבנה כולו חובר בשרשרת ברזל דקה אל התקרה בצורת גברשת.

יעל עמית יצרה רישום תלת־ממדי פאלי שהכיל אלמנטים של עבודה נשית: הרקמה. העיגול הגיאומטרי המושלם מול הצורה האורגנית יצר מתח בין החומר ובין הצורה, וכן יצר יחס אמביוולנטי בין השאיפה לסדר ובין מצב כאוטי.

שם התערוכה, **קריסטל**, שמקורו חומר מהטבע, התייחס לצורה מובנית הנוצרת מתוך הצטופפותם של חומרים. התהליך האורגני של ההתגבשות הוא תצורת חומר במצב צבירה מוצק, ותכונותיו המרכזיות הן קיום של מבנה בסיסי קבוע וסדר פנימי ארוך טווח.

קריסטל, טכניקה מעורבת,
250/250/280 ס"מ, 2005

כביש בין־עירוני

דפנה גזית

דפנה גזית מצלמת תצלומי נוף בעל משמעות עמוקה עבורה, ועל ידי פעולת התיעוד שלו היא יוצרת אסתטיזציה של החוויה שלה עצמה, ומעבירה את הנוף מההיסטוריה הפרטית שלה לחלל הפרטי של הצופה.

ברוב התצלומים ישנו דימוי מרכזי, מנותק, מונומנטלי, ממוסגר על יד שוליים של שמים. הניתוק של הדימוי הופך אותו למושא לסגידה – טוטם, ובמקביל גם חושף את התחדשותם של הערכים של החברה המערבית. הדימויים של **גזית**, בעלי גיאומטריה ראשונית ומסגור ריק של פיסת שמים נקיים, מעידים שהחיים טרם חדרו לאזורים ההם. כל סימן של האדם המעיד על חיי הפרט נעדר לחלוטין.

הפעולה של מסגור הנוף נובעת מבחירה אסתטית וכן תיעוד עם תחושה של אובדן עבור **גזית**, שהייתה עדה למטמורפוזה של החללים הפתוחים לפארקים תעשייתיים. "על ידי הצילום", אומרת **גזית**, "אני מקבלת את זה, מנסה למצוא את היפה שבשינוי הזה. יש לי שתי גישות שונות כלפי צמיחתו של הנוף החדש, ואני חיה עם שתיהן".

נקודת המבט של המצלמה היא נמוכה, בגובה עיניו של עובר האורח – הנוסע. עם זאת, נקודת המבט היא גם עין היסטורית שממקמת מחדש את גזית בילדותה כאשר הזיכרונות הוויזואליים שלה החלו להצטבר. עבור ילדים כל הבניינים לובשים צורה של ענקיות. אחד הדברים החיוביים בלהתבגר הוא רכישת הכוח לבחור את החוויות שלנו כדי להשפיע על הסביבה. ההתייבבות מול המבנים המונוליטיים, גם כמבוגרים, מותירה אותנו חסרי אונים כילדים, כאשר כוחות מעבר לשליטתנו ומעבר להבנתנו משחיתים בשיטתיות כל נוף שאנו מכירים.

המבנים המתוארים כאן עונים על צרכים אנושיים: פלוני בזמן זה או אחר יחווה את מסת הבטון המפלצתית כשדרוג רמת החיים: משכורת גבוהה יותר, כביש מהיר יותר, דירה טובה יותר.

10.03.06 - 11.02.06

הסמיכות בין היפה ובין המאיים בדימויים שגזית מציגה בפנינו מכילה את ההבדלה הידועה של עמנואל קאנט בין "היפה" ובין "הנשגב". הסיפוק בנשגב, אומר קאנט, הוא רק שלילי. "תדהמה שגובלת בטרור, אימה ויראת כבוד מחמת הקודש אשר אחז בצופה לנוכח פסגות הרים המתרוממים לעברו של הרקיע...". זהו אינו פחד ממשי שאנו חווים כי אנו יודעים שאנו בטוחים מבחינה פיזית: הנשגב מאפשר לנו לחוות פחד על ידי הדרכתו של הדמיון. העונג שאנו מקבלים מהחוויה האסתטית של הנשגב הוא תחושת זיכור ויראת כבוד, עונג אסתטי שמאוד קרוב לעונג כשאנו חווים יופי טהור. על ידי המסגור והניתוק של המבנים העיונים המתבוננים לעברנו מלמעלה, **גזית** מתחברת לנשגב של קאנט. העבודות מדגישות את תחושתו של הכוח שמקטין אותנו, הן פיזית והן רגשית. משהו גדול מאיתנו מתרחש, היא אומרת, דבר המעודד פחד ותיעוב, ובעת ובעונה אחת, הערצה ויראת כבוד.

כתבה: מרגרט סטרוטר

ללא כותרת, תצלום אנלוגי והדפסת כסף, 60/40 ס"מ, 2006

Celebrity Skin

מיכל בנדרסקי

אוצרת: יעל עמית

מיכל בנדרסקי עוסקת בדימויים נשיים אלטרנטיביים הלקוחים מתרבות השוליים של עולם הפופ, הרוק והקולנוע. הדימויים מייצגים אלימות כוחנית המופנית פנימה, וממוקדים אל עבר סוג מסוים של ייצוג נשי המתאר קלישאות של הרס עצמי, אובדנות, חוסר שקט וחוסר יציבות.

הדימויים מתורגמים לשפה גרפית: השטחה של הדימוי והקפתו בקונטורים שחורים. תוך כדי עבודה הדימוי עובר תהליך של הרס ומיזוג עם אלמנטים ציוריים אקספרסיביים ומופשטים: כתמים, נזילות ומשיכות מכחול גסות. הכתם מתפקד כאלמנט ציורי אך עם זאת כאלמנט נרטיבי המעצים את הטרגיות של הדימוי. הדמות נהרסת אך הדימוי נשאר והופך לעותק ללא מקור – מוכר אך לא מזוהה.

הדימוי, המכיל בתוכו אלימות, מטופל באופן אלים וכתוצאה מכך מגיע למצב של היטמעות דו־כיוונית והשלכה דו־כיוונית של כאב. קיימת בעבודות התרסה כנגד ההשתלטות של הדימוי על עולם הרגש, על ידי התמוססות הציור אל תוך הדימוי הגרפי והתמוססות הדימוי אל תוך הציור.

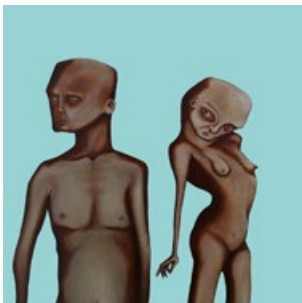
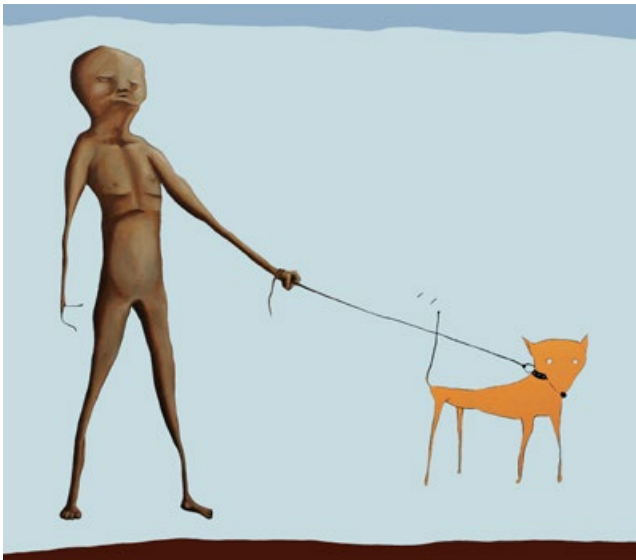
כתם, סופרקריל ואקריליק על בד, 90/169 ס"מ, 2006

14.04.06 - 16.03.06

Dogs Story

דביר כהן־קידר

ללא כותרת, שמן על בד,
150/130 ס"מ, 2006 / צילמה: דפנה גזית

ללא כותרת, שמן על בד,
100/100 ס"מ, 2006 /
צילמה: דפנה גזית

ללא כותרת, שמן על בד,
138/138 ס"מ, 2006 /
צילמה: דפנה גזית

דביר כהן־קידר עוסק בשבריריותו של גוף האדם, אייציבות גנטית, הכחדה עצמית ואבולוציה, וזאת בנימה אישית ואינטימית. בתערוכתו **Dogs Story** התיאור של הגוף לעתים ריאליסטי ולעתים אינו נאמן למציאות כלל. הדימויים הם בעת ובעונה אחת טרגיים וחמודים (מעוררי אהדה), והם ניצבים בחלל סינתטי חלק ולא מוגדר שבו מתקיים כל עולמם.

הדימויים צוירו בטכניקה קלאסית של שכבות ונותרו בסקאלת צבעים מוגכרומטיים, בין חום כהה לירוק, הנותנת תחושה של חיוורון וחולי. הצבתם בתוך החלל הסינתטי מעמידה את הישן מול החדש ויוצרת צרימה ויזואלית: לא ברור אם הדימוי צויר קודם ואחר כך הרקע או להפך, ולרוב זה נראה כאילו הדימוי נגזר והודבק על גבי הבד החלק.

הציורים מכילים אלמנטים מיניים ואלימים אך באופן מאוד מאופק ושקט. חלק מהדימויים נראים כשרבוטים של נער בגיל ההתבגרות בצדה האחורי של מחברת בית הספר, וכשהם עולים על בד בצבעי שמן, הנמוך מקבל מעמד של גבוה. באופן זה, האדרתו של הנמוך היא האדרתן של תשוקות נעורים נשכחות. על ידי ג'סטות זעירות של הדמויות, אנו למדים על מצבן הנפשי. כך מתקיים סוג של דואליזם: כיליונו של הגוף בהכרח מעיד על כיליונה של הנפש.

שלג דאשתקד

אפרת גל

רוסיה 2000, טכניקה מעורבת על בד,
150/100 ס"מ, 2001

ללא כותרת, טכניקה מעורבת על דיקט,
50/40 ס"מ, 2004

בתערוכה **שלג דאשתקד** האמנית מעלה מקומות רחוקים ונוסטלגיים ובודקת את הרלוונטיות שלהם לכאן ועכשיו. הציורים מביטים אל העבר, החומרים הם חומרים ישנים, והם מסתירים מאחוריהם סיפור, ניצולים מתרבות אחרת, שרידים שהובאו לארץ ישראל מגרמניה על ידי פליטים נמלטים, סביה של האמנית.

במרכז התערוכה עומד ספר ציורים שהשתייך לסבתה של האמנית, אשר הייתה מורה בעיר קלן שבגרמניה. ספר זה, משנות השלושים של המאה העשרים, מציג רישומים פשוטים בקו של דימויים יומיומיים. באחד מהציורים בתערוכה משולבת כריכת הספר, והרישומים הקווים בעבודות אחרות נעשו בהשראת הרישומים שבספר, העשויים בחסכנות ובדיקון.

בעבודות משולבים חומרים וחפצים שנאספו ממשפחתה של האמנית – נייר מכתבים מהמפעל המשפחתי לצבעים, ממחטה שהשתייכה לסבתה של האמנית או שאריות עור ממפעל לפרוות של קרובי משפחה. הציורים נוצרו בטכניקות מעורבות, תוך שימוש בהכתמות, בנזילות ובהדבקות של כל מיני חומרים, וגם תוך שימוש בקמח או בעדשים וברקמה, כמו רישום בחוט על רשת יתושים.

בציורים היבטים צורניים שונים של שלג. שלג כמעטה כבד שמכסה, אך לבסוף נמס וחושף. שלג נופל ופתיתי שלג מורכבים כמעשה רקמה או תכשיט. זה היה גוף מולדתם של אותם מהגרים, ועבור האמנית ילידת הארץ זהו גוף זר ורחוק. שלג גורם לדיסאוריינטציה, מעלים את סימני הדרך ומוחק את סימני ההיכר. התחושה כלפי השלג היא דו־ערכית כמו היחס לגרמניה. השלג מושך ומטיל אימה בו־זמנית.

זוהי פנטזיה אירופית המורכבת מחומרים הנגישים לאמנית ישראלית עכשווית – שאריות של העבר וחומרים דלים מקומיים. הגוף אירופי וישן, אך המבט ישראלי ועכשווי. הגופים והעולם התרבותי שמציגים הציורים רחוקים מן התמונה הישראלית. מכאן השלג הוא אקזוטיקה.

קיסימי

נועה ליברמן

נועה ליברמן מציגה תצלומים של הגוף הנשי, של דימוי הגוף ובתוך כך הדימוי העצמי הנשי הקולקטיבי. התצלומים עוסקים בכוח, בחלופה הנשית לכוח הגברי, במאבק על הקול הנשי. **קיסימי** היא המילה הסוהילית לדגדגן. הבחירה בשפה הסוהילית נעשתה בעקבות שבט אומו'ה שבקניה, המקיים חברה מטריארכאלית. הנשים מנהלות את כל האספקטים בחיי השבט, הן בעלות חופש פעולה ולא נתונות תחת מרות גברית. שם התערוכה מבקש לכנס את העבודות תחת סימן אחד, ליצור חלופה למושג "פאלוס" הגברי, אשר אין לו מקבילה נשית באוצר המילים התרבותי שלנו. הדגדגן הוא מרכז העונג הנשי אשר אינו זקוק לפאלוס, למהות הגברית, על מנת להגיע למיצוי.

מתוך גישה זו מציעה **ליברמן** מבחר של תצלומים אשר מציגים את גוף האישה מפורק, מקוטע, אך כל חלק מביע עוצמה נשית מסוג שונה. **ליברמן** מפרקת את הדימוי הנשי כדי לבנות מחדש סיפור כוחני ומלא מכאוב. שתי דמויות נשיות מופיעות במלואן, באחת בוחנת האישה את עצמה, ובשנייה שולחת מבט חודר אל הצופה. **ליברמן** מביימת את הסצנות והאובייקטים השונים בסביבה סטרילית. האובייקט המצולם מקבל במה שלמה, מבט ממוקד וחקרני. כל זאת בהמשך לבחינה העצמית, למבט הפונה פנימה. חלק מן התצלומים תיאטראליים ודרמטיים וחלקם מאופקים אך אוצרים בתוכם דרמה, שירי סיפור או ביוגרפיה.

האובייקטים המצולמים שייכים לעולם הדימוי הנשי המסורתי, ועוסקים בשאלות של אסתטיקה. אך הם תמיד בודקים את גבולות הכוח של דימוי הגוף הנשי, ושואלים היכן עובר הקו הדק שבין הפיכת אותו דימוי נשי למדכא הקול הנשי, ובין הפיכתו לקול נשי חדש. בתצלומים אלו הגוף הנשי אינו נחלת הרבים, הוא אינו מציג או מגיש את עצמו לקהל בצורה אוהדת. הגוף הוא חלק ממסע אישי, רפלקציה עצמית הבוחנת את הנשיות.

ללא כותרת, תצלום, הדפסת למבדה, 53/80 ס"מ, 2006

04.08.06 - 08.07.06

אתה נמצא כאן

תערוכה קבוצתית

אוצרות: אפרת גל / נועה ליברמן

גלריה אלפרד ממוקמת בשכונת פלורנטיין, שהיא בעלת צביון ייחודי בנוף התל אביבי. ייחודה מתבטא בין השאר באקלקטיות אסתטית ואנושית. התערוכה מוצגת כחלק מאירוע השקת העיתון השכונתי "פלורנטאן".

בתערוכה מגיבים אמני הגלריה לסביבה שבה הם נמצאים, ומתייחסים להיבטים שונים של מקום ומיקום. כל אמן פעל באופן עצמאי כדי למקם את עצמו ואת דרכו האמנותית ביחס למקום. האמנים מפנים את מבטם מתוך הגלריה החוצה, ומבקשים לחזק את החוויה של הצופה ביחס למיקומו הפיזי.

אופן ההתבוננות הוא כמבט של עובר אורח, מבט שאינו מתיימר לשקף את ה"אמת" של השכונה. למעשה, הוא יוצר סוג של "לא אמת". הוא אוסף אסוציאציות והערות של נקודות מבט סובייקטיביות המייצרות, כמכלול, את המבנה האקלקטי של השכונה.

היצירות עצמן מבטאות מצב דואלי. המציאות האפורה, המתפוררת, מול החיים הרוחשים, החלום, הפנטזיה והרומנטיקה החבויים בסמטאות, בין הקירות והחדרים ובתוך עולמם הפנימי של התושבים. דואליות זו אינה נטולת אירוניה, המפקפקת באותה רומנטיקה עצמה. אירוניה המתבטאת בניסיון להתקרב ולהבין על ידי התרחקות למקומות פנטזיונרים ומומצאים.

משתתפות:

לנה דה'לו / דביר כהן־קידר / מרגרט סטרוטר / ראפת חטאב / אפרת גל / מיכל בנדרסקי / נועה ליברמן / עדי בצלאל / יעל עמית

לנה דה'לו, הנשים של פלורנטיין, ארבעה תצלומי פולארויד, 18/22 ס"מ, 2006

08.09.06 - 09.08.06

Unused Power

עדי בצלאל

עדי בצלאל מציגה תצלומים המאופיינים בבהירות ובמיקוד. פריימים נקיים ושקטים, אשר הדימויים בהם לכאורה מופשטים אך שומרים על קשר עם האובייקט הממשי. בהתאם, מבטאים הדימויים קונספט רחני אשר לעולם קשור למציאות הסובבת אותנו.

הנכוחות החזקה של האובייקטים השקטים והנקיים למעשה מבליטה את חוסר הנכוחות של הרעש והתנועה הבלתי פוסקת של העולם כפי שאנו מורגלים לחוות אותו. ההיפרדות הזאת מן התנועה של העולם מחזקת תחושה של רוחניות, של מבט מדיטיבי, של חיבור אל האינוסוף, אל מעגל חיים נצחי המתממש בצורה.

האובייקטים עצמם יומיומיים, חסרי משמעות כביכול או רגעיים (חולפים). מבטה של בצלאל קולט מצב מסוים במדויק, אך נותן הרגשה שהוא רגע שאינו אפשרי לשחזור תוך מתן ביטוי לתמצית יופיים ומהותם של הדברים הלא־מושלמים, לא־שלמים, לא־מהוקצעים, הגסים, המחוספסים, המתפוררים, המתכלים והפגומים – כפלי הסדין ברגע מסוים בבוקר, קליפת ביצה שצורתה העגולה מרמזת על המשך תנועה או חוסר יציבות.

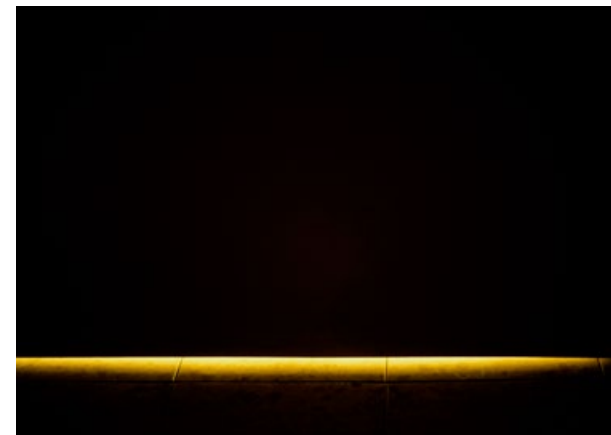
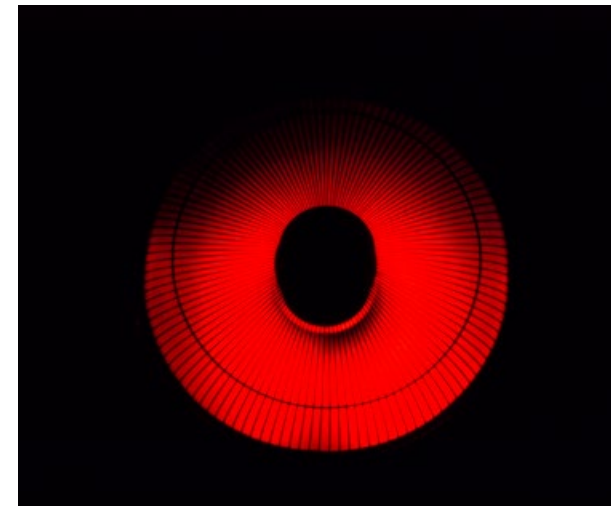
האובייקטים כאילו תלויים על חבל דק, נוטים ליפול, שבריריים וחלשים, אשר מצמוץ יעלימם. צורות שלמות, או צורות השואפות להיות שלמות, שבאותה עת נדמות כאילו כך הן צריכות להיות, וכך היו מעולם. מתוך הדימוי צומחת השאיפה להשלמה.

התצלומים משוכנעים ומשכנעים שזהו מצב שאפשר למצוא, דרך האובייקטים הפשוטים, דרך התבוננות, דרך המיקוד. כוח אשר אפשר למצוא, האפשרות לעצור את התנועה הרועשת, להפך את המרוץ ולאפשר מבט פנימה, למצוא דרך המיקוד את האני המיוחד, המיוחד אותנו מן הזרם.

מהעבודות עולה תחושה של בדידות קיומית ועצב, אך הן גם מקפלות בתוכן את התחושה המנחמת שזהו גורלם של כל הדברים הקיימים.

כתבה: יעל עמית

תנור, תצלום,
100/80 ס"מ, 2006

דלת, תצלום,
80/70 ס"מ, 2006

איראן, ביירות, פלסטין ואני / ایران, بیروت, فلسطین وأنا

ראפת חטאב

ליווי אוצרותי: עדי בצלאל

המיצג של **ראפת חטאב** עוסק בכל ש"אסור" מבחינה חברתית: בהחייאת הטאבו החברתי שנרצח לעיני כול ובעיסוק במילים שאסור להגיד. **חטאב** שואב את האמנות שלו מחיי היומיום הסובבים אותו, מפעילות חברתית, מכתבות באינטרנט ומאירועים יומיומיים בארץ ובעולם.

במיצג **איראן, ביירות, פלסטין ואני** אמא פלסטין שרה לבניה – היא שרה על גורלם של ילדים, גורלם של גיבורים ועלומי שם, ואף אחד חוץ ממנה אינו יודע מי הבא בתור.

התנועה מהיומיומי והאקטואלי ועד הזוהר והגרוטסקי באה לידי ביטוי בתערוכת היחיד של **חטאב** שנפתחה ב־26 באוקטובר בגלריה אלפרד בפלורנטין. בערבי הפתיחה והנעילה של התערוכה הופיע **חטאב** עם המיצג **איראן, ביירות, פלסטין ואני**, ובין לבין יכלו הצופים לחזות בתיעוד של ההופעה.

המיצג התיאטרלי, הצבעוני, המגוים והבוטה של **חטאב** מתייחס לשלושה אירועים: תלייתם הפומבית של שני צעירים באיראן לאחר שהורשעו בקיום יחסי מין הומוסקסואליים, מלחמת לבנון השנייה ומשטר הכיבוש בשטחים.

חטאב רואה את האמנות שלו כחלק מעשי במלחמתו נגד המצב הפוליטי והחברתי. "כערבי החי בישראל הוא מושפע מהדיכוי היומיומי המתמשך, וכך גם מהדיכוי והכיבוש בגדה המערבית ובעזה. פעולות דיכוי נגד קבוצות חלשות ומוחלשות שהוא מרגיש חלק מהן גורמות לו להתמרד נגד הסדר הקיים. בעיניו אמנות היא כלי שבאמצעותו אפשר להעביר מסר חברתי, להתמודד עם המציאות ולבקר אותה. באמנות אתה מראה פן אחר של מאבק, שהוא לא אלים או אגרסיבי אלא אסתטי".

הזמנה לתערוכה / עיצוב: נדב גזית / צילום: עדי בצלאל

Planet Oma

לנה דה־לו

לנה דה־לו עוסקת בעבודותיה בנוכחות הגוף הנשי. לרוב, נוכחות הגוף מודגשת דווקא על ידי היעדרו. **דה־לו** יוצרת מטמורפוזות צורניות של גוף, פרטי לבוש וחפצים. בעבודותיה נוצרת תחושה של צורניות, ארעיות ושבריריות.

Planet Oma הוא גוף עבודות הממשיך את העיסוק בנוכחות ובהיעדר של גוף וזהות. **דה־לו** מצלמת חפצים אישיים – פרטי לבוש ואובייקטים שהיו שייכים לסבתה שנפטרה (Oma היא "סבתא" בגרמנית). החפצים עוברים תהליך הזרה – ניתוקם מסביבתם הטבעית גורם לאיבוד הפונקציונליות שלהם, והם זוכים לנוכחות עצמאית. התצלומים נעים בין מורבידיות הנובעת מנוכחות נעלמה ובין היופי וההומור שבהם. תיעוד החפצים מייצר סוג של הנצחה, שיירי זיכרון.

בתערוכה מוצגת עבודת וידיאו שהיא למעשה עריכה מחדש של סרט ביתי, שבו נראים חבריה של Oma מברכים אותה ליום הולדתה. הדמויות בסרט הן יהודים אירופאים, ניצולי שואה, המתגוררים באמריקה. מבעד לחזרה הטקסטית על הברכות השחוקות, עולה נוכחות כמו־מגומגמת ושקופה למחצה של הוויה אחרת – שריד זר, מנותק, בעל מבטא גרמני כבד. כליאתם בתוך הפריים החזרתי היא ספקטקל של ה"מאויים" הפרוידיאני, של הזר יחד עם המוכר.

הפלנטה של Oma היא בדיוק זו: מפעל הנצחה לאהובה, כוכב מאוכלס בפריטים ובאנשים זרים ומוזרים, שפעם ידענו מי הם ולמה שימשו, ושכמו זכו לחיים ותכלית משל עצמם; אינטימיות שמעוררת אי־נחת בחוויית הזרות שלה; ישות פרטיקולרית וקרובה, שייצוגה חוגג את חמיקתה הנצחית מבין האצבעות. ברגע שהצבענו עליה, על המוכרת, היא נעשית לזרה, למשהו חדש ואוטונומי. אבל בחדשה תמיד נגלית גם הישנה והמוכרת. וכך, באימה ובחיוך, אנו נותרים עם Oma שהיא מסמן לאחת שהיא גם הרבה: שלנו (סבתא קרובה, חוויה אישית ואינטימית) ולנצח מופקעת מרשותנו (פלנטה שאין ביכולתנו ובכוחנו לתפוס, פריטים, אנשים וזיכרונות מוכרים שזכו בחיים משל עצמם).

ללא כותרת, תצלום,
60/50 ס"מ, 2006

ללא כותרת, תצלום,
60/50 ס"מ, 2006

חתך

ליאת קוך

אוצרת: יעל עמית

חתך, מיצב: ציור קיר, כיבוי סיגריות,
600/60/100 ס"מ, 2007

ליאת קוך היא אמנית מיצב, ועבודותיה יוצרות שינוי או התערבות בחלל. האובייקטים או השינויים בחלל מתאפיינים במינימליזם ובאיפוק, אך שומרים על מתח בין שקט ובין התרחשות מתחת לפני השטח: מתח רגשי. עבודותיה מייצרות מצב או מציאות חדשים, אך אינן מייצרות סיפור, והן נחוות באופן פיזי על ידי הצופה, ולעתים מפעילות אותו. **קוך** עובדת הן בחללים פנימיים, סגורים, והן בחללי חוץ, ומייצרת סוג של נוף או שינוי בנוף קיים.

שם התערוכה, **חתך**, הוא מראש בעל קונוטציה של פגיעה וכאב, המבטאים את ההיבט הרגשי של העבודה. חתך עומק או רוחב, כמונח אדריכלי וגיאוגרפי המאפשר לראות את המבנה הפנימי, את השכבות הטופוגרפיות והארכיאולוגיות של נוף או מבנה מסוים. ולבסוף פעולת החיתוך הפיזית, פעולת גריעת החומר של האמנית, אשר בונה את הצורה.

בגלריה אלפרד תציג **קוך** יצירה שהיא בעצם שתי עבודות אשר מהדהדות האחת לשנייה מבחינה צורנית: אובייקט וציור קיר.

האובייקט הפיסולי שייצרה **קוך** משתרע לאורכה של הגלריה. הוא בנוי מ־200 שכבות קרטון החתוכות לצורה שהיא החלל הנגטיבי של שבר או בקע. האובייקט מקבל צורה של אלמנט נופי חדש: נדמה כמו שביל או דרך מצד אחד, אך שומר על תחושת השבר, הביקוע, החתך.

טכניקת הציור היא כיבוי סיגריות על משטח הקיר עצמו, פעולה סידזיפית המכילה הרס עצמי וסוג של אלימות. הדימוי הנוצר מכיבוי הסיגריות הוא נחיל, בדומה לנחיל מזיקים מאיים. הדימוי בנוי נקודות־נקודות ההולכות ומתהדקות ונדחסות לאזור מסוים על הקיר. הדימוי הכללי הנוצר מאזכר בצורתו את צורת האובייקט, אך הוא דימוי מפורר ומפורק.

חתך, מיצב, קרטון,
500/200 ס"מ, 2007

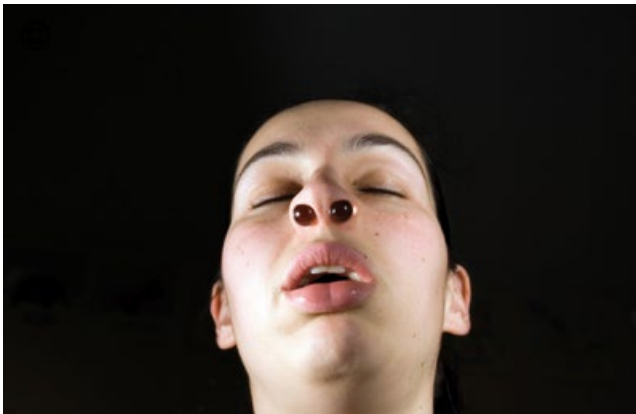
מרור

תערוכה קבוצתית

אוצרת: יעל עמית

ענת בצר, **גברים בבית**, אובייקטים מצויים, מידות משתנות, 2001 / צילמה: נועה שטרייכמן

נועה ליברמן, **אף**, תצלום, הזרקת דיו, 2007 / 60/40 ס"מ

12.04.07 - 17.03.07

Götterdämmerung

Margaret Strother

אוצר: גידי סמילנסקי

When I first arrived in Israel, I could see from my window, what were then the twin towers of Azrieli, glowing in the night. It was a beautiful vision, reminded me of home. That was August 2001. In September, the view from my window began to fill me with dread. The soundtrack was Wagner: I started listening to Götterdämmerung, day and night. It fit with the images unfolding around me, the twilight of the gods, evil versus hubris.

In Götterdämmerung ("The Twilight of the Gods"), the dark-toned finale of Richard Wagner's four Ring Cycle operas, the Gods and Dwarves destroy one another, leaving humans to walk the earth alone. Wagner conceived the Ring Cycle as a Socialist reading of Aeschylus's Orestian Trilogy: he hoped to tap into folk mythology as into a kind of collective unconscious, with the aim of national regeneration. He imagined his Ring Cycle being performed in free, public venues, like the ancient Greeks; a cultural-religious rite accessible to all.

It took Wagner thirty years to complete the cycle; by the time he was able to produce the operas publicly, his politics had changed. No longer a communist, Wagner's sympathies now lay more with the doomed God and Dwarves, less with the common man who survives the opera's final. Wagner's conflicted affinities are evident, as Siegfried, ostensibly the cycle's hero, evolves into an aimless bully. He falls in with bad company, drinks a potion, behaves dishonorably. Fifty years after Wagner's death, the Nazis tried to adopt the best of Siegfried as a role model, but had they read beneath the surface, they could have seen where it would lead.

After De Gheyn, The Blasted Oak, Ink and Pastels on Paper, 45/30 cm, 2000

09.03.07 - 08.02.07

דמיון אמפירי

שרה מרקס

,Under Construction 3
הדפס לינולאום, 30/30 ס"מ, 1994

,Under Construction 1
הדפס לינולאום, 45/45 ס"מ, 1994

התערוכה **דמיון אמפירי** היא תערוכתה הראשונה בישראל של אמנית הגלריה **שרה מרקס**, החיה ופועלת בניו יורק. יצירותיה מורכבות מתחריטים, מרישומים וממבני עץ רב־גוניים, החושפים חזון חם, מיומנות בשלה ומבט אמפטי על הפרטים והבעיות העולות בחיים עירוניים.

מרקס מגששת במגוון נושאים כגון אתרי בנייה, איקונוגרפיה הודית, צמחים וציפורים. עבודותיה בוחנות חללים פנימיים וחיצוניים, ומבליטות את יופיים וזאת על אף היבטם הדיסטופי.

בהתייחסותה למשורר אמריקאי בשם וולס סטיבנס בדבריו על "התלות ההדדית בין מציאות לבין דמיון", **מרקס** אומרת: "הדמיון הפואטי דש בחוסר תכלית בהיעדר קרקע חושית. אני מתייחסת לזה פשוטו כמשמעו, שאין בנמצא שום נושא שהוא בלתי הולם להתייחסות אסתטית, שהבחנה בין ייצוג להפשטה היא מלאכותית ושהדימוי החזותי הוא הראשוני".

Rogle, הדפס לינולאום, 40/40 ס"מ, 1994

22.06.07 - 24.05.07

Of Monsters and Men

דביר כהן־קידר

דביר כהן־קידר עוסק בהכחדתו של האחר, וזאת במובן הגנטי. תאומים סיאמים, הרמפרודיטים, גמדים, ענקים, נשים מזוקנות, וכל גוון אנושי זר הוכחד מן העולם על ידי הרפואה של המדע המודרני. האדם תורבת גנטית וכך יישר קו עם מושג הנורמלי. הנורמלי מציג שני קטבים: גבר ואישה, ולכל אחד מן הקטבים האלה יש מאפיינים פיזיים מאוד מוגדרים עד שכל חריגה מן האסתטיקה המקובלת תפר את שלותו הוויזואלית של הקולקטיב.

לא תמיד העולם היה כך. בימי קדם מפלצתיות ובני כלאיים לא היוו חריגות או עוררן אימה כלל, אלא טופחו כפלאים ונתפסו כסימן לבאות. מוסדות מדיניים ודתיים החלו לדחוק את המוזרות לשוליים תוך כדי התפתחותו של הפחד מן האחר.

ללא כותרת, שמן על בד, 150/130 ס"מ, 2007 / צילמה: דפנה גזית

18.05.07 - 21.04.07

כך נשים הועלו על המוקד כמכשפות ואפריקאים נתלו על עצים. אנשים שערים יתר על המידה או עם גידולים מוזרים על פניהם נרכשו על ידי הקרקס והוצגו לראווה לשם הנאתו של הנורמלי.

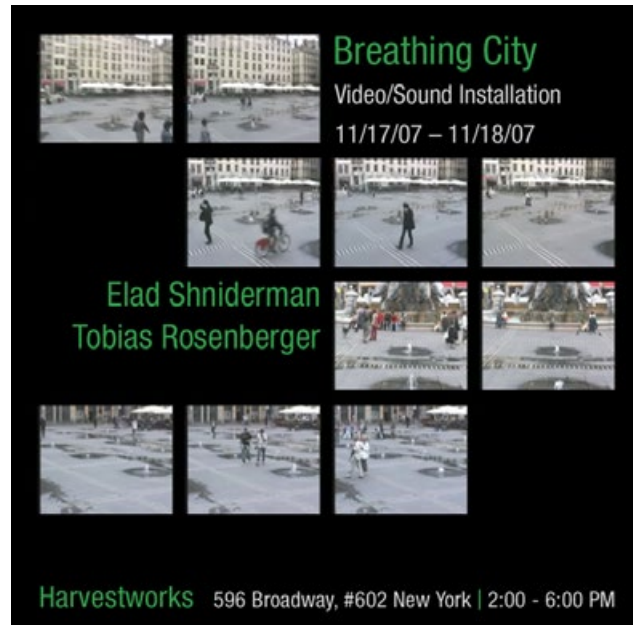
על ידי שילוב של טכניקות שונות בצבעי שמן ושימוש בסימבוליזם, **כהן־קידר** יוצר ציורים המפגישים בין מפלצתיות מרומזת עם מפלצתיות ממשית, מפלצתיות מיתית עם מפלצתיות אמיתית: האדם הנורמלי. תוך כדי פרפרזה על כותר הספר של סטיינבק, **כהן־קידר** קורא תיגר על האבולוציה המלאכותית פרי יצירתו של האדם הלבן.

ללא כותרת, שמן על בד, 138/138 ס"מ, 2007 / צילמה: דפנה גזית

Breathing City

אלעד שניידרמן / טוביאס רוזנברגר

הזמנה לתערוכה, עיצוב גרפי: עדי לוי

Breathing City is a video and sound installation comprising of 4 TV screens and surround sound system. The video screens display an 8 minute cycle depicting urban surroundings, captured by computer controlled robotic cameras, accompanied by a musical composition for 4 breathing voices edited for surround sound. The robotic camera movement contrasts with the human motion, opposing the animate with the inanimate, the city life and the living .city

04.08.07 - 30.07.07

Insight Out

עדי בצלאל

סוסים, תצלום,
70/50 ס"מ, 2007

טפט ומגורה, תצלום,
70/50 ס"מ, 2007

העולם הפנימי המוצג בתערוכה **Insight Out** מורכב מדימויים מוכרים, סמליים. דימויים פנימיים, טעוני רגש ומנותקים מהקשרם המקורי. הקשרים הפנימיים האלה מייצרים עולם שונה ומנותק, המבטא אימה והיקסמות של אופל ואור כמצב בראשיתי.

המבט של **בצלאל** הוא מבט פנים־חוץ מזוכך הבונה דימוי יחיד, ממוקד, המנותק מהכאוס הוויזואלי שבתוכו אנו חיים. התצלומים מעבירים מצב דואלי, אשר מצד אחד נותן לצופה להכיל את הדימוי על מטעניו, משמעויותיו וסמליותו, ומצד שני מצמצם אותו לכדי צורה כמעט מופשטת, המקדשת את היופי של הדימוי, את היופי שבצורה הבסיסית המושלמת של כל הדברים.

צורה זו מתגלה בעולם כתובנה, ומאשרת את עצמה כטענה החוזרת שוב ושוב בתצלומים השונים: צורת רגליים בתנוחה יוגית מהדהדת בפסל הנשר, באופן נפילת האור על הטפט ובים.

כתבה: יעל עמית

27.07.07 - 30.06.07

פרחים

גידי סמילנסקי

זיקתו של **גידי סמילנסקי** למסורת הציור המופשט הלירי ניכרת במבט ראשון בעבודותיו הנוכחיות, שבהן מתקיים מבט המבקש להרחיק ראות מעבר למוכר, לרומנטי ולנשגב: הציורים גדולי הממדים, המושפעים מרישומי טבע בוטנים בני המאה השמונה עשרה, מבוצעים בטכניקה מעורבת המשתמשת ביריעות נייר עיתון תעשייתי, לכה, פחם סינתטי, צבעי מים ושמן. בתהליך העבודה, שדה פחם הנרשם מצדו האחורי של הדף נחשף במידה משתנה דרך כתמי שמן, מים ולכה, הנספגים בנייר ומשנים את טבעו. צבע שמן גולמי, המונח על הנייר ישירות מהשפופרת, יוצר דימויים אקספרסיביים ופיוטיים כאחד. אופן ציור זה, הבא לחקור מרחבים של חומר ושל דימוי, יוצר עבודה פיסולית בנפח של נייר עיתון.

בעבודות מתהווה ציר צפייה בין שני סוגי התבוננות: המבט אל האופק מזמן צפייה בציור השלם, אך חומריותו הנוכחת ושפתו המחוספסת של הציור מזמנות מבט דקדקני – כבחינת תפרחות פרחים מבעד לזכוכית המגדלת של החוקר. כך נסוג המוכר, והצופה נחשף לאיכויות האקספרסיביות של הציור, רוויות טקסטורות וג'סטות.

ללא כותרת (פרט), עפרונות ושמן על נייר, 160/180 ס"מ, 2007 / צילם: עדי לוי

07.09.07 - 11.08.07

אופן עבודתו של **סמילנסקי** יוצר דיסוננס עם האובייקט המצויר, מתאווה אליו וזונח אותו, כחתיירה תמידית אל ספֶרה הרמונית בלתי מושגת. בתוך החומריות התעשייתית הגסה מוצא **סמילנסקי** גאולה ופשרה: יצירת האמנות.

ללא כותרת, עפרונות ושמן על נייר, 160/180 ס"מ, 2007 / צילם: עדי לוי

היָמָה!

קבוצת "איפה דנה?"

הימה, תצלום מתוך המיצג בפסטיבל הבינלאומי לתיאטרון רחוב בבת ים, 2007 / צילם: נדב גזית

הימה, מיצג, מראה כללי, 2007 / צילם: נדב גזית

חברי קבוצת **איפה דנה?** הם יוצרים מתחומים שונים – עיצוב, ארכיטקטורה, תיאטרון ואמנות פלסטית – והם פועלים כפרטים וכקולקטיב מתוך הרצון לשיתוף, למחקר, לפריצה ולהפריה הדדית.

היצירה מבוססת בעיקרה על המרחב הציבורי שבו היא מתרחשת (בין אם בתהליך או במופע עצמו), ועוסקת בקשר שבין המרחב, האובייקט האמנותי ופעולת המיצג, ובין בנייה ופירוק של אובייקטים הנבנים ומתהווים לעיני הקהל, במרחב ובזמן הנתון. חברי קבוצת **איפה דנה?** הם היצרנים והיוצרים של המופע, החל משלב התהוותו, דרך בנייתו בפועל ועד המופע עצמו.

איפה דנה? מבקשת לעורר דיון על נרטיבים ציוניים מוכרים ומהויות בנוף המקומי, ולבחון אותם מנקודות מבט שונות בפרספקטיבת הזמן. המופעים של הקבוצה מתאפיינים בריטואל ארכיטקטוני שבמרכזו פעולת הבנייה של הפרפורמרים, אל מול הפוזיציה של הקהל במרחב נתון. השאלה סביב היחס בין קהל, פרומר ומרחב היא מרכזית לריטואל, לפעולה האמנותית.

בגלריה אלפרד הקבוצה הציגה מיצג וידיאו בעקבות המופע **הימה** שנוצר לפסטיבל הבינלאומי לתיאטרון רחוב בבת ים, הופיע שנית בפסטיבל עכו 2007, וזכה בציון לשבח בפסטיבל בת ים 2007. עבודת הווידאו נוצרה בשיתוף פעולה עם טליה הופמן. במופע ביקשה קבוצת **איפה דנה** לבחון את הניסיון האבסורדי להקים התיישבות, מרחב מחיה, בית על פני המים. מהלך המופע מגולל את כרוניקת הקמתו של יישוב צף, דרך פעולת הבנייה ותנועת הבתים על פני המים, ומציג מעין "העפלה" הפוכה.

מייסדי קבוצת איפה דנה?: עופר ביליק, דפנה קרון, יערה פיק, שוזי ואיל אדלמן.

14.09.07 - 08.09.07

מִרְאָה

דפנה גזית

אוצר: גידי סמילנסקי

בשנים האחרונות קיימת כניסה מסיבית של צעירים לתוך שכונת פלורנטין. האוכלוסייה הוותיקה וקשת היום החלה להתערבב עם צעירים אחרי צבא, אחרי טיול, סטודנטים, מוזיקאים, אמנים ורווקים. פלח חברתי זה אינו שרירותי: מדובר בשכבת גיל מסוימת הניצבת רגע לפני התברגנות.

בתערוכת היחיד **מִרְאָה, דפנה גזית** מתמקדת בחתך האוכלוסייה הגברי של השכונה. פלורנטין מושכת בין היתר את הטיפוס הגברי שבוחר להיות מחוץ להיררכיה החברתית והנורמטיבית הישראלית, הבוחר לא להגדיר את עצמו. אל טיפוסים גבריים אלה מפנה **גזית** את עדשת המצלמה, ומתוך דמוותם ומבטם היא בוחנת את מקומה כאישה וכאמנית. כך למעשה, בעודה יוצרת מרחק, היא מגדירה את עצמה ואותנו הצופים דרך הדומה והאחר הגברי המשתקף בתצלומיה.

לגברים ברחוב מאפיינים חיצוניים דומים – שיער, בגדים, הלך רוח, כלב, גיל, עיסוק וכדומה, המייצגים בראי תקופתנו ייחוד. אך התמונה הגדולה, רחובות השכונה, שוללת מהם את האינדיבידואליות. כך הפרט מתמזג בתוך הכלל.

מבט פרונטלי, מבודד, מבעד עדשתה של **גזית**, מחזיר לכל אחד מהם את הייחודי שבו. ההפרדה מן הכלל מבליטה את האינדיבידואל, לעומת אותו ים תובעני של דומות. בהתייחסות משלה אל מסורת תצלומי הרחוב ו"תצלומי החטף", **גזית** מנסחת במה המאפשרת למצולם להציג את עצמו – מתוך נקודת מבטו שלו – מול המצלמה, ולהשתקף במראתה.

סימון, צילום אנלוגי והדפסת למבדה, 110/70 ס"מ, 2007

אסף, צילום אנלוגי והדפסת למבדה, 100/120 ס"מ, 2007

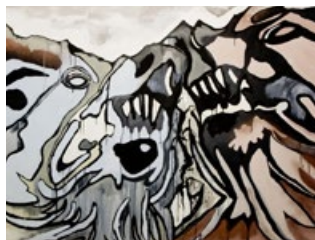
רן, צילום אנלוגי והדפסת למבדה, 100/120 ס"מ, 2007

Sit & Stay

מיכל בנדרסקי

אוצרת: יעל עמית

זאב ביער, אקריליק סופרקריל וספריי תעשייתי על בד, 190/170 ס"מ, 2007 / צילמה: עדי בצלאל

זאב זאב, אקריליק סופרקריל וספריי תעשייתי על בד, 180/150 ס"מ, 2007 / צילמה: עדי בצלאל

עז, אקריליק סופרקריל וספריי תעשייתי על בד, 120/100 ס"מ, 2007 / צילמה: עדי בצלאל

"שב והישאר" הן מילות ציווי הלקוחות מלקסיקון האילוף. אילוף האדם את החיה. כינון קשרים, התרת פחדים בין המתורבת לפראי. האילוף ממשטר את יחסי הקרבה והריחוק בין האדם לחיה, ומאפשר שמירה על שליטה.

החיה היא מקור לחרדות רבות, פעמים רבות לא מודעות, מושרשות תרבותית. היא מופיעה באגדות כמקור לאימה, וחוזרת פעמים רבות בספרות ובקולנוע. החיות טעונות משמעויות סימבוליות שהפכו בחלקן לשחוקות וקלישאתיות: הזאב הבודד, העורב הנקמן ועוד. צורתן וצבען, תנועותיהן והתנהגותן גורפות את אותן תכונות אנושיות שהותכו בהן.

מיכל בנדרסקי משלבת בציוריה את דימויי החיות ואת התפאורה האגדית, המרחבים, היערות והילדים התועים, תוך שימוש בטכניקת ציור המתכתבת עם גרפיטי (ספריי וצבעים תעשייתיים), בקווי מתאר שחורים ברורים ובצביעה חלקה לצד נזילות אקספרסיביות. ציוריה משתמשים בדימויים באופן המשמר את האימה והחרדה שמהם הם לקוחים (לעתים ממקור תרבותי ספציפי כגון "הציפורים" של היצ'קוק), ובתוך כך משולבים הדימויים בדימויים אחרים, שהם משפחתיים ונוסטלגיים, וכך הכלב המשפחתי המבוית הופך לזאב המאיים. הדימויים טעונים בסימבוליזם ומתייחסים גם לפסיכואנליזה פרוידיאנית כגון "איש הזאבים". שלל הדימויים מותכים לכדי תמונה המייצרת יופי וסדר, שקט מדומה, התמודדות ושליטה.

צמד המילים **Sit and Stay** נדמה יותר כבקשה מאשר ציווי. הן מאפשרות את הוראת האילוף שהיא למעשה בקשה לקרבה. השולט הופך להיות נזקק. הוא זקוק לסדר כדי למגר את הפחד, זקוק לקרבה כדי לשמור על ריחוק. מהלך על חבל דק, שומר על מתח עדין שבו השליטה היא בקשה לסדר בעולם העמוס והרוטט המשתקף בציורים.

אלפרד דרום

תערוכה קבוצתית: חברי גלריה אלפרד במכללת קיי

אוצר המכללה: ישראל רבינוביץ'

אלפרד דרום במכללה האקדמית ע"ש ק"י בבאר שבע היא התערוכה הראשונה של אלפרד כקבוצה שהתקיימה מחוץ לחלל הגלריה בפלורנטין, והוצגה בה פרישה מרשימה של מכלול עבודות החברים.

אנו מקדמים בשמחה את האפשרות להרחיב את פעילותנו אל מעבר לגבולות תל אביב. המילה "להרחיב" קיבלה כאן משמעות כפולה שכן לראשונה יצאנו מן החלל הקטנטן של הגלריה בפלורנטין אל המרחבים – אל מרחבי הארץ, אל חלל תצוגה רחב ידיים. בתערוכה הוצגו עבודות נבחרות של אמני הגלריה, כל אמן בסגנונו ואפיונו האינדיבידואלי, תוך שמירה על קו אוצרותי שהתייחס אל העבודות כאל מסה אחת, ולא כאל אוסף של תערוכות יחיד, ובדק את מערכות היחסים בין יצירותיהם של אמני הגלריה.

אפרת גל, **שולג דאשתקד**,
עץ וטון מלח גס, מידות משתנות, 2007

תערוכת **אלפרד דרום** המשיכה את הקו שהתווה אוצר מכללת קיי, האמן ישראל רבינוביץ', המתמקד בהצגת תערוכות קבוצתיות המסמנות כיוונים אחרים ומגמות חדשות בעשייה האמנותית הישראלית לגווניה השונים.

אלפרד דרום, שהוצגה בגלריית מכללת קיי, שאלה שאלות לגבי מערכות היחסים השונות שבין המרכז לפריפריה, והיוותה אמירה והצהרה בשיח החברתי-תרבותי המתווה בחברה הישראלית כיום.

משתתפות:

נועה ליברמן / עדי בצלאל / דפנה גזית / ראפת חטאב / מרגרט סטרוטר
אפרת גל / דביר כהן־קידר / מיכל בנדרסקי / יעל עמית / שרה מרקס
גידי סמילנסקי / לנה דה־לו

נועה ליברמן, **ללא כותרת**, פרט מותוך תצלום, הזרקת
דיו, 190/100 ס"מ, 2007

שברים

ריקדרו רויסטטשר

שברים, מיצב, 2007 / צילם: ריקדרו רויסטטשר

אבק סמיך ממלא את החלל הסגור, מייצר תא אטום של זיהום. כשהאבק שוקע אפשר לראות סימנים דהויים של חיים, שברים של אנושות שהותירה אחריה עדות. ארובות המפעלים מיתמרות מעל הערים, פולטות עשן שמושכיח את השמים. שני בני אנוש משתכשכים במים מזוהמים, מתכחשים לעובדה שהמפעל האנושי הפך לביצה מהבילה. ככל שהשמים מתקדרים, מאפירים תחת עול הזיהום, כך גם המים מפסיקים לשקף אותם. הכחול נעלם מחיינו. נותרת רק שכבה גסה של אבק.

כתב: ערן קובליק קידר

שברים, מיצב, 2007 / צילמה: עדי בצלאל

10.12.07 - 03.12.07

22.01.08 - 20.11.07

דמיון ומחשבה חופשית / خیال وفکر حر

ראפת חטאב

ראפת חטאב עוסק בזיכרונות מן העבר שהם ספק שלו ספק בדויים. הוא מערער את גבולות המין והמגדר, ומדגיש את חוסר התקשורת שקיים בין הישראלים לערבים־פלסטינים.

במיצג **דמיון ומחשבה חופשית** הדמות המרכזית היא ערוס פלסטין (כלת פלסטין), דמות אשר נולדה לפני שנה ודרכה מעביר **חטאב** את מאבקיו על הזהויות החברתיות, הפוליטיות והמגדריות ועל זהותו הלאומית כפלסטיני החי בישראל. שם התערוכה מתייחס לשיר "כך ברא אותך הטבע" של ארז הלוי, בעיבוד חדש של עברי לידר. בתוך כך מקבל המשפט משמעות הטומנת בחובה את שאלת הזהות והשחרור ממגבלות מחשבתיות וחברתיות.

במהלכו של המיצג נכנסת לבמה כלה שנראית כאילו חזרה משדה קרב או עברה חוויה קשה כלשהי. היא מדממת, מלוכלכת ואוחזת בידה צרור חפצים מן העבר. היא מנסה להחיות את החלל שאליו היא נכנסת על ידי תליית תצלומים ישנים של בני משפחה. הכלה פוצחת בשיר נוקב שבו היא מזפת בשליט ומפנה אליו שאלות על הצער השורר במדינה, על הייאוש, הדאגה והפחד הקיומי היומיומי. היא זועקת את קולם של ילדים אשר עודם חולמים בלילות, "ומי יציל את חלומותיהם כשיירדמו?"

במהלך המיצג מתמזגות ונפרדות זהויותיו של האמן, ומציגות פן נוסף של דיכוי או שחרור. בפסיפס אשר נוצר ממארג זהויותיו, הוא מציג את הזעקה בקולה של אישה דווקא, ובכך מטשטש את הגבולות של מגדר ומיניות. לצד האישה מופיעה דמות גברית אשר משחררת כביכול את האישה בשעת מצוקה, ובכך בוחנת את מקומו של הגבר במרחב הפרטי והחברתי של האמן.

לדעתו של **חטאב** מקומם של הצעירים הערבים־פלסטינים הנטמעים בחברה הישראלית הוא מקום דמוי לימבו, מקום לא מוגדר. מצד אחד הם ערבים־פלסטינים המשתייכים לחברה ולציוויים חברתיים מסוימים, ומצד שני הם מאופיינים בתכונות ישראליות ותל אביביות ברורות. הם אינם משתייכים לאף אחד מהצדדים, אך באותו זמן הם חלק משתי החברות. בשני המקומות הם נאלצים להתמודד עם זהותם, שפתם ומקומם בחברה.

12.01.08 - 15.12.07

כאן נוצר זן חדש של אזרח, בן כלאיים של ישראלי־פלסטיני שההתעסקות עם זהותו הופכת לאתגר יומיומי.

خیال وفکر حر
דמיון ומחשבה חופשית

הזמנה לתערוכה, עיצוב גרפי: ראובן ראש

שישה משתנים ואחד קבוע

יעל עמית

The Acrobats, אקריליק על קיר, 90/180 ס"מ, 2008 / צילם: עופר עמית

התערוכה עוסקת בגבולות. בקצה גבול היכולת. בפעולה, בשמירה על מתח, ביכולת היחיד תוך השתתפות באינטראקציה קבוצתית.

בתערוכה הוצגו שתי עבודות קיר. באחת יצרו שישה משתתפים ציור קיר משותף המזכיר חתך נוף – על ידי מילוי כל השטח שידם משגת בצבעי גיר שונים. הגבולות הפיזיים האישיים יוצרים גבול קולקטיבי. בנוסף ה"ציירים" היו כפופים לסט נוסף של מגבלות: היה עליהם לצייר רק על קיר אחד של הגלריה שנקבע מראש, היה עליהם ללבוש שחור, היה עליהם להחליף צבע גיר בכל כמה שניות, וניתנה להם הוראה לקשקש ולא לצייר או לייצר כל דימוי. תהליך העבודה תועד בווידיאו והוצג בגלריה לצד הציור המוגמר.

העבודה השנייה גם היא ציור קיר של מעין יצור כלאיים המורכב משישה דימויי לוליניים ולולייניות. הדימוי הסופי הוא מבנה בלתי אפשרי של גופים במצבי מתח ואיזון מקסימליים. הדימויים משתקפים זה בזה ויוצרים עומקים ציוריים שונים על אף שטיחותם.

שתי העבודות, המוצגות זו מול זו, עשויות בשתי קיצוניויות של אופני עשייה – האחת גרפית ובעלת סקאלת צבעים מצומצמת של שחורים ואפורים. השנייה צבעונית, מקושקשת, מופשטת. אולם שתיהן כפופות למערכת חוקים פנימיים נוקשים המתגלים לצופה בהדרגה, ומעלות שאלות על חוקיות וחופש ביחס לפעולה האמנותית.

שישה משתנים, וידיאו סטילס, 2008

15.02.08 - 19.01.08

Typical Local

יהונתן הופ

אוצר: דביר כהן־קידר

Typical Local,
מיצב מיניאטורות קרמיקה, 2008

09.03.08 - 22.03.08

היער השחור

אפרת גל

ללא כותרת, טכניקה מעורבת,
30/40 ס"מ, 2007 / צילמה: עדי בצלאל

20.03.08 - 23.02.08

בתערוכה **היער השחור** מציגה **אפרת גל** ציורים בטכניקה מעורבת. הציורים מורכבים בחלקם מאובייקטים מן המוכן (מסגרות וממחטות ישנות) בעלי נוכחות אירופית ישנה. הפן הציורי נע בין קו גרפי כמעט לכתמיית אקספרסיבית.

הציורים עוסקים בנופים נוכריים מרוחקים: יערות, הרים מושלגים וחיות פרא. אקזוטיות של הזר, המרוחק, הטבוע בזיכרון הקולקטיבי כנוף שהוא זירת התרחשות טראומתית. הטראומה הלאומית מתחברת עם האופל של סיפורים מתוך התרבות הגרמנית המפוארת. אותה תפאורה האופפת את סיפורי האחים גרים, ואת בלדת "שר היער" של גתה. טקסט מגובב בגרמנית מופיע באחת היצירות. באחרת, ציור טבע דומם, שלושה תפוחים אדומים כשפתיה של שלגייה על רקע לבן, שריד למסורת ציורית נעלמה. ולעומת זאת מציגה **גל** חזות אנטי־מושלמת, פגומה, המאמצת טעויות אסתטיות.

גל מכניסה פנטזיה אירופית רומנטית לשפה הישראלית המגומגמת, דלת החומרים, אשר בעת ובעונה אחת נמשכת אל הניכר וחרדה ממנו.

כתבה: יעל עמית

נועה ליברמן מציעה תקריב מיקרוסקופי על הגוף האנושי. היא חושפת את המקומות שבהם פני השטח, העור, הופכים למשטח פצוע ורגיש. הפצעים מתפקדים בתצלומים כמוקדים ארוטיים המשמשים כאתר פוטנציאלי לחדירה. המשמעות הסמלית המקובלת באמנות לחלוקה בין נשי (חור – וגינה) לגברי (בליטה – פאלוס) פועלת באופן אוטומטי, אך הזיהוי האמיתי של הגוף או האיבר אינו בהכרח אפשרי. **ליברמן** יוצרת התמוססות או פירוק של הדיכוטומיה בין נשי לגברי.

הקרבה אל הגוף הופכת את החיפוש והצורך בהגדרה מינית לפעולה אובססיבית, בהגדרת העצמי כמיני, בהגדרת הגוף כמיני, כל גוף, בכל מצב, מכל מרחק. כפצע, כשריטה, כשקע זמני, כשערה הבוקעת מן העור. הגוף הוא אורגניזם עצום של חדירות ובקיעות, ועצם חיותו מוגדרת על ידי מיניותו. זוהי בחינה עצמית פולשנית ואינטנסיבית, המתקבלת בתצלומים כמעין הפשטה צורנית וצבעונית אסתטית, בעלת ערכים ציוריים.

ללא כותרת, תצלום, הדפסת למבדה, 70/45 ס"מ, 2008

שם התערוכה הוא למעשה ראשי תיבות של המילים inside/out אשר מלבד המשמעות המתבקשת אל יחסי פנים וחץ גופניים המתבטאת בתצלומים, הם גם שני סימנים מקובלים לפאלוס ווגינה, המגיעים לדרגת הפשטה המוותרת אותם כאיקונים של גבריות ונשיות.

לבן, תצלום, הדפסת למבדה, 23/23 ס"מ, 2008

מובי מארח

תערוכה קבוצתית במוזיאון בת ים

גלריה אלפרד במובי מארח במוזיאון בת ים
אוצרות מטעם מוזיאון בת ים: מילנה גיצין אדירם ולאה אביר
אמני גלריה אלפרד מציגים עבודת וידיאו משותפת בהפקת גידי סמילנסקי.
17/07/08-17/04/08

עבודת וידיאו שכוללת שני מסכים מפוצלים המציגים את חברי הגלריה בעת דיון על קבלת אמנים לקבוצה או לתערוכת אמן אורח. כל חבר או חברת גלריה מוצגים בנפרד כשהם שוטחים את טיעוניהם ואת תגובותיהם לגבי אמן או תיק עבודות פיקטיבי. שם האמן או היצירות אינם מופיעים, רק הדיון סביבם.

השיחה תיערך כסוד של Video Conference, וכל אמן מצולם בחלל הביתי האישי שלו. באופן זה הצופים הופכים לאורחים במרחב האישי של האמן, מוזמנים להיות שותפים שקטים בתהליך קבלת ההחלטות, ונחשפים לדיון מעמיק הנוגע בנושאים העולים מתוך עולם האמנות: מה מגדיר אמן? אילו מאפיינים יש לעבודת אמנות המתאימה לקו הגלריה? (מתוך כך הגדרת קבוצה הפועלת בתוך סצנת האמנות הישראלית, מהם גבולותיה, היכן היא נושקת לזרם המרכזי ומתי היא מובחנת ומה המשמעויות הנלוות לכך).

העבודה מזמנת את הצופים להיכנס אל מאחורי הקלעים של עולם האמנות ולא להישאר בחזית השטחית בלבד, והיא חושפת בפניהם את הפוליטיקה המניעה את סצנת האמנות בארץ, כמכתיבת כיוון, כמכתיבת סגנון וערוץ פעולה.

קבוצת אמני הגלריה מודעת למשניות תפקידה במהלכים אלה, ומכאן נובע ההומור העצמי והגיחוך שבפעולה זו.

אורך משוער של העבודה: כ־12 דקות. יוצג בלופ.

מובי מארח, פריימים מתוך וידיאו, 2008

17.07.08 - 17.04.08

02.05.08 - 03.04.08

נגד הטבע

גיורא קריב

אוצר: גידי סמילנסקי

ללא כותרת, אקריליק ודיו על רדי־מייד, 70/110 ס"מ, 2003

27.06.08 - 05.06.08

Welcome to the New Middle Ages

יואב שביט

אוצר: גידי סמילנסקי

הזר המרקד, פיסול וטכניקה מעורבת, 50/50 מ"מ, 2008

30.05.08 - 10.05.08

המציב של **יואב שביט** עשוי כולו ממיניאטורות וממבנים שהוא בונה ומרכיב באמצעות שילוב בין שיירי טבע ובין שיירי אורבניות ותעשייה. המיצב נחוזה תוך מעבר בחלל מוחשך בין משטחי עץ שונים שעליהם מורכבות המיניאטורות, והצופה מגלה אותם בעזרת פנס שהוא מקבל בכניסתו לחלל. אופן ההצבה מזכיר במוות פולחן פגניות, ואופן התצוגה והיחסים שנוצרים עם הצופה מגבירים את התחושה הזאת. באמצעות חיבור בין חומרים מהטבע ובין חומרים תעשייתיים העפים ברחוב, כמו אריזות וקלקרים – אותם חומרים סינטיים הנושרים מאנשים כפי שעלים יבשים נושרים מעצים – שביט יוצר עולם ארכיטקטוני גרוטסקי־אפוקליפטי ולחלופין נשגב ומצחיק.

מיצבו של **שביט** ממחזז סצנה ימי־בינימית הממלאת את צופיה באימה מצד אחד ובהקסמות מצד שני. החומרים היומיומיים שאיתם עובד שביט נותנים למושג קדמה קונוטציה לא טכנולוגית, ומטים את תפיסת הפולחן אל מושא לא מיתי.

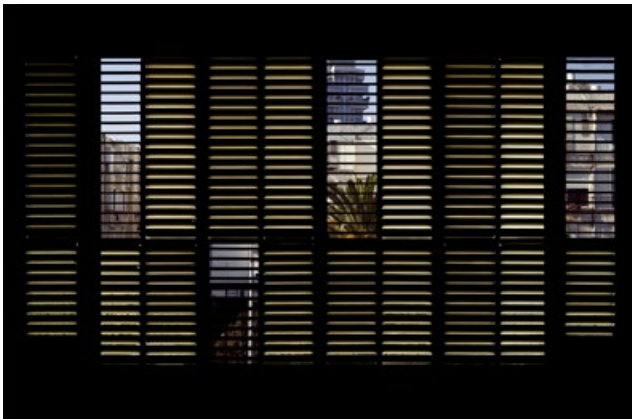
ברוכים הבאים לעידן (הביניים) החדש הוא גשר בין הפולחני לנאור. הניו־איג' כביטוי להתעוררות מחודשת של האלוהות מהווה הזדמנות חוזרת לצקת תוכן למושגים אמונה, פולחן ואלוהים.

קלאוסטרופוביה אהובתי

עדי לוי

אוצר: גידי סמילנסקי

קלאוסטרופוביה אהובתי, מיצב: תצלום, מדיה דיגיטלית, הדפסת למבדה, 380/250 ס"מ, 2008

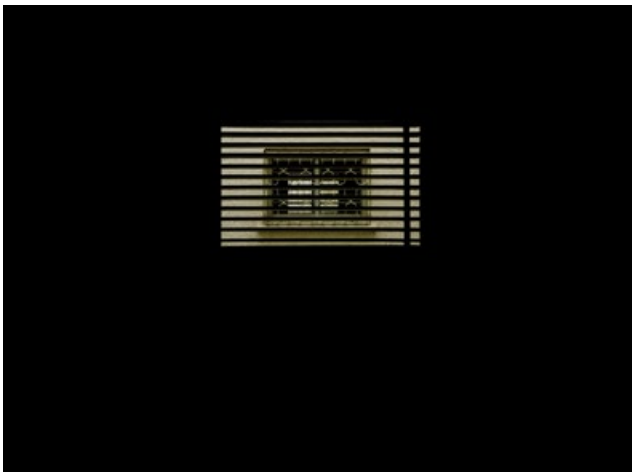

עדי לוי מציג בתערוכת יחיד ראשונה מיצב הכולל עבודות תצלום גדולות ממדים של נופים אורבניים המצולמים מתוך האינטימיות של דירתו בשילוב עם עבודת סאונד. עבודתו עוסקת בגבול החמקמק שבין התשוקה אל המרחב הציבורי המאיים ובין הביטחון המדומה בטריטוריה הביתית.

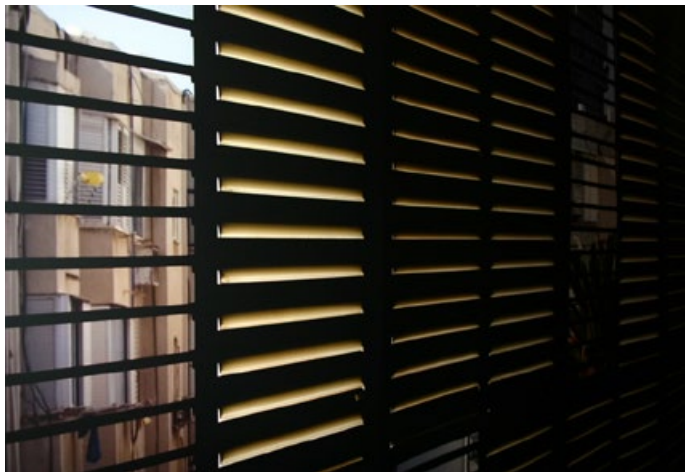
לוי מזקק במיצב את האפשרות להנאה מהמחנק (קלאוסטרופוביה אינטימית) באמצעות הפיכת חלל הגלריה לנקודת תצפית המאפשרת הצצה, לכאורה נטולת סיכונים, במתרחש בחוץ, אך בה בעת משליטה לאטה תחושה חריפה של היעדר.

אפלט הדירה, בניין הניבט מבעד לתריסים והודעות עלומות במענה הקולי, חוברים יחדיו ליצירת חוויה אישית ואינטימית המעוררת תחושה דיסוננטית של סנטימנטליות אפלולית, חרדה ותשוקה.

כתב: עדי לוי

קלאוסטרופוביה אהובתי, מיצב: תצלום, מדיה דיגיטלית, הדפסת למבדה, 340/250 ס"מ, 2008

קלאוסטרופוביה אהובתי, פרט מתוך מיצב: תצלום, מדיה דיגיטלית, הדפסת למבדה, 340/250 ס"מ, 2008

29.08.08 - 09.08.08

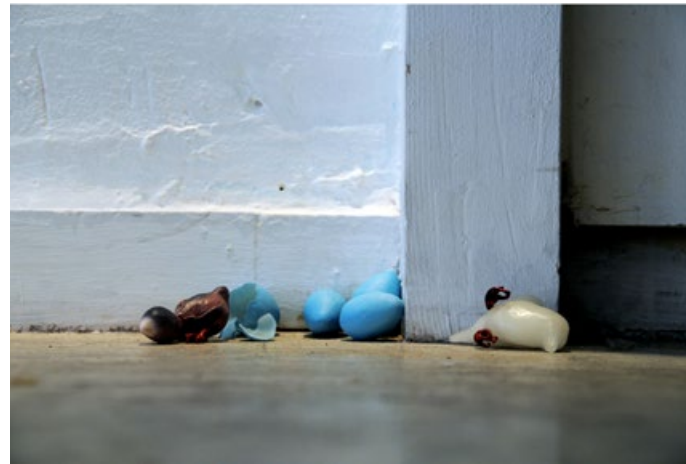
חי צומח דומם

ארתור יעקובוב / בלינדה קיין (מלגה לבוגרי המדרשה)

אוצרת: יעל עמית

ארתור יעקובוב, **ציפורים**, פרט מתוך מיצב, גילוף בשעווה וצבע שמן, 2009

ארתור יעקובוב, **ציפורים**, פרט מתוך מיצב, גילוף בשעווה וצבע שמן, 2009

25.07.08 - 03.07.08

טלפון שבור

תערוכה קבוצתית של חברי גלריה אלפרד

אוצרות: נועה ליברמן / אפרת גל

סבתא וברוכה, עדי בצלאל, תצלום, 70/50 ס"מ, 2008

לציון אירוע חגיגות השלוש שנים לגלריה אלפרד, נפתחה תערוכה קבוצתית שכללה את כל חברי הקבוצה, וביקשה לבחון השפעות אמנותיות הדדיות בין אמניה.

גלריה אלפרד היא גלריה שיתופית המונה 13 אמנים צעירים. לתערוכה זו יצרו חברי הגלריה מערכת של חוקים שעשויה לפתח מרחב השראה קולקטיבי המורכב מהשראה פרטית, מתוך ניסיון לזכך את התקשורת בין חברי הגלריה במישור האמנותי. עד עתה שיתוף הפעולה בין האמנים התבסס על האספקטים התפעוליים של כינון הגלריה, וכל אמן פעל על פי דרכו האמנותית באופן אינדיבידואלי. בתערוכה זו נעשה ניסיון לבחון את ההשפעות הסמויות הפועלות בין חברי הגלריה בתנאי מעבדה, על ידי יצירת תנאים וחוקים מלאכותיים.

על פי סדר אלפביתי של שמות המשפחה של חברי גלריה אלפרד, יצר כל אמן עבודת אמנות שהיא תגובה ליצירת אמנות שהועברה אליו מהקודם לו ברשימה. על ידי יצירת חוקים מלאכותיים, כגון הגבלת גודל, הגבלת זמן וכדומה, נוצרה מערכת סגורה של תקשורת דטרמיניסטית. תהליך העבודה התייחס בעיקר להשראה ולא דווקא לדימוי מובהק המתקיים ביצירה. הפעולה אנטי־פולחנית ואינה נשגבת, אך רוויה ברפלקטיביות של הסובייקט הנשענת על הקנה הרצוף של מושג הקולקטיב. ובכן האם קיים לא מודע קולקטיבי, או השראה קולקטיבית, המאפיינת את חברי הקבוצה?

שם התערוכה, **טלפון שבור**, קורץ לאופן הפעולה של יצירת התערוכה, אופן שבו מסר מסוים מועבר ומשתבש, הופך לדבר חדש. אך השם מרמז גם על הנושאים המרכזיים שמאפיינים את היצירות: ברובד הרחב, הכללי, דוק של עצבות ומלנכוליה עוטף את התערוכה. היא עוסקת בכשלי תקשורת, בדמויות בודדות ומנוכרות, בחשדנות, בפגיעה ופגיעות, בדרמה שעוצמותיה הודחקו למצבים אנושיים סטטיים. תחושות אלה עוברות כחוט מקשר בין כל העבודות, ומייצרות תערוכה אשר משקפת מצב חברתי שבור ומפורק, שנוצר מתוך שיתוף פעולה.

משתתפות: מיכל בנדרסקי / עדי בצלאל / דפנה גזית / אפרת גל / ראפת חטאב / דביר כהן־קידר / נועה ליברמן / מרגרט סטרוטר / גידי סמילנסקי / יעל עמית / יואב שביט / לנה דה־לו / שרה מרקס

03.10.08 - 04.09.08

הסולם

גיא ברילר

אוצר: גידי סמילנסקי

הפרויקט היה עבודה המורכבת משתי הצבות בגלריות בשתי ערים: גלריה ברבור בירושלים וגלריה אלפרד בתל אביב; סדרה של פעולות המקדימה אותם; פעולה של שהות/מחיה בחלל התצוגה, ושידורים ישירים ברשת האינטרנט אל גלריה TWS בטוקיו. את הפעולות והתערוכות ליווה בלוג אינטרנטי המכיל תיעוד של התפתחות העבודה (קטלוג אקטיבי): ha-sulam.blogspot.co.il.

הפרויקט היה עבודה אורבנית (העיר כחלל) מכוונת זמן. החללים הוגדרו על ידי הטלת רישום של אוזן על הערים ירושלים ותל אביב (ראו מפות). הזמן היה עשרה ימי תשובה (ראש השנה עד יום הכיפורים), שבעקבותיהם זמן שהות בגלריה ברבור (חג הסוכות) ובעקבותיו זמן התצוגה בגלריות. 16/11-29/9.

ללא כותרת, מיצב: מראה כללי, 1998

ללא כותרת, טכניקה מעורבת, 1998

01.11.08 - 11.10.08

הכללות גסות

יואב שביט

ציוריו של **שביט** ממשיכים את הניסיון לנסח את המושג "ציור ישראלי", בעוד מתקרת הגלריה מתנופף "הדגל החדש", שבו מופיעה דמותו של אדולף היטלר על שטר של מאה שקל.

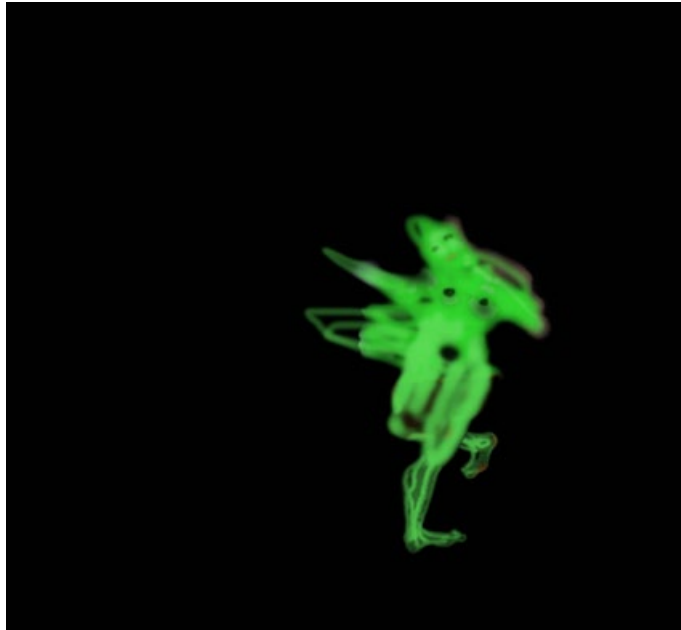
הכול בוער, ציור ספריי על פורמאיקה, 2008, 50/65 ס"מ

13.12.08 - 22.11.08

התערוכה **הכללות גסות** מתייחסת למלאות 60 שנים למדינת ישראל, והיא מיצב ביקורתי שמתאר את נקודות ההשקה של הלא־מודע הפרטי עם הלא־מודע החברתי. הדברים שרוחשים מתחת למציאות מוצגים בתערוכה בארבעה סגנונות ציור שממשיכים מסורות של עשייה ישראלית. שם התערוכה מסמן את האמנות הביקורתית כפעולה של הכללה גסה וכך מאיר את גבולות הז'אנר. ההיסטוריה הפרטית של **יואב שביט** ושל הוריו חופפת להיסטוריה הקנונית של מדינת ישראל בנקודות רבות: אקסודוס – בת לעלייה שלישית – אנשי חינוך – ביטחוניסט – קצונה – התנדבות בחווה – לבנון – פיגועים בירושלים – בצלאל – חומת מגן – אמנות – תל אביב – וכו'.

מותה של פיית הפורנו, ציור דיגיטלי ביד חופשית, 2008, 45/45 ס"מ

בלון ניסוי

ברק דגן

המיצב **בלון ניסוי** היה עשוי כולו ממאות בלונים בגדלים, צורות וצבעים שונים, ותיאר סצנה אורבנית יומיומית. **ברק דגן** השאיל את טכניקת הפיסול בבלונים, המשמשת לרוב בירידים ומסיבות, ובכך לראשונה הוצגה תערוכת פיסול בבלונים בגלריה לאמנות עכשווית בארץ.

באמצעות טכניקת פיסול זו, יצר **דגן** תמונת רחוב ריאליסטית המורכבת מאלמנטים המאפיינים את המרחב העירוני כגון ספסל רחוב, פח ואדם המוליך את כלבו. הבלונים מחומר מתכלה ואינם מזדהמים את הסביבה.

ללא כותרת, מיצב בלונים, 2008 / צילם: שלומי פרי

ללא כותרת, מיצב בלונים, 2008 / צילם: שלומי פרי

19.11.08 - 14.11.08

ברווז בגלריה

דודו גבע

אוצר: יובל כספי

הכנות בסטודיו, 2009 / צילם: יובל כספי

תצלום על גג מוזיאון הקומיקס בחולון, 2009 / צילם: יובל כספי

אי שקט

עדי בצלאל

ברבור, תצלום בקופסת אור, 38/25, 2008

כנפיים, תצלום בקופסת אור, 45/20, 2008

בתערוכה **אי שקט** של האמנית **עדי בצלאל** בגלריה אלפרד הוצגו תצלומים בתוך קופסאות אור וקטע וידיאו שהורכב מכמה תצלומי סטילס. הגלריה הפונה לרחוב הוארה על ידי העבודות בלבד.

הדימויים בתצלומיה של **עדי בצלאל** הם כאיים של אור בגלריה הלא מוארת, ויוצרים אינטימיות עם הצופה. קומפוזיציות מוקפדות ומדויקות, שבהן מופיע הדימוי כמו הועלה מתוך זיכרון תודעתי רחוק. מבטה של הצלמת הוא התבוננות שקטה ומאופקת על מצבים דוממים. המתנה מתוחה. דריכות. צלילה לתוך המבניות הסימבולית מתוך יופיים העומד בקריטריונים רנסנסיים של סימטריה ואיזון, אך באותה עת משדר דחיסות חונקת.

בעבודת הווידאו אפשר לחוש בעקבות של חוסר מנוחה בתוך הדממה: בחורה מכווצת על ספה מתהפכת מצד לצד. רשמי היטלטלות בתוך השקט, במין המתנה מתוחה כמו מתוך חרדת נטישה.

באחד מהתצלומים נראה ברבור מוטל בתוך מים שחורים וסמיכים כשראשו טובל בם. כתם לבן על רקע כהה עמוק חוצה את המשטח הצילומי באלכסון בסימטריה מעוררת השתאות, בעוד אנו מחשבים את קצו. זוהי שהייה במקום חמקמק וזמני. התצלומים תלויים מתנדנדים במקום המרוקן שבין משהו שקרה למשהו שעומד לקרות. מקום של חרדה ממשהו שהגיע לשיאו וכעת הוא עומד להסתיים.

כתבה: יעל עמית

גן יחיד יעל עמית

גן יחיד, מיצב (פרט), עץ, חצץ ואבנים וולקניות,
באר: 250/150/30 ס"מ, 2009 / צילם: עופר עמית

גן יחיד, מיצב (פרט), באר: חלוקי נחל ובוץ / פסל: אקריליק על קיר
באר: 100/60/100 ס"מ // פסל: 80/120 ס"מ, 2009 / צילם: עופר עמית

המיצב **גן יחיד** הורכב בעיקרו מאלמנטים אדריכליים ופיסוליים של גינות ופינות נוי. מערכת הסימבולים שמהם הורכב המיצב התכתבה עם אסתטיקה דתית ורוחנית מתרבויות של המזרח הרחוק ומתרבות המערב.

הגן, מעשה ידי אדם, הוא מקום שבו יכול האדם המורגל לחיים העירוניים להימצא בסביבה "טבעית" ללא החרדות הכרוכות ביציאה אל הטבע הפראי, והוא מהונדס כולו על מנת לשרת כמיהות אנושיות של פנאי, הרהור והשבת הנפש. כמונח סימבולי, מתחבר הגן בדרך כלל עם דימויי מיניות, פוריות ופריחה. שם התערוכה, **גן יחיד**, הוא פרפרזה לספר השירים "שני גנים" של יונה וולך, העושה שימוש רב בדיאלקטיקה ובסימבוליזם בהתייחסותה למושג "גן". אצל וולך מתבטאות חרדות קיומיות ומיניות דרך דימויי הגן באופן כזה שהוא יוצא משליטה וחודרים אליו אלמנטים פראיים.

במיצב **גן יחיד** כל האלמנטים החיים נלקחו מן הגן: הצמחייה והאדם. הגן היחיד מבקש לבחון את הארכיטקטורה של אותן כמיהות ומשאלות תוך שימוש בחומרים אותנטיים – חצץ, חלוקי נחל, אבנים וולקניות – והפיכתם לייצוג של עצמם תוך שמירה על מתח בין צורניות גיאומטרית נקייה ובין אלמנטים מפוזרים או נזילים. המיצב עסק בייצוג הגן כמרחב תלת־ממדי מחד גיסא וכהשתקפות חלולה או מושטחת מאידך גיסא.

 20.03.09 - 28.02.09

יומן ואיש ישן גידי סמילנסקי

בתערוכה **יומן ואיש ישן** הציג **גידי סמילנסקי** עבודת וידיאו המורכבת משני מסכים וציור קיר. העבודה התבססה על יומן וידיאו שצולם בחדרי מלונות דרכים במהלך מסע משותף של האמן עם אביו בכפרים נידחים בפולין. יומן הווידאו צולם תוך הקפדה על כלל מיוחד: על המקליט לתעד את עצמו מדבר אל רעהו רק כאשר השני ישן. יחסי הכוחות הנוצרים בעת דיבור של האב אל הבן ולהפך, כאשר האחר ישן, מעלים אל פני השטח את המונולוג התמידי המנהל כל אחד בלבו.

הסרט הוצג בשני מסכים: מסך לכל יומן. הקיום המקביל של שני המונולוגים אפשר צפייה בשיחה שכמעט והתקיימה, השוזרת ופורמת זיכרונות ילדות, שאלות שבבסיס היחסים ורגעים של נתינה וקבלה.

לצד עבודת הווידאו הוצג בתערוכה ציור גדול ממדים על נייר עיתון. הדימוי שבלב הציור מבוסס על מחוות ציור "ילדותית": גל כפול המייצג ציפור פרושת כנפיים. הציפור, סמל לחלומות תועים, נבנית ומתפרקת במעופה במרחב הציורי.

יומן ואיש ישן, פריים מתוך וידיאו, 2008

 20.02.09 - 29.01.09

עונג לא צפוי

יובל שלגי

אמנות טובה לרוב מכניסה את הצופה לסוג מסוים של עולם חווייתי. כל עולם מורכב ממאפיינים אישיים, תחומי עניין ומשיכה ויזואלית ואינטלקטואלית. כאשר לעולם נוצרים חוקים וכללים משלו, אפשר להתחיל לשחק, לכופף ולשבור את החוקים.

על עולמו של **יובל שלגי** ניכר ממבט ראשון הקשר לתרבות הפופולרית. הציורים מתענגים על תרבות זו, אך יחד עם השפעת דימויי העיתונות והפרסומות, ניכרת חריגה מעולם זה. סגנון הציורים נע בין אקספרסיבי־גרוטסקי לריאליסטי־פלסטיקי. תמיד קיים בהם ממד חושני, אך חושניות זו היא אותה חושניות מנוכרת, מוקצנת ואף מגוחכת, זאת שהתרבות הפופולרית מלמדת אותנו לאהוב. פוליטיקאים הם סלבים, הם סוג של דוגמניות.

עבודותיו של **שלגי** עוסקות בפיקציה, בהזיה של חלומות וניפוצם. הדוגמניות היפות בציוריו, הפוליטיקאים והדמויות האנונימיות שווים בערכם ומלאים בקסם ובהומור. היצירות מלאות בביקורת אישית, חברתית ותרבותית. את כולן מניע עונג העשייה, שבהסרת כל הקליפות הוא לירי ומרגש.

כתבה: הדס רשף

17.04.09 - 26.03.09

זה אינו גלעד שליט, שמן על בד, 200/216 ס"מ, 2009

זוג, שמן ואקריליק על בד, 210/160 ס"מ, 2009

פברואר

דפנה גזית

אוצרת: הדס רשף

בתערוכה **פברואר** ממשיכה **דפנה גזית** לבחון את התנהגות הקולקטיב בתוך החלל הציבורי. היא מתמקדת ברגעים שבהם הדמויות מאבדות לרגע את הריכוז בחיצוניותן, הרגעים שאין נותנים עליהם את הדעת כמו ההמתנה ברמזור לקראת מעבר חציה, בבנק, בסופר, בקופת חולים או בפקק. כך אנו מתקדמים בתוך החלל הציבורי כשאנו שוקעים בעולמנו הפנימי, יוצרים לעצמנו חללים פרטיים על ידי הפעלת מנגנון סינון טבעי המבחין בין העיקר ובין הטפל.

עבודותיה של **גזית** מתכתבות עם מסורת צילום החטף אך הן הנגטיב של פעולה זו. פעולת השהיה במקום אחד מטשטשת את תחושת האקראיות ולעתים תצלומיה נראים מבוזים. בחירת הפריים שלה היא בדיוק כמו בחירתו של צייר הנוף המתבונן ארוכות ולומד את הסצנה שהוא מצייר, בוחר את האובייקטים שייכנסו לעבודתו רגעים ארוכים לפני משיכת המכחול הראשונה. אותו רגע ההשהיה שהאמן בורר להנציח הוא רגע מכריע מהתל.

פברואר, תצלום אנלוגי והדפסת הזרקת דיו, 2009, 300/105

22.05.09 - 25.04.09

Western מיכל בנדרסקי

אוצרת: יעל עמית

שמתקבלים אצלנו בצורתם השטוחה ולעתים קלישאית. אלו דימויים של "האמריקנה", שגם בצדדיה הפחות יפים נותרת כמושא להערצה בעיני אלו הרואים בה מקום שהוא "מערבה מכאן". למעשה, מערבה מכאן מתרחשות שתי מגמות במקביל, האחת שוברת והשנייה משמרת. הקלאסיקה האמריקאית מוצפת דימויים מצ'ואיסטיים ורומנטיים שנוחלים לאחרונה מעין תקומה מחודשת בעלת גוון ביקורתי. בציוריה של **בנדרסקי** משולבים ההיקסמות מן הרומנטיקה והכוח המפתה של הדימויים, יחד עם תחושת אסון והרס.

זאב ונשר, אקריליק על בד,
100/100 ס"מ, 2009

16.07.09 - 25.06.09

נוקטורמה מריק לכנר

אוצר: גידי סמילנסקי

בתערוכה **נוקטורמה** הציג **מריק לכנר** לראשונה סדרת אקוורלים קטני ממדים. **נוקטורמה** הוא האזור בגני חיות שבו משכנים את בעלי החיים הליליים. הציורים מתארים נופים מיתיים ליליים עתויי ערפילים ופורטרטים מלנכוליים. עולם הדימויים אשר **לכנר** מעצב נשטף בשקיפות אפלולית של צבעי הלילה. המסתורין האופף את הסצנות הליליות מועצם בשימוש הלא קונבנציונלי של **לכנר** בטכניקת האקוורל.

ללא כותרת, אקוורל על נייר, 2009

19.06.09 - 27.05.09

ראש פיה

אילן יונה (מלגה לבוגרי המדרשה)

אוצרות: עדי בצלאל / נועה ליברמן

ראש פיה: "פסולת 01", C-Print,
47/27 ס"מ, 2009

על קש זהב

בעבודותיו של אילן יונה אין פסולת, אין בזבז, אין התכלות. הן מקיימות בתוכן פוטנציאל לתוצרי לוואי, אלא שהשבבים והנסורת אינם לכלוך, הם אבק פיות, שאריות המנצנצות כיהלומים. האמן מייצר פנטזיה על עמל וזיעה גופנית על ידי שימוש במחשב. קסם סטרילי. ערמות הגרוטאות השתוללות ב"טבע" אינן מלכלכות כיוון שלא יוצרו מעולם. הן אבטיפוס דיגיטלי. זרות לנוף הגשמי, ההופך בהשראתן לפנטסטי. קש הופך זהב, סתמי הופך קסום.

הקסם של השוליה

יונה משכפל את עצמו. לובש ופושט דמויות ותפקידים: הוא להקת פיות, או לחלופין צבא של פועלות ב"סוּט־שופ", ובמקום אחר הוא "רד־נק" חסר תועלת. הוא השליט והנתינים, שוליה וקוסם גם יחד. בעבודות מתקיימת אוטופיה של איש אחד המנהל משק אוטרקי אולטימטיבי. הוא אינו נזקק עוד ליחסים עם העולם החיצוני. הוא יצרן וצרכן, פועל וצופה.

יש מאין: אין מיש

בתערוכה מתקיימת תנועה מעגלית הנובעת מחוסר האפשרות של הדמיון ליצור משהו חדש באמת. הפנטזיה שבה חי האמן מושתתת על ערכים קפיטליסטיים מוכרים. אגדות עם הופכות למוצר צריכה גיו־אייג'י. ציטוטים קולנועיים "גבוהים" הופכים לקלישאה. קסם הופך לאפקט זול. פנטסטי הופך למציאותי. גודש הופך לחסר. ערך הופך לקיטש, אהבה לפטיש. הכול רציני והכול מצחיק.

עניין של השקפה

הדמויות שמגלם יונה אותנטיות באופן המודע לעצמו. הן מחויבות לפנטזיה באורח פיזי ממש. נכנעות לאורות מהבהבים, מתנהלות באופן פסיבי, ספק פועלות ספק מופעלות על ידי חפצים הנדמים מכושפים. הקסם חדל מלשרתן, הן הופכות משועבדות לו. הכישוף מותר כאשר דמות מיישירה מבט למצלמה. מבט זה משיב לחומרי העבודה את צורתם הארצית. הזהב חוזר להיות קש.

כתבו: אורי לוין, פלג דישון וליאור שור

דומסטיקה 2

נעמה בן־יוסף (מלגה לבוגרי המדרשה)

אוצרות: עדי בצלאל / נועה ליברמן

בתערוכה **דומסטיקה 2** שרטטה **נעמה בן־יוסף** מודל אחר של בית, מודל מאיים המתפרק על יושביו. ה"בית" נתפס בעינינו כנקודה שממנה יוצאים ואלה חוזרים. הבית הוא ראשית הצירים, מקום של נחמה וקבלה ללא תנאים.

מוטיב של נוזל שחור עבר בין האובייקטים והתצלומים: נשפך על הרצפה, "מלכלך" את הנמצא, עובר בין החוץ לפנים, בין הבית לחצר ובחזרה. בתערוכה של **בן־יוסף** האובייקטים ביתיים אך בלתי שמישים, לא מתפקדים כפי שהיו אמורים לתפקד, נוזלים ונזילים כמו הזמן ההולך ונקרש, מואט עד כדי עצירה. האטה שכזו מחריפה ומעצימה את הפער בין תרבות לטבע, אותו פער שנוצר בין המוטיבציה הרבה לעשייה אמנותית "נכונה" ובין ה"אמת" האישית של **בן־יוסף**, המובילה, בסופו של דבר להרגשה בלתי נמנעת של הזנחה וריקבון.

כתב: דני יהב־בראון

פּו הכלב, פריים מתוך אנימצייט סטופמושן,
20/15 ס"מ, 2009

אלפרד הכט

אפרת גל

אלפרד הכט, שעל שמו נקראת גלריה אלפרד, הוא בן משפחתה של האמנית **אפרת גל**, מחברי וממייסדי גלריה אלפרד. הכט היה ממסגר תמונות ואספן אמנות. הוא נולד בקלן ב־1907, והיגר בשנות העשרים ללונדון, שם פתח עסק קטן למסגור תמונות. במרוצת הזמן ובשל אופיו המיוחד של הכט, הפך העסק למקום מפגש של אמנים, אינטלקטואלים ובוהמיינים, וביניהם פאבלו פיקאסו, הנרי מור ופרנסיס בייקון. הכט נפטר בלונדון ב־1991.

התערוכה **אלפרד הכט** של **גל** מזמינה את הצופים לפגישה אינטימית עם דמותו של אלפרד. **גל** חוקרת את דמותו של הכט, קרוב רחוק שמעולם לא פגשה, דרך ציור תצלומי משפחה ישנים. הפורטרטים של אלפרד ומשפחתו מספרים את סיפורה של משפחה יהודית אורתודוקסית בגרמניה של טרום מלחמת העולם השנייה, ובייחוד את סיפורו של אלפרד, יהודי גרמני הומוסקסואל, אשר נודה על ידי חלק מבני משפחתו ופילס את דרכו בעולם האמנות בלונדון.

אלפרד 1920, דיו על נייר,
36/43 ס"מ, 2009

משמאל: **סדנת המסגור, לונדון** (פרט),
דיו על נייר, 23/29 ס"מ, 2009

02.10.09 - 10.09.09

צילמה: דפנה גזית

לבונטין 19

—

01.07.11 – 21.02.10

אלפרד ושות' 1

תערוכת מכירה קבוצתית

אוצרות: יעל עמית / דפנה גזית / אפרת גל / יובל כספי

קיומה הכלכלי של גלריה אלפרד התאפשר במשך כמה שנים בזכות סדרת תערוכות מכירה רבות משתתפים. נדרשנו לפתח מודל מכירה אשר יתאם את ערכנו כגלריה שיתופית. מתוך כך תערוכות המכירה בסדרת **אלפרד ושות'** מציעות אמנות מקורית של אמנים צעירים וותיקים כאחד במחירים שווים לכל נפש, ומעודדות נגישות של קהל רב יותר לרכישת אמנות.

משתתפות:

אמני גלריה אלפרד:

מיכל בנדרסקי / עדי בצלאל / דפנה גזית / אפרת גל / ראפת חטאב / דביר כהן־קידר / נועה ליברמן / מרגרט סטרוטר / גידי סמילנסקי / יעל עמית / יואב שביט / איתי שמואלי

אמנים אורחים:

רועי אבידן / אלי אהרוני / יערה אורן / שרית אכטנברג / שלמה אפרתי / דוד בובטס / נעמה בן יוסף / רותי בן יעקב / יעל בן שלום / בועז ברקני / עתר גבע / עמית גופר / מאיה גלפמן / מרים גמבורד / צוקי גרביאן / טל גרטין / איטה גרטנר / אורנה דגני / מיכל היימן / יואב הירש / רקפת וינר עומר / קרן זלץ / גלי טימן / מיכאל יגודין / אילן יונה / רועי יריב / תהילה כהן / בני כחלון / יובל כספי / ג'יי אל / דינה לוי / דודי לי / ענבל מטוס / איה מיכלין / נטלי מנדל / עידו מרקוס / יוסף סלמה / הילה סלעי / עדי סנד / מאי עומר / יורם פוגל / מישל פלטיניק / רועי אבידן / צילה פרידמן / יוליה פריידין / חיימי פניכל / שחר קורנבליט / Klone / גיורא קריב / ישראל רבינוביץ / אלעד רוזן / מיכל רוטשילד / רוני רייזינגר / הדס רשף / אסנת שחם / עתליה שחר / יובל שלגי / אלינה שמוקלר / נגה שץ / קרן שקד

צילמה: דפנה גזית

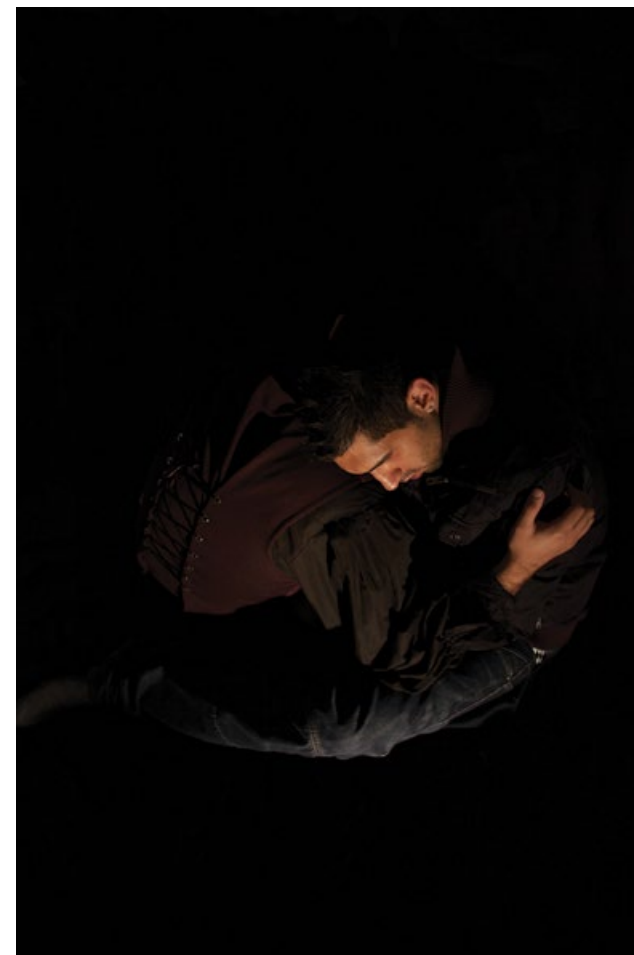
18.12.09 - 26.11.09

פרשי הלילה / فرسان الليل

ראפת חטאב

משמאל: פגישה (פרט),
תצלום דיגיטלי, 100/70 ס"מ, 2010

החיבוק, תצלום דיגיטלי,
70/100 ס"מ, 2010

בתערוכה **فرسان الليل**, פרשי הלילה, מתייחס **ראפת חטאב** לכמה מישורים הקשורים לזהות מינית וזהות מגדרית בחברה הפלסטינית. המישור הראשון הוא ההיסטוריה של גן החשמל, האזור שבו הייתה ממוקמת גלריה אלפרד. במשך שנים היה גן החשמל מקום לעובדי ועובדות מין טרנסג'נדרים/יות וגברים פלסטינים מ ישראל ומהגדה המערבית. חיי הלילה וחיי הרחוב שאפיינו את המקום הוחלפו בחיי לילה תל אביביים – פאבים ובתי קפה, חנויות מעצבים למיניהן – אשר הדירו את רגליה של קבוצה זו לאזורים אפלים אחרים בתל אביב.

המישור האחר הבולט בתערוכה הוא ההקבלה של עובדי ועובדות המין לחיים של ערפדים בחושך. המיעוטים המיניים והמגדריים בונים לעצמם תתי־חברה, בשוליים. אם נתנער מהסטריאוטיפים, מהדעות הקדומות ומהסטיגמות הקיימים אצלנו נמצא שאנשים אלו כמהים לאהבה ותרם אחרי שייכות. הם רגישים, נלחמים על קיומם, ובחיי היום מסתירים את זהותם כדי להיטמע בחברה שפוסלת את קיומם ומאלצת אותם בסופו של יום לחזור ל"ארון".

שאלת הזהות המינית והמגדרית בחברה הערבית־פלסטינית נותרה טאבו עד עצם היום הזה. העיסוק בהסתרה של המיניות, וכמו כן העיסוק בזנות ובשוליים של החברה הערבית, באים לידי ביטוי בתערוכתו של **חטאב** באופן אסתטי ונוצץ אשר מסיט את אור הזרקורים לפינות האפלולת של החברה.

התערוכה מורכבת מתצלומי סטילס המתכתבים עם תתי־חברה זו. המצולמים כולם נשים וגברים פלסטינים המשתייכים למיעוט מיני או מגדרי זה או אחר.

חטאב משתמש בפלטפורמה של הגלריה כדי לארח אמנים ואמניות נוספים אשר מתעסקים בזהותם. אנונימיות של אמנים ואמניות אלו מאפשרת להם לחשוף את הפן המיני־מגדרי בעבודותיהם ללא חשש מחשיפת זהותם ושמם.

במיצג שפתח את התערוכה, ערוס פלסטין (כלת פלסטין) טיפלה בלבה השבור תוך כדי טיפול בלבבותיהם של אחרים ואחרות. היא חיפשה אחר לבה האבוד דרך אספקטים שונים של זהות והזדהות.

14.01.10 - 26.12.09

מרחב מוגן

רן קידר / ליאת אלבלינג

אוצרות: עדי בצלאל / נועה ליברמן

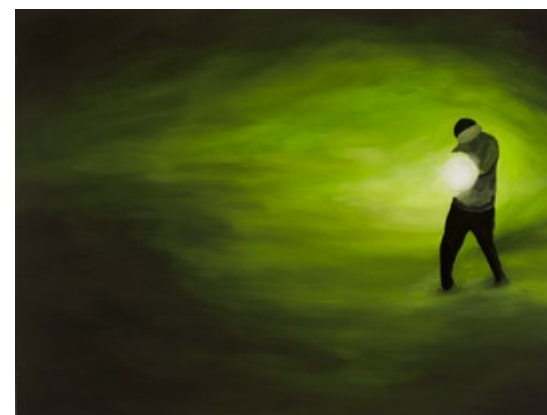
משמאל: ליאת אלבלינג, Come & Go,
תצלום, 80/80 ס"מ, 2008

ליאת אלבלינג, ללא כותרת, תצלום,
70/70 ס"מ, 2008

בתערוכה **מרחב מוגן** מציגה **ליאת אלבלינג** סדרת תצלומים טיפולוגית של מבנים ונופים אשר צולמו בנפרד וחוברו מחדש באמצעים דיגיטליים. בסדרה אחת מציגה **אלבלינג** אפשרויות לנופים ישראלים אשר אינם קיימים במציאות, אלא בתודעה הקולקטיבית. בסדרה אחרת מתוארים מבני מגורים אטומים המעמידים בספק את תכניהם ואיכותם הפונקציונלית. דרך העבודות, מייצרת **אלבלינג** שיבוש מרחבי מוקפד המדגיש את המתח שבין נראות ובין תבניות ראייה, בין הכרה ובין תפיסה חזותית ובין צילום לזיכרון.

רן קידר מציג עבודות שהן חלק מפרויקט עם מוטיב אוטוביוגרפי שסוגר מעגל של 17 שנה. העולם שראה כחייל התמזג עם העולם שהוא רואה כצייר, אחרי זמן רב שבו השניים התקיימו במקביל ללא כל קשר ישיר בין האחד לשני. ולמרות המרכיב האישי, העבודות הציגו קטע קטן של מיתולוגיה ישראלית מקומית ועכשווית ולחלוטין נגישה לכולם. ואף על פי שאותה מיתולוגיה צבאית משוחזרת ומשוכפלת בעולמות ידע שונים, **קידר** מרגיש כממלא חובה לאומית ומציב את נקודת המבט של החייל בשדה האמנות, ממש כאילו היה צייר גרמני שמצייר נשר או צייר הולנדי שמצייר טחנות רוח.

רן קידר, **מחבלים #4**, שמן על לוח עץ,
220/160 ס"מ, 2010

25

12.02.10 - 21.01.10

ערש' יובל כספי / רחלי רוטנר

אוצרים: דביר כהן־קידר / גידי סמילנסקי

יובל כספי ורחלי רוטנר, אלפרד 1920,
דיו על נייר, 36/43 ס"מ, 2009

סדרת העבודות של **רחלי רוטנר** מציגה סיפור שהוא פרפרזה על "משה בתיבה". בסדרה דמות שחורה מסתורית "חוטפת" (או מצילה) את התינוקת מתוך העריסה שלה והבית שלה. התינוקת עדיין אינה מעוצבת: היא רכיכה חסרת צורה. הדמות השחורה שולחת את התינוקת על פני יאור שחור בתוך תיבה. היאור השחור הוא הסכנה שאליה נשלחת התינוקת אבל בו בזמן גם ביתה החדש.

ציוריו של **יובל כספי** מופשטים ברובם אך אפשר לזהות בהם גם רמזים לדימויים: איברי גוף פנימיים, צינורות, ברזים, איברי רבייה, מוצצים, פטמות, שפופרות, מגורת שבעת הקנים ונזילות צבע. הציור מתפרץ ומשפירץ את עצמו החוצה, אך בה בעת הוא גם שלם וממוסגר בתוך גבולות מעוגלים. העולם של הציור מזכיר דימוי של רחם המכיל את הדבר שנולד ומתפתח, שומר על המרכז ובה בעת גדל ומתרחב.

כספי ורוטנר נפגשו במדרשה לאמנות כמורה ותלמידה. כספי נהג לזרוק כפפות לעבר רוטנר עם הצעות לפרויקטים, ומשם התחילה מערכת יחסים הדדית של זריקה ותפיסת כפפות. מאז הרבו השניים לזגזג יחד ולבד בין עולם הקומיקס לעולם האמנות, והובילו את חבורת A4 המיתולוגית. **רוטנר** הוציאה לאור רומן גרפי בהוצאת בבל, "הצד האחר של העולם". **כספי** בוחן תמיד את הגבול הדק שבין השפה הגרפית של הקומיקס ובין הציור המופשט.

משמאל: יובל כספי ורחלי רוטנר, פרט מתוך **אלפרד 1920**,
דיו על נייר, 36/43 ס"מ, 2009

וילה בג'ונגל

אבישי פלטק

אוצרות: יואב שביט / דפנה גזית

משמאל: **Traveling Without Moving**, שמן על פשתן, 200/180 ס"מ, 2009 / צילם: שי בן אפריים

ללא כותרת, שמן על פשתן, 200/120 ס"מ, 2008-2009 / צילם: שי בן אפריים

ללא כותרת, שמן על פשתן, 140/100 ס"מ, 2009 / צילם: שי בן אפריים

הנסיגה מהשדה הפוליטי כמהלך בשדה פוליטי: וילה בג'ונגל הוא ביטוי שהאמן השאיל מדבריו של אהוד ברק בשנת 2006. בדבריו ממשיך ברק את ישראל לאזור של תרבות גבוהה המוקף כוחות פרא. מובן שהתערוכה, שמציגה נסיגה פנימה כדרך להשלמה גם עם החיצוני, איננה "תערוכה פוליטית". עם זאת, דווקא העשייה שבה בחר **אבישי פלטק**, עשייה של אמן המסתגר באטלייה (atelier), ייצרה מיפוי של תוכנית התכנסות פרטית. כיוון שתוכנית דומה יושמה על ידי רבים אי־אפשר שלא לראות בה גורם משפיע על המהלכים בשדה הרחב יותר, ובתוצאות הניסוי שכאן משהו שנוגע לכולנו.

הניסיון: התערוכה מציגה את תוצאותיה של חקירה שנעשתה מתוך שאיפה לחדש תוך הישענות על מסורות הציור הגדולות. תשומת הלב של **פלטק** לכל ניואנס וניואנס משקפת את אמונתו שאם יש איזה מקום שבו יכול להיות תיקון, מקום שבו יכולה להיות **פעולה אמיתית**, הוא זה העמוק והעדין ביותר. המהלך כאן הוא של התייצבות במקום הזה, ה"קרוב מדי", מתוך אמונה שסופו של חסר הצורה להישבות בכוחן של התבניות האסתטיות.

הרחוק והקרוב, החוץ והפנים, האסתטי והחושני: העבודות צוירו בין השנים 2007 ל-2009, שבהן חווה **פלטק** "התמוטטות גדולה" (לדבריו), אך בהן גם הצליח ליצור לעצמו את האפשרות להתמסר לחלוטין לציור. טכניקת הציור שפיתח היא במקביל תכליתית ומדיטטיבית. **פלטק** שומר על הדימוי, אך מקרוב הדימוי נחשף כעשוי חזרות אינסופיות אשר הביאו להתגבשותם של מבנים זעירים. מה שהיה משטח התקרש ונתעצב לתבליט חושני, שממגנט ואז דוחה את הצופה. הצופה, כמו הצייר, הוא כמחט "יוצאת" ו"נכנסת" אל **ומהדבר**, עם חוט הרצון **לאהוב את הדברים בשלמותם**. השאיפה למימוש של רצון זה מתבררת כבלתי אפשרית. חווית **ההשלמה**, שמושגת עם התנועה בין שני הקטבים, היא השחרור שציוריו של **פלטק** מאפשרים.

כתב: יואב שביט (קטע מתוך טקסט אוצרותי שלם)

08.04.10 - 18.03.10

מינים / Sitting

טליה רז / איתי שמואלי

אוצר: גידי סמילנסקי

משמאל: טליה רז, פרט מתוך Red riding hood, שמן על בד, 100/70 ס"מ, 2009 / צילם: אורי רז

איתי שמואלי, The thing with two head, שמן על בד, 180/155 ס"מ, 2009

טליה רז, Monkeys, שמן על בד, 100/70 ס"מ, 2009 / צילם: אורי רז

נקודת המוצא המשותפת של **איתי שמואלי** ו**טליה רז** בשני גופי העבודות המוצגים בתערוכה היא הרגע הקפוא שתופס הצילום או הפריים הקולנועי. הפריים אוצר בתוכו דרמה שאותה מבקש הציור להעצים, לפרק ולהרכיב מחדש.

איתי שמואלי // "Sitting"

"Sitting" הוא המושג המתייחס לשיבה של הצייר מול המודל המצויר, כאשר הדגש הוא על יחידת הזמן הקפואה והסטטית שמתוכה נולד הציור. עולם הדימויים של **שמואלי** לקוח מתוך פריימים של סרטי קולנוע, בעיקר סרטי אימה סוג ב' וסרטי סטודנטים. בעבודותיו הוא מייצר מתח בין הדימויים הפיגורטיביים ובין החלל הציורי שבו הם מתקיימים. השימוש בטכניקה של ציור שמן מסורתי מאפשר ל**שמואלי** עבודה אטית שתורמת לאלסטיות שבבניית הסצנה, וכך הוא "מביים" את הפריים מחדש.

טליה רז // "מינים" (Species)

רז מציירת מתוך דימויים מצולמים, שלקוחים ברובם ממגזינים של אופנה, צילום או אמנות. היא נמשכת לדימויים שבהם היא חשה דוימשמעות או מתח, או מזהה דבר מה המורכב מכמה אלמנטים לא תואמים. חוסר בהירות מינית הוא תמה שמעניינת אותה במיוחד. הדמויות שהיא מציירת בדרך כלל מחופשות או לובשות פרסונה מסוימת, אך הטרנספורמציה שהן עוברות אף פעם לא שלמה. תמיד נשאר פער או רווח כלשהו בין האדם ובין הדמות שהוא לובש.

אזורים שונים בציור מטופלים ברמות שונות של פירוט. **רז** שואפת להשאיר את התפרים והטלאים נראים לעין, ולבטא באמצעות חוסר העקביות את אי־השלמות שקיימת אצל הדמות. רוב העבודות שיוצגו בתערוכה הן עבודות מתוך פריימים מבוימים, שבהם הדמות מתבוננת אל הצופה ומציגה/מתריסה את הפרסונה שהיא לובשת.

DUDU

שחר בנימיני

אוצר: גידי סמילנסקי

סרט הווידאו־דאנס של הרקדן **שחר בנימיני** מציג 18 דמויות המרחפות במרחב

לבן בוהק. הדמויות פזורות על פני המסך ככוכבים בשמים ומקיימות ביניהן דיאלוג

תנועתי מרצד. את מיצב הווידאו היה אפשר לראות 24 שעות ביממה מבעד לחלון

הגלריה.

משמאל: **DUDU**, מראה כללי מחוץ לחלל הגלריה,

וידיאו, 200/180 ס"מ, 2010

DUDU, מראה כללי מחוץ לחלל הגלריה, וידיאו,

200/180 ס"מ, 2010

20.05.10 - 13.05.10

את הטקסט קראתי אחר כך

קבוצת תמיכה

אוצר: שמחה טלליבסקי

בשנת 2008 הרגישו שלושה תלמידי המדרשה לאמנות, שהיו בשלבי סיום לקראת תערוכת הגמר, צורך בפידבק על עבודותיהם, והזמינו כמה חברים ומכרים להצטרף אליהם לדיון. הם הביעו רצון לשוחח על אמנות ועל תהליכי היצירה באופן ישיר, כן ובגובה העיניים. מתוך אותו מפגש החלה להתגבש מסורת: מפגש שבועי, כל פעם בסלון אחר, מי שרוצה מביא עבודות/סקיצות/התלבטויות/רעיונות לעבודות, השאר מביאים בירה.

שם הקבוצה, "קבוצת תמיכה", לא נקבע מעולם באופן רשמי. למעשה, התכתבויות מייל לא מעטות ושיחות קבוצה מיותרות בוזבזו על הניסיון למצוא שם אלטרנטיבי ומבין פחות, אולם השם נשאר. ייתכן כי השם דבק בקבוצה משום שהוא, אולי, המכנה המשותף היחיד לחברים בה. האמנים **מיכל גולד, פלג דישון, ורד זקן, שמחה טלליבסקי, אילן יונה, אורי לוי, מעין פרינץ, נעמה קפון וליאור שור** עוסקים בתחומים שונים – ציור, פיסול, צילום, וידאו וניו־מדיה – ומחזיקים בהתמחויות שונות וברעיונות שונים ביחס לתכלית האמנות.

הקבוצה מקיימת דיאלוג מתמשך הנובע מהיכרות אינטימית עם העבודות והתהליכים של כלל החברים במטרה ליצור פלטפורמה עצמאית לעשייה ולדיון דרך הפריזמה האישית. זוהי רשת תמיכה: מישהו מביא עבודה חצי אפויה והשאר מעמידים פני תנור, מסייעים בפיתוח הרעיון, באוצרות, בהפקה, בחיפוש חומרים או בסחיבות לפני התערוכה.

התערוכה בגלריה אלפרד זימנה לחברי "קבוצת תמיכה", המורגלים בעבודה נפרדת, פרויקט משותף. משהו מרוח העבודה של הגלריה השיתופית חלחל לתערוכה, שנקראה **את הטקסט קראתי אחר כך**, ונאצרה במשותף על ידי חברי הקבוצה. השם נקבע מראש כציר שיאפשר להכיל את השונות בין העבודות ולקיים דיון בתהליכים ובחיבורים שנוצרו מתוך גישה משחקית, לאחר מעשה. העבודות שהוצגו בתערוכה נוצרו כולן במיוחד ביחס לכותרת זו, ופרשו נקודות מבט שונות שדרכן אפשר להתייחס אליה. ההקשרים נוצרו והתפרקו חליפות, בראייה רטרואקטיבית שעודדה יצירת חיבורים בעלי גמישות ויכולת תנועה.

ליאור שור, **עטיפה לקרחון**, פיסול בקרטון, 60/60/60 ס"מ, 2010

פלג דישון, **ללא כותרת**, נייר מגורד על פלקסיגלס, 105/55 ס"מ, 2010

18.06.10 - 27.05.10

חול: ערב מיצגים (לילה לבן)

נועה ליברמן / מישל פלטניק / טל אלפרשטיין / ציון אברהם חזן / ראפת חטאב

אוצרת: יעל עמית

במהלך אירועי לילה לבן בתל אביב, התקיים בגלריה אלפרד ערב מיצגים תחת הכותרת **חול**.

המיצגים התייחסו אל המושג חול על היקפי משמעותו הסמנטיים, הפוליטיים והפיזיים. חול כחומר החומק מן האצבעות בעיר שצמחה מן החולות. החולות שנמחקו לכדי רצועת חוף צרה שאליה מתנקזים חיי העיר בחודשי הקיץ. שם מתרחשת הגאות הגדולה של פולחן הגוף. שם הגישה אל הים שהביא לא מכבר את משט השלום המתפורר.

לוח זמנים:

20:00	נועה ליברמן, "פרויקט ים" // אורך המיצג: 30 דקות
21:00	טל אלפרשטיין, ללא כותרת // אורך המיצג: 20 דקות
21:30	מישל פלטניק, "חשכה" / Obscurity // אורך המיצג: כ-15 דקות
22:00	ראפת חטאב, "Call the Ships to Port" // אורך המיצג: כ-40 דקות
23:00	מישל פלטניק, "חשכה" / Obscurity // אורך המיצג: כ-15 דקות
23:30	טל אלפרשטיין, ללא כותרת // אורך המיצג: 20 דקות
24:00	ציון אברהם חזן, "הצעה לסדר" // אורך המיצג: כשעה

טל אלפרשטיין, **ללא כותרת**, תיעוד מיצג, אורך: 20 דקות, 2010 / צילמה: דפנה גזית

ציון אברהם חזן, **מתוך הצעה לסדר**, תיעוד מיצג וידיאו, אורך: שעה, 2010 / צילמה: דפנה גזית

משמאל: נועה ליברמן, מתוך **ים**, תיעוד מיצג, אורך: 30 דקות, 2010

01.08.10

אלפרד ושות' 2

תערוכת מכירה קבוצתית

אוצרות: גידי סמילנסקי / רותם ריטוב / ליאת אלבלינג

קיומה הכלכלי של גלריה אלפרד התאפשר במשך כמה שנים בזכות סדרת תערוכות מכירה רבות משתתפים. נדרשנו לפתח מודל מכירה אשר יתאם את ערכנו כגלריה שיתופית. מתוך כך תערוכות המכירה בסדרת **אלפרד ושות'** מציעות אמנות מקורית של אמנים צעירים וותיקים כאחד במחירים שווים לכל נפש, ומעודדות נגישות של קהל רב יותר לרכישת אמנות.

משתתפות:

ענבל אברג'יל / בועז אהרונוביץ' / דהור אוסלנדר / יעל אורן / עילית אזולאי / עודד אילן / איה אליאב / ליאת אלבלינג / רוני ארקוש / מיכל בנדרסקי / יעל בן שלום / עדי בצלאל / ענת בצר / לילך בן עמי / ציבי גבע / שמואליק מולדשטיין / דפנה גזית / אפרת גל / מרים גמבורד / צוקי גרביאן / גלי גרינשפן / מרינה גרצ'אניק / אורנה דגני / רועי דרססין / מיכל היימן / יואב הירש / אלי וסרמן / דורון זהרי / דליה זרחיה / ראפת חטאב / רועי יריב / ארתור יעקובוב / דביר כהן־קידר / יובל כספי / עדי לוי / נועה ליברמן / סיגלית לנדאו / רויטל לסיק / קרן מאי מטקלף / אלמה מכנס / נטלי מנדל / הילה נבו / עידו מרקוס / ניר סגל / אורן סומך / הילה סלעי / גידי סמילנסקי / עדי סנד / אסד עזי / פאולה עליון / יעל עמית / קרן ענבי / אלעד ערמון / יורם פוגל / אמיר פולק / Foma<3 / בלו פיינרו / אוהד פישוף / מישל פלטינק / יוליה פריידין / רפי פרץ / גליה קהת / שחר קורנבליט / Klone / עירית קיי / ליאורה קנטרביץ / נעמה קפון / גיורא קריב / ישראל רבינוביץ' / אלעד רוזן / מיכל רוטשילד / טליה רז / רותם ריטוב / רוני רייזינגר / יואב שוביט / יעל שדות / ליאור שור / יובל שלגי / רות שלום / איתי שמואלי / חן שפירא / עידו שמי / נגה שץ

30.07.10 - 08.07.10

צילמה: ליאת אלבלינג

בנסיגה / עבודות מטבח

אורלי הדרי / יאיר פרץ

אוצרת: אפרת גל

אורלי הדרי / בנסיגה

אורלי הדרי מציגה מיצב קיר עשוי פח מגולוון, וידיאו ופסל קינטי. עבודתיה של **הדרי** נשענות על יסודות טקסטואליים ועוסקות במצבים של קושי פיזי ומנטלי. קיר הפח והווידיאו מהווים יחדיו פירוק והרכבה מחדש של האמרה "אחד בפה, אחד בלב". הפסל הקינטי עשוי שני ג'ריקנים, ואל פין של כל אחד מהם מחוברת שקית נייר חומה הנשאפת ונגשפת לסירוגין. הפסל מדמה באמצעים מכניים פעולה של נשימה, שההתבוננות בה מדגישה את שבריריותה.

יאיר פרץ / עבודות מטבח

יאיר פרץ מציג מיצב המשלב ציור, רישום ופיסול בהשראת עבודתו כטבח במסעדה. פרץ בוחן את הפוטנציאל החזותי האקספרסיבי של המטלות המלוכלכות והסיזיפיות ואת מאבקי הכוח של צוות המטבח, הכוללים טקסים אלימים והומוריסטיים כאחד. "ששת" הוא פסל קרטון צבוע של שוטף הכלים האפריקאי. הוא אוזח כף עץ ביד אחת ומכסה סיר בידו השנייה, נעול בכפכי טבחים ועומד על ארגז פלסטיק – הוא נראה כלוחם אפריקאי היוצא אל הקרב.

יאיר פרץ, **עבודות מטבח** (פרט מעבודת קיר), נייר דבק, עיפרון שעווה, אקריליק ועיפרון, 2010 / צילם: ויטלי וינשטיין

אורלי הדרי, **בנסיגה**, פסל קינטי עם שני ג'ריקנים, שתי שקיות נייר, שני מנועי מאווררים, גודל יחידה: 40/29/31 ס"מ, 2010 / צילם: תום פרנץ

משמאל: יאיר פרץ, **עבודות מטבח**, מראה כללי: מיצב, 2010 / צילם: ויטלי וינשטיין

רות שלום ואמנים צעירים

תערוכה קבוצתית

אוצרות: גידי סמילנסקי / עדי בצלאל

רות שלום, ילידת 1922, היא מהאמניות החשובות בישראל. היא ידועה כאמנית פוליטית וסוציאליסטית, וסגנונה האמנותי מתאפיין בקו רישומי פיגורטיבי ובהתבוננות הומנית בדמויות החלשות בחברה הישראלית. בתקופה שלא היה מקובל לראות את זווית הראייה של האחר, **שלום** עשתה זאת באומץ ובעקביות. **שלום** מוכרת בציבור הרחב הרבה בזכות רישומיה, רישומים מהירים המבוססים על מיומנות גבוהה ועין רגישה הקולטת תנועה. הרישומים עזים, בסולם צבעים מצומצם, ומעידים על שליטה נפלאה בקו ובקומפוזיציה. התמקדותה בנושאים חברתיים ישראלים מתוך אידיאולוגית סוציאליסטית מידרה את עבודותיה מלב הקונצזוס של ממסד האמנות הישראלי, שנשלט בתקופת ההתעצבות של הקריירה שלה על ידי אמנים הנוטים לסגנון ציור מופשט ולתפיסת עולם אוניברסלית הנוטה להתעלם מהפרטי ומהמקומי.

בתערוכה מוצגות שתי סדרות:

סדרה אחת היא של ציורים גדולי ממדים בנושא הזקנה שציירה כשביקרה בת משפחה. במהלך הביקורים היומיים בבית אבות במהלך שנות התשעים, תיעדה **שלום** את מצוקות המקום. נראה שבעבודות כמו החלה לעסוק גם בהתבגרותה שלה.

משמאל: רות שלום, פרט מתוך **דמות**, אקריליק על נייר, 127/104 ס"מ, 1993

סדרה שנייה עוסקת בחיות טרף. את העבודות האלה, שהן קטנות יחסית, יצרה **שלום** בתקופת האינתיפאדה השנייה שפרצה באמצע שנות התשעים. כיוון שחשה חוסר אונים אל מול המצב והאלימות הטרגית פנתה למטאפורות מעולם החי. לעיסוקה של **שלום** בשתי סדרות אלה פנים כפולות. מצד אחד היא מביעה דרך כמנהגה עמדה חברתית, ובמקביל היא עוסקת במצב האנושי של האדם בחברה ושל עצמה בפרט.

אלפרד וחינא הן גלריות קואופרטיביות המנהלות באופן שוויוני על ידי אמנים חברי הקבוצות, והן מקיימות פעילות אמנותית מקיפה ללא מסחר באמנות. גלריה אלפרד הזמינה את חברי גלריה חנינא לתערוכות מחווה לאמנית. העבודות בתערוכה מגיבות לשתי הסדרות של **שלום**, והן מציגות את הדרך שבה כל אמן חווה את המבע ואת הקו הייחודי שלה וגם מתייחסות לתפיסת העולם ההומנית המאפיינת את ציוריה. אנו, האמנים המציגים, רואים בתערוכה משותפת זו מחווה לעשייה התרבותית העשירה ולהתנהלות הבלתי מתפשרת של **שלום** אל מול השדה האמנותי הישראלי לאורך השנים.

משתתפות: רות שלום, מיכל בנדרסקי, יעל בן שלום, אפרת גל, צוקי גבריאן, יונתן הירשפלד, דביר כהן־קידר, נועה ליברמן, גידי סמילנסקי, אמיר פולק, יואב שביט

מיכל בנדרסקי, **פגר**, אקריליק, סופרקיל וספריי תעשייתי על בד, 70/60 ס"מ, 2007

אפרת גל, **ללא כותרת**, טכניקה מעורבת, 67/47 ס"מ, 2007

01.10.10 - 02.09.10

טיקלא שפעא 1/0

תערוכה קבוצתית

אוצרות: יואב שביט / נועם אבידן סלע / יונתן הירשפלד

הטיקלא היא מעין טכנולוגיה רומית המבוססת על גלגל גדול ממדים הנושא דליים ומותקן מעל אשד מים. הדליים המתמלאים בזרם הנהר מעלים מעלה את המלאים, וכך מתקבלת מעין משאבה הפועלת מכוח הזרם עצמו. חז"ל וכמוהם כותבי הזוהר ראו בטיקלא מטפורה להתנהלות האלוהית של הקוסמוס.

שפעה: הוויה של היווצרות מתמדת.

1/0 (אחד חלקי אפס) מתאר את היחסים בין האדם למקום: כשמחלקים אחד באפס מקבלים אין־סוף, ביחס לאין־סוף השלם – האחד – האדם מתאפס, ובמהופך: ביחס לאינfinite – האדם שלם.

האם הקו הוורדרד־כתמתם של המטאפיזיקה חוזר לנצנץ באופק הרקיע האנושי?

מגמה ניכרת בעבודתם של אמנים יחידים ובהתארגנויות קולקטיביות בשדה האמנות המקומי – התחככות הולכת וגוברת בגבולות המרחב האפל והמודחק של הנשגב. **טיקלא שפעה 1/0** מחוללת במגמה זו רגע מכונן, שבו נהפכות שתי הגלריות – מרחב התצוגה המובהק לאמנות עכשווית – לבתי תפילה. **טיקלא שפעה 1/0** אינה תערוכה על הנשגב באמנות, אלא תערוכה שמחפשת את

משמאל: גידי סמילנסקי, מתוך טריפט'ן **גן העדן?**,
(בעקבות בוטיצ'לי), ריתוך וספריי על פח,
קוטר: 50 ס"מ, 2010 / צילמה: רותם ריטוב

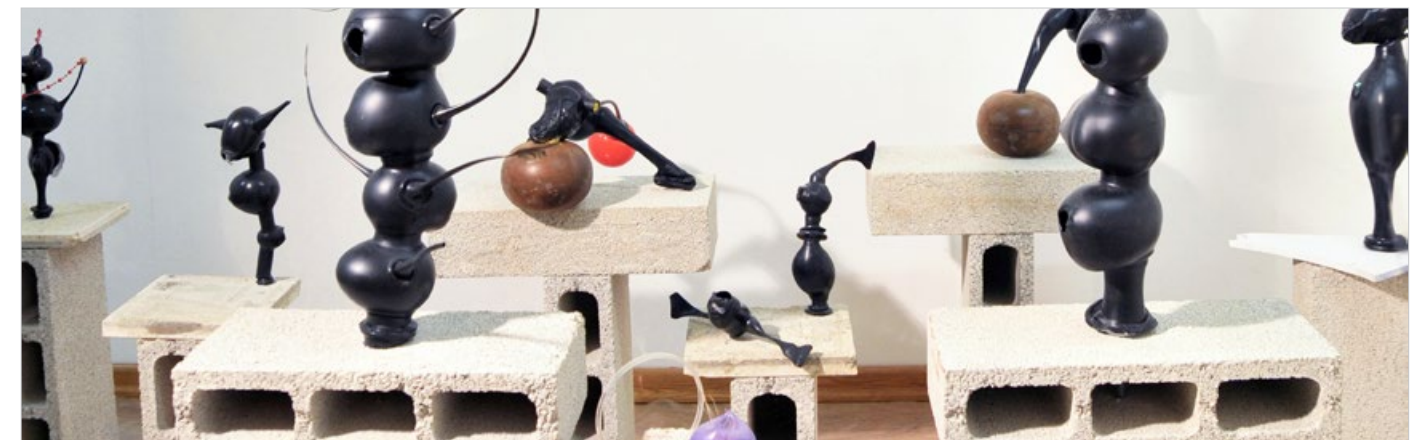
הנשגב עצמו בזירה שבה נצפה לאחרונה, לפני שנעלם משמי הגאורות בבולעני הפונדמנטליזם הדתי, הכיתות האפוקליפטיות, מוצרי הצריכה של העידן החדש והקבלה של מדונה.

18 אמנים ישראלים, רובם צעירים ומיעוטם אוטוסיידרים ותיקים, בתערוכה כפולה שנפתחה במסגרת אירועי "אוהבים אמנות", בגלריה אלפרד ובגלריה חנינא במקביל, ובשיתוף עם מועדון לבונטין 7.

עבודות ציור, פיסול, אובייקטים מטופלים, צילום, זירוקס, וידיאו ומיצבים בבתי התפילה שבשתי הגלריות השיתופיות בדרום תל אביב, שהיו במרחק חמש דקות הליכה זו מזו.

כתב: יואב שביט

משתתפות: הילה נבו / יעל בן שלום / עדי בצלאל / ליטל לב כהן /
יואל גילינסקי / אסי משולם / מרחב ישורון / נועם אבידן סלע / יואב שביט, אמיר פולק / יעל חמו / רן הררי / יונתן הירשפלד / ירון בראלי / גידי סמילנסקי / דפנה שלום / מיכאל קסוס גדליוביץ' / רן סלוי

יואב שביט, **ללא כותרת**, פרט מתוך מיצב (הוצג בגלריה חנינא),
65 מ"ר, 2010 / צילמה: דפנה גזית

04.11.10 - 14.10.10

סרטים מצוירים

יעל סקידלסקי

אוצרת: יעל בן שלום

סרטים מצוירים נועדה תחילה להתקיים במתכונת של תערוכת ביניים (אקוריום), אך למעשה הייתה פתוחה לקהל במשך כחודש שלם וגלשה ממסגרת חלון הראווה אל תוך הגלריה.

על הקירות ועל הרצפה הוצבו ציורים, רישומים ופסלים מנייר לצד דימויים בזירוקס שחור-לבן אשר נאספו בארבע השנים שקדמו לתערוכה. שם התערוכה מרמז על התנועה שקיימת גם בדימויים הקבועים, ושלעיתים מתפרצת אף בכתם בודד אחד או בג'סטות המינוריות של הדמויות.

שתיים, שמן ועיפרון על נייר,
40/23 ס"מ, 2006

משמאל: **ללא כותרת**, גואש ועיפרון על נייר,
35/25 ס"מ, 2010

ללא כותרת, העתק זירוקס,
12/33 ס"מ, 2010

11.11.10 - 11.12.10

אבק קונקרטי

דני לביא

אוצרת: עדיה פורת

בחלל התערוכה מוצבים שלושה פטפונים המנגנים שלוש יצירות שחוברו על ידי **דני לביא**, והחרוטות על גבי תקליטים לבנים שהוכנו במיוחד לתערוכה זו. משטח החצץ הממלא את החלל משמש אף הוא מצע למוזיקה הנוצרת והמושמעת בחלל.

בחלל הפנימי מוצגת דמותו התלת־ממדית של **לביא** לאחר שגופו נסרק והודפס בטכנולוגית ייצור תלת־ממדית. על גבי דמותו מוקרן ענן נקודות מרצד שהן נקודות הייחוס המרכיבות את מודל גופו הסרוק. ענן הנקודות מגיב למוזיקה הממלאת את החלל ומרצד על פיה. גופו החשוף של האמן מופיע כמצע להתייחסויותיו השונות של הקהל ה"מחבב" או ה"סוקל".

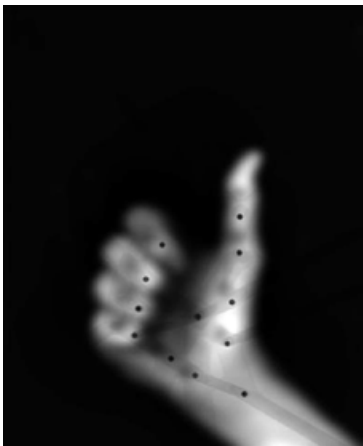
מעבודתו של **לביא** עולות שאלות על ההשלכות הרגשיות של סאונד. מיצבי הסאונד שלו רוקמים יחסים בין חלל, סאונד ודימוי, אך יותר מכך: הם משתפים את הצופה/מאזין כמשתתף חיוני בחוויה. עבודתו של לביא מייצרת גופים פנימיים־תחושתיים העשויים רבדים של קולות, דימויים וזיכרונות. הסאונד, מוזיקה משובשת, הופך למלכודת קסומה של תחושות פלסטיות־גופניות, ומתוך כך עולה תחושת פיתוי נעימה היוצרת מיד תחושת מלכוד.

31.12.10 - 11.12.10

אבק קונקרטי, פרט מתוך מיצב
סאונד, דני לביא, 2010

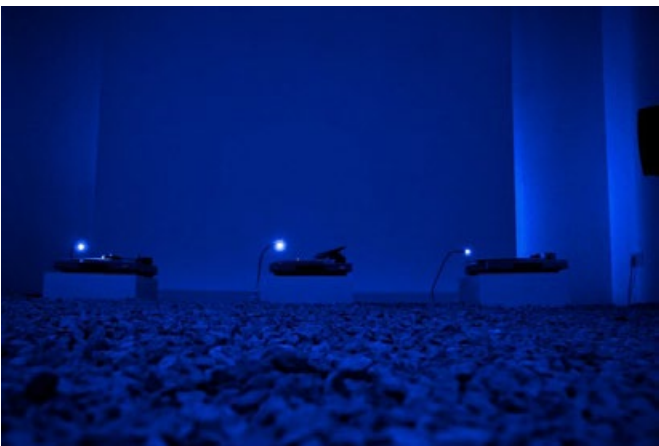

אבק קונקרטי היא תערוכה העוסקת בנוף האנושי החדש: נוף של חיבורים חברתיים הנוצרים כתוצאה מטכנולוגיות המידע החדשות, ה-Social Plugging. היא עוסקת בחיפוש עצמי, בחיפוש חברתי, במלכודת הרשת ובריאליטי חברתי כמוזיקה.

הקולות, הצלילים והרעשים הקיימים במרחב הם המוזיקה של המרחב. באותו אופן, חוויותיו וקורותיו של כל אדם בתוך שגרת יומו הם "המוזיקה" שלו, המוזיקה של הדברים ברגע התרחשותם. תהליך סריקת הדימוי הוא תהליך שבו מידע חומרי כלשהו מומר למידע דיגיטלי, האובייקט הנסרק מפורק לחלקיקיו.

בתוך אווירה של מוזיקה המתרחשת מתוך המקרה, מתוך ההזדמנות הנתונה, מתוך אינסוף האפשרויות המופיעות ונעלמות תוך כדי התרחשות החיים, תוך כדי השינויים ההכרחיים למהלכי החיים, נוצר הצורך לאסוף את הזהות, לחפש אחרי גרעין החיים, אחר הדנ"א, אחרי קודים בוני זהות. הנפש מחפשת את זהותה בתוך שלל הזהויות האפשריות, משוטטת בתוך מבנה רפלקטיבי של מראות, ותוך כדי כך נופלת אל תוך רשת של רפלקטורים המסמנים אותה במרחב ונותנים לה רמזים על זהויות אפשריות רבות. הנפש הופכת לאספנית של זהויות.

אבק קונקרטי, דני לביא,
מבט כללי: מיצב סאונד, הדפסה תלת־ממדית ותקליטים, 2010

אבק קונקרטי, דני לביא,
מיצב סאונד, הדפסה תלת־ממדית ותקליטים, 2010

ציור על ציור

אלעד רוזן / נעמי לב

אוצרת: אתי אברג'יל

משמאל: נעמי לב ואלעד רוזן, ציור על ציור,
מיצב: מראה כללי, 2011

נעמי לב ואלעד רוזן, ציור על ציור,
מיצב: מראה כללי, 2011

נעמי לב ואלעד רוזן, ציור על ציור,
מיצב: מראה כללי, 2011

ציור על ציור, תערוכתם של **נעמי לב ואלעד רוזן**, עוסקת בפעולת הציור כמרחב טוטלי, פורמת את גבולות הדף וחורגת אל עבר זירה של התרחשות ציורית בחלל גלריה אלפרד. מרחב הציור המשותף מפגיש ולכד התנגשות וחיבור בין שתי תפיסות ציוריות שונות ועולם דימויים שונה, שהמושגים להם הוא התשווקה לציור.

העבודה מתרחשת בשכבות של ציורי קיר שמציירים במקביל שני הציירים על קירות הגלריה עד יצירת חלל ציורי משותף, המדגיש אזורי חפיפה ומתח בין שכבות הציור והדימויים המצטברים. ציור אל מול ציור, ציור כתמי אסוציאטיבי ונרטיבי המבוסס על התבוננות פנימית ופעולה אוטומטית מול ציור רעיוני סכמטי, קונספטואלי ונרחב. ג'סטות ורעיונות שונים המתלכדים למעין פרפורמנס ציורי הנרשם על קירות הגלריה.

רוזן מעצים דימויים סכמטיים וסמלים ארכיטיפיים המצוטטים מעולם יומיומי עממי ומנסה דרכם לאחוז מחדש באמונה בציור. גביעים, כתרים, להבות, טוטמים ומנורות מבוצעים באופן ציורי ראשוני ופטישיסטי, כסוג של פסיפס קיר מיתולוגי ועכשווי, כרזתי והזוי כאחד.

לב, באמצעות ציור קולוריסטי עז וחם, אף הוא ישיר, מעלה אל הבד באופן אוטומטי דימויים נפשיים ואלגוריות אישיות. היא מתבוננת אל עולם פנימי אסוציאטיבי ומשתמשת במדיום של הציור כאמצעי לדיבור אינטימי. היא שוזרת במהלך הציור שלה קטעי משפטים וקטעי שיחה בינה לבין עצמה או בינה לבין הצופה או לנוכח דמות שלישית הנעדרת מן הציור.

מקבצי הבדים של **לב** והגופים הפיסוליים הטוטמיים של **רוזן** נשזרים בחלל הציורי הארכיטקטוני, ומשלימים חלקים שנחקקו או עובדו מחדש במהלך ימי ההצבה.

הציור מוגדר מחדש כחלל מטפורי, כמקום להתבוננות בחוקיות ובגבולות הציור כפעולה אישית וארכיטקטונית. מיצב הציור מפעיל את החלל ופועל מתוכו.

מרים גמבורד, פריחת השיזף, פסל, 63/45/28 ס"מ, 2011 / צילם: מיכאל יגודין

אוהד פישון, חטיפה, דימוי מווידאו, 2010

גידי סמילנסקי, רותם ויפתח, שמן וגרפיט על נייר, 160/190 ס"מ, 2011 / צילם: עדי לוי

מה שפורם

גידי סמילנסקי / מרים גמבורד / אוהד פישון

אוצר: יונתן הירשפלד

העולם מתפרק לנו. אתה מבין את זה כשאתה מביט על כמות הברגים, המסמרים, הדבקים, המהדקים ודומיהם שאנחנו מייצרים. גם בחיינו הרוחניים אפשר לומר כי משאביה האדירים של התרבות הפופולרית, כמו גם אלו של מערכת החינוך, מגויסים למלאכת האיחוי והתפירה של הנרטיבים ההיסטוריים – בקנה המידה הגדול – ושל החוויה האישית – בקנה המידה הפרטי.

אבל ישנו גם כוח אחר. הכוח הפורם. ובסופו של דבר זה הכוח שמאפשר לנו חוויה ייחודית, זה כוח שחושף כי החיבור והתפירה הם גם הסטנדרטיזציה של נפש האדם. זוהי אנטייתזה למחשבה המדמה את הנפש לרהיט, שטוב יהיה אם יגיב לאותה הברגה שיש לכל הרהיטים, ויהיה, בסופו של דבר, מודולרי עם כל רהיט אחר.

העבודות בתערוכה פורמות אירועים וסיפורים:

מרים גמבורד מקפאיה בעבודתה שבר מסיפור יפני. אדם שאשתו מתה לוקח לו אישה צעירה תחתיה. רוח האישה המתה, המנסה להיאחז בחיים ולהריח עוד פעם אחת את פריחת עץ השיזף, נאחזת בשדי האישה הצעירה ואינה מרפה. הבעל נאלץ לכרות את ידיה, וכפותיה נשארות לפותות לשדי האישה הצעירה.

גידי סמילנסקי מזמין לסטודיו דוגמן ודוגמנית, הוא מניח להם להתפרקד מולו, להתערבב, להיעשות לתווי נוף, לטבע דומם, לשיר הייקו משני גופים. פעולת הציור שלו לוכדת את ההתרחשות, את הקו השחור של צל גוף על גוף והלבן הבר־חלוף של גב או ירך או לחי, פוגעת בנייר, נוזלת, נושמת, שואפת, מחרחרת, חושקת שיניים, קופצת אגרוף, מקמטת, מהרהרת, שרה שיר, מריחה שיזף ובורחת לפני שהציור ייקח אדנות על הפעולה ועל הרגע.

25.02.11 - 03.02.11

מים עומדים

יואב שביט / הילה סלעי

אוצרת: אפרת גל

ציורי השמן של **הילה סלעי** והאובייקטים של **יואב שביט** יוצרים יחדיו סביבה ביתית של חפצים יומיומיים. אך זו סביבה משובשט ומתעתעת. מתחת לפני השטח יש תחושה של חוסר יציבות, מלנכוליה ואימה, והדברים מגלמים משמעויות פיוטיות ומיסטיות מעבר לנוכחותם הקונקרטית.

סלעי מציירת את הסטודיו שלה שבצפון הארץ ואת החפצים שבו. במהלך העבודה על ציור היא נוטשת אותו במפתיע, בלתי גמור. חלקים שלמים בציור נותרים כמתווה בלבד, ובמקומות אחרים מופיעות נזילות שמשבשות את הופעתו כטבע דומם קלאסי. חלק מן החפצים בלתי מופענחים במבט ראשון, כמו שמירה מושלכת על מיטה, או לא מופענחים כלל, כמו מכשיר להרחקת עכברים המשמיע קריאות מצוקה שרק העכברים שומעים. הציורים מהווים תיעוד של סביבתה המיידית של הציירת, עם אווירה ביתית למחצה. בסביבה המיידית של הסטודיו היא מניחה סדרה של אביזרי צלילה וחליפות צלילה השייכים לאביה, והם מונחים על כיסא בסטודיו, מחוץ לסביבתם הטבעית. אביזרי הצלילה נראים משונים וחסרי מטרה, מהדהדים את הגוף הנעדר, ומכילים פוטנציאל מאיים ומורבידי.

שביט יוצר על התפר שבין עיצוב לאמנות. סדרת האובייקטים שהוא מציג נקראת "מיסטיקה בורגנית (La Mystic De Bourjuazie) – חפצים בסדרה מוגבלת לפולחן ביתי". עיצוביו הם הכלאות מלאות חן והומור בין אביזרים ביתיים, חומרים שונים ופסולת. למרות הזיקה לעיצוב עכשווי, משהו בחפצים חסר תוחלת או מנוגד להיגיון. התוצר הסופי מתעתע ומאתגר את התפיסות המקובלות של עיצוב לבית. מנורות עמידה לסלון שבסיסן "נחום תקום", המשרדות יציבות מפוקפקת, מנורה אחרת הנדמית כשרפרף, אך ישיבה עליו אולי כרוכה בהתחשמלות. השמות אשר **שביט** נותן לחפצים מגלים את הפיוטיות הגלומה בהם, לצד משמעויות מיסטיות ופולחניות. כפי ש**שביט** עצמו מנסח: "הסדרה 'La Mystic De Bourjuazie' מבקשת לעורר את המשתמש לצעוד את הצעד הלא אפשרי המפריד אותו מהיותו חומר".

יואב שביט, **שד הבחירה**,
ניפוח פוליאתילן, 30/60/20 ס"מ, 2011 /
צילמה: דפנה גזית

משמאל: הילה סלעי, **ללא כותרת**,
שמן על בד, 50/53 ס"מ, 2010 / צילם: יוס סטייבל

,Left: Ellen Nolan, **Untitled** (detail from Previous Personality),
C-Type image in a light box, 125/100 cm, 2008

Family Matters

תערוכה קבוצתית

אוצר: ירון לפיד

Clarisse d'Arcimoles, **In the Bath (Mother and Sister)**,
Archival inkjet print, 30/49 cm, 2009

גלריה אלפרד אירחה פרויקט ראשון של שיתוף פעולה עם אמנים היוצרים בחו"ל בתערוכה **Family Matters**. את הפרויקט יזם האמן הישראלי-לונדוני **ירון לפיד** שגם אצר את התערוכה. בתערוכה השתתפו שבעה צלמים צעירים, שבסיסי פעולתם בלונדון, בקנדה ובגרמניה. האמנים המציגים שותפים לספקות הן לגבי מהות המשפחתיות עבורם היום, והן לגבי גבולות הצילום ותופעות הלוואי שלו במשפחה ובחברה. הספקנות מניעה את החקירות הפרטיות של האמנים בניסיון לייצג משהו מהמשפחתי או לפחות את היחס העכשווי למשפחתיות. ספקות – לגבי משפחתיות ומשפחה, ולגבי יכולתיו של הצילום למלא את תפקידיו בהקשר זה – הם קווי הפרספקטיבה הנמשכים מהתמונות אל עומק התערוכה. התערוכה מעוררת תהיות לגבי ההשתנות של זהות הפרט כביטוי של שיח משפחתי.

משתתפות:

פיונה אניס וג'יסון נייט (קנדה) / ג'ון אקר (בריטניה) / קלריס ד'ארסימבול / (צרפת) / אלן נולן (בריטניה) / אייל פריד (ישראל) / ירון לפיד (ישראל)

22.04.11 - 31.03.11

יעל בן שלום, **מאובן**, פחם וגרפיט על נייר,
50/70 ס"מ, 2011 / צילם: יובל חי

יעל בן שלום, **ללא כותרת**,
פחם וגרפיט על נייר, 20/26 ס"מ, 2011 / צילם: יובל חי

עדי בצלאל, **מכוניות בחושך**,
תצלום, 60/40, 2010

יעל בן שלום, **ללא כותרת**, פחם, גרפיט ופסטל על נייר,
207/140 ס"מ, 2010 / צילמה: עדי בצלאל

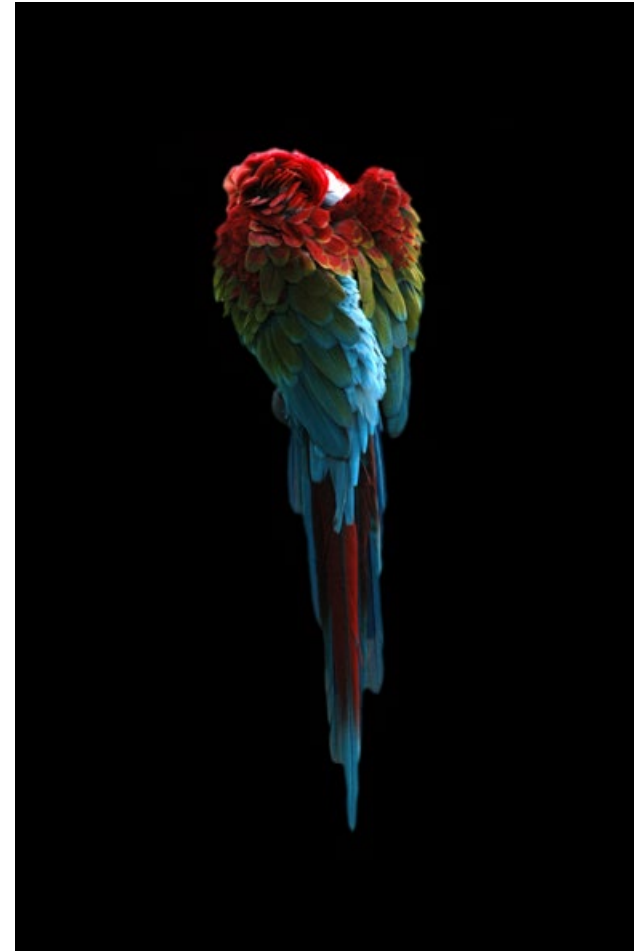
כשתראי נוצה*

יעל בן שלום / עדי בצלאל

אוצרת: נטעלי שלוסר

יעל בן שלום ועדי בצלאל מציגות ציורים ותצלומים המייצרים עולם בדוי שבו חומרי המציאות מתמזגים עם הלא מודע, הצבע השחור משמש נקודת מוצא לעבודות ומהווה תפאורה ובמה לדמויות המגיחות מתוכו כמו גם מקור של משיכה ויופי. השחור כחומר, לא כצבע בלבד, נוכח בעבודות. בציוריה של **בן שלום** שכבות רבות של פחם משמשות מצע קטיפתי שחור להתרחשות הציורית, ו**בצלאל** משתמשת בנייר צילום בעל איכויות צבע רוויות המתכתבות עם עולם הציור. העולם הנוצר בתערוכה הוא חמקמק ומתעתע, מחד גיסא נראה כי הוא שם נוכח וממשי – מציג חיות בראשיתיות וארכיטיפיות וקטעי נוף – ומאידך גיסא נדמה כי עוד רגע יעלם כשאלומת האור תשייט הלאה. הדימויים נותרים כסימונים שהם תזכורת יחידה להתרחשות שהייתה כאן רק לפני רגע.

* "כשתראי נוצה, תדעי שציפור הייתה כאן" הוא משפט הלקוח מאתר העוסק בחיפוש עקבות בעלי חיים בטבע.

עדי בצלאל, **תוכי**, תצלום, 70/100, 2010

אלפרד ושות' 3

תערוכת מכירה קבוצתית

אוצרות: יעל בן שלום / יעל עמית / אפרת גל

קיומה הכלכלי של גלריה אלפרד התאפשר במשך כמה שנים בזכות סדרת תערוכות מכירה רבות משתתפים. נדרשנו לפתח מודל מכירה אשר יתאם את ערכנו כגלריה שיתופית. מתוך כך תערוכות המכירה בסדרת **אלפרד ושות'** מציעות אמנות מקורית של אמנים צעירים וותיקים כאחד במחירים שווים לכל נפש, ומעודדות נגישות של קהל רב יותר לרכישת אמנות.

משתתפות:

אמני גלריה אלפרד:

מיכל בנדרסקי / עדי בצלאל / דפנה גזית / אפרת גל / ראפת חטאב / דביר כהן-קידר / נועה ליברמן / גידי סמילנסקי / יעל עמית / יואב שביט / מישל פלטינק / יעל בן שלום / ליאת אלבלינג

אמנים אורחים:

מרים גמבורד / מיכל הימן / יובל כספי / נטלי מנדל / עידו מרקוס / הילה סלעי / מיכל רוטשילד / פיליפ רנצר / אורי קצנשטיין / חן שפירא / עדי לוי / שחר גולן סריג / אסד עזי / ציבי גבע / שי יחזקאלי / ג'יימס אנסוורת' / קלרים ד'ארסימול / אסי משולם / ברק בן דב / תמיר צדוק / שי זילברמן / אלעד רוזן / נועה תבורי / נעמי צוקר / מאיה גלפמן / ישראל דרור חמד / יואב אפרתי / אוהד פישוף / ליטל אריאלי / יעל אורן / רוני ארקוש / גלה ויצמן / רותם ריטוב / גיורא קריב / אבי יאיר / ארתור יעקובוב / אלי אהרוני כגן / אילן אורבך / דורון זהרי / אמיר פולק / אבישי פלטק / יעל סונינו לוי / אסף סטי / ויקי סקנדריון / יובל בראל / klon / רות שלום / רוסלנה ליכטציאר / ישראל קבלה / שני שמש / רועי מרדכי / עודד אילן / צוקי גרביאן / נעמי צוקר / ענבר הורקני / רן טנגבאום / נטלי מנדל / שני בירנבוים / מירב שחם / אסנת שחם / יאיר פרץ / יונתן הירשפלד / יובל קליי שלגי

פרט מתוך מיצב, חציבה באריחי הרצפה,
2011 / צילמה: ליאת אלבלינג

פרט מתוך מיצב, חיתוך בקיר גבס, 2011 / צילמה: ליאת אלבלינג

פרט מתוך מיצב, חציבה וחיתוך ברצפה, 2011 /
צילמה: ליאת אלבלינג

מראה כללי, חציבה וחיתוך ברצפה, בקירות ובתקרת חלל הגלריה, 2011 /
צילמה: ליאת אלבלינג

Going Down with the Ship

שי שניידר

אוצרות: אפרת גל / יואב שביט

ישנו מרחב מצומצם שבו אפשר ליצור ולהציג אמנות המתערבת במבנה ופוגעת בשלמותו. יצירות כמו של **שי שניידר** הנוצרות בעמל ויזע זוכות לקיום זמני בלבד. הריסת המבנה שבו שוכנת גלריה אלפרד ברחוב לבונטין בתל אביב לטובת בניית פרויקט דירות יוקרה, אפשרה לנו לתת לשניידר כר נרחב ליצירתו. **שניידר**, בוגר המדרשה לאמנות והסדנה של ישראל הרשברג בירושלים, עובד לפרנסתו בין היתר כקבלן שיפוצים, ובאמנות שלו הוא יוצר חיבור בין שני ההיבטים.

התערוכה משלבת מחווה לאמן והארכיטקט גורדון מאטה־קלארק שאתגר את דיסציפלינות התכנון האורבני באקטים פסבדו־אלימים, מתוכננים בקפידה, של חיתוך, הריסה ופירוק של בתי פרוורים או מבנים תעשייתיים שעמדו בפני הריסה. המבנים הפכו לאובייקטים לחקירה בהקשרים של רכוש, מחזור, ארכיטקטורה אלטרנטיבית וסדר חברתי.

הפעולה של **שניידר** בגלריה כוללת גריעה וחשיפה של תשתיות המבנה וההיסטוריה הארכיטקטונית והאנושית שלו בדומה לחפירות ארכיאולוגיות. כאיש מקצוע הוא "קורא" את שכבות המבנה, אופני הפעולה של הקודמים לו והחומרים שבהם השתמשו. באמצעות חיתוך מדויק והסרה זהירה, הוא חושף את אופן הנחת התשתית לאריחים שביצע הרצף, את החיבורים שביצעו מתקיני לוחות הגבס המחפים את הקירות ואת התקרות ואת עבודת הנגר. כל הריסה או בנייה של בית היא אקט פוליטי, כל שכן במדינת ישראל שבה כל בנייה של בית היא אחיזה בקרקע והריסת מבנים היא לפעמים אקט של ענישה. במהלך חיתוך התקרה בחלל המרכזי של הגלריה נתגלתה חבוייה מעל תקרת הגבס מפת ישראל מוצמדת לקיר, מפת קווי הפסקת האש ב־1967 והפרדת הכוחות מ־1974.

שניידר משלב גם דימויים פיגורטיביים הלקוחים מן הסביבה והפעילות של גלריה אלפרד ויוצר בהשראת המקום עצמו על מרכיביו הארכיטקטוניים והאנושיים. הוא משחזר באמצעות חיתוך מדויק בקיר הגבס, דימוי של המבנה שבו שוכנת הגלריה על פי צילום מן הרחוב. הוא מכניס את החוץ לפנים ויוצר דימוי של מבנה הגלריה בתוך המבנה עצמו תוך פגיעה בשלמות המבנה. הדימוי שנוצר מקבל ומטמיע לתוכו עקבות של פעילות הגלריה: תיקוני שפכטל המאפיינים חלל המציג תערוכות מתחלפות וגם כיתובי עיפרון עם שמות אמנים ומחירים. חלק בעבודה שנחצב ברצפת הכניסה מתייחס ל"טריקולור", חתולה שחיה בקרבת הגלריה ומתארחת בה. חתול הוא בעל חיים שנקשר למקום, והדימוי של החתולה המסוימת הוא חלק מההתייחסות של היצירה של **שניידר** למקום שבו היא נוצרת ולקבוצת אלפרד.

השם **Going Down with the Ship** מתייחס לאקט שבו קברניט אונייה טובעת מפגין את נאמנותו והזדהותו עם ספינתו ויורד למצולות עמה. קבוצת אלפרד נעה וממשיכה את פעילותה במבנה אחר, היצירה של **שניידר** נשארת בתוך המבנה, תרתי משמע, ותיהרס עם הבניין.

כתבו: אפרת גל ושי שניידר

01.07.11 - 25.06.11

צילמה: דפנה גזית

בן עטר 19

—

13.12.13 – 22.09.11

Flesh and Bone

רני ששון / מירי צ'ייס / אורלי הומל

אוצרות: מישל פלטניק / דביר כהן־קידר / יעל בן שלום

בתערוכה הוצגו פסלים, אובייקטים ומיצבים של שלוש אמניות המתייחסות לגוף האדם באופן מטריאליסטי, בסביבה הטכנולוגית של המאה העשרים ואחת. העבודות מציגות פרגמנטים של גוף אדם, וכל חלק מכיל את סיפורו של הגוף השלם. שרידי הגוף נראים כתוצאה של אלימות או לחלופין תוצאה של אבולוציה מכאנית.

פסלי הגוף של **רני ששון** מבטאים מתח בין כוחניות ובין פגיעות ומוגבלות, ונדמים כחלפי גוף אמורפיים. החומרים שמהם עשויים הפסלים (עור, פלסטיק, עץ וברזל) מקנים לעבודות מרקם "בשרי" קונכייתי שמבדיל בין הפנים והחוץ ומשמש כמגן.

משמאל: אורלי הומל, **החיבוק**, אובייקט קיר, טכניקה מעורבת, 18/63/154 ס"מ, 2009

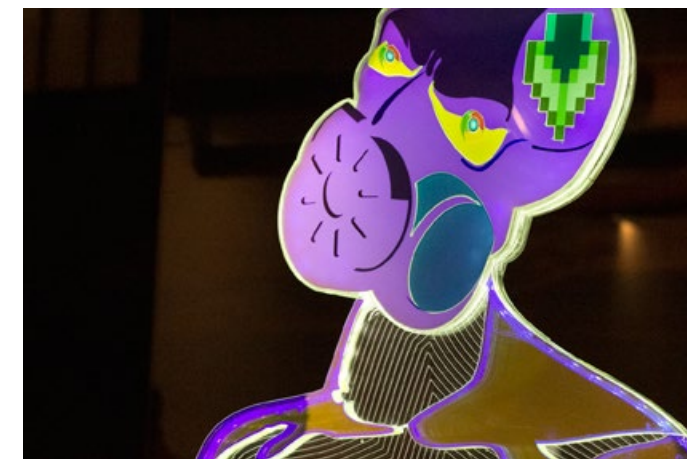
מירי צ'ייס יוצרת פסלים, אובייקטים ומיצבים המשתמשים בטכנולוגיות וחומרים מתקדמים (כמו נורות לד), לצד חומרי רדיימייד, אשר מצד אחד מבטאים עכשוויות ומודרניות אך במקביל מעוררים אי־נוחות וחרדה כשהם מוצבים בסמיכות לגוף או דימוי אנושי.

האובייקטים הפיסוליים של **אורלי הומל** שבורים, מוחבאים או מוצגים כמתפוררים, כמעט כממצאים ארכיאולוגיים. עבודותיה מערבות פעמים רבות מניפולציה של אובייקטים יומיומיים ושימוש ברדיימייד.

בערב הפתיחה הופיעו **תמר לינדר וניר וקסמן**, **דנה ירלין ויונתן ניב** במיצגים המשלבים ספוקן־וורד, ביטבוקס (תיפוף קולי) וצ'לו.

רני ששון, **פסנתר**, עור, פלסטיק, עץ, לטקס, 120/110/25 ס"מ, 2009

מירי צ'ייס, **ללא כותרת** (פרט), טכניקה מעורבת, 2011

28.10.11 - 22.09.11

זו לזו

שי זילברמן / גלה ויצמן

אוצרת: עדי בצלאל

האמנים **גלה ויצמן ושי זילברמן** חושפים בפנינו עולם השוזר בעדינות רבה שכבה לשכבה שהן תוצר של שני אמנים החיים ופועלים יחד בחלל יצירה משותף. בעבודתם השניים מטשטשים את זהותו של האמן האינדיבידואלי הגברי המסורתי אל זהות מגדרית מעורפלת, ומושיטים זו לזה בתורם את מקום האמן היוצר. בתערוכה מוצגות עבודות שיצרו האמנים בנפרד ועבודות שיצרו כדיאלוג שהתהווה לכדי דימוי מגובש אחד: עבודת העש.

ויצמן מנכסת לעצמה חפצים וחומרים שהיא מוצאת ברחוב ובסיטואציות שונות ומאזינה לסיפורים העולים מתוכם – אל העבר שלהם ואל העבר שלה המתמזגים יחד. בתהליך אטי ואינטימי כמו מנתחת מנוסה היא חוקרת, מפרקת ומחברת מחדש חומר לחומר. **זילברמן** אוסף סוגי ניירות שונים מספרים, מאלבומים ומחבורות מהעבר המהווים מצע לשני סוגי המדיה שבהם הוא פועל – קולאז' וציורי הדיו.

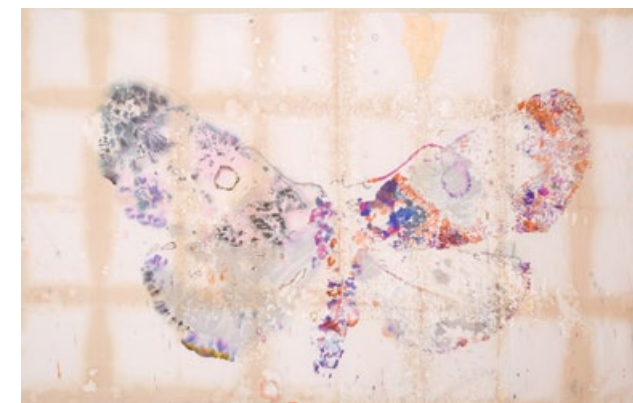
בניגוד מוחלט לאופן עבודתה של **ויצמן**, פעולתו של **זילברמן** בציורי הדיו היא מהירה, חד-פעמית ובלתי אפשרית לתיקון. בעוד **ויצמן** חיה עם החומרים ומחכה שיפציעו החוצה לאטם, **זילברמן** כמו מנסה לחדור אל תוך תת-המודע של דמויותיו דרך שכבת העור החיצוני שלהן. עור גוף שחושף ומסתיר גם יחד את מהותן הפנימית, מהות הנרמזת בחיבור אניגמטי של דימויי גוף שהם ספק גבריים וספק נשיים.

המפגש בין **ויצמן** ל**זילברמן** בעבודת העש הפורש את כנפיו מתוך הבד מאפשר אותה התבוננות מעמיקה אל תוך תוכו של החומר, לעבר הפוטנציאל הגלום בו וההיסטוריה הרוחשת סביבו. זאת בדומה למלאך המכונף "אנגלוס נובוס" של פאול קלה שעליו כתב ולטר בנימין: "על כל הווה לסקור מחדש גוף חורבות זה, הווי אומר ליצור יחס בין תקופתו שלו לבין תקופה קודמת מוקדמת, ובכך יבסס את מושג ההווה כ'זמן עכשווי'". (מתוך: "הרהורים", כרך ב', 1996, תל אביב: הקיבוץ המאוחד).

פעולת הביצוע של שני האמנים כמו מיילדת את הדימוי להגיח החוצה אל העולם, כאילו רק חיכה להיחשף מתוך החומר. שכבה מונחת על שכבה ומבצבצת מתוכה עד שאי-אפשר לדעת איזו שכבה הייתה קודם ומי מבין שני האמנים יצר אותה.

משמאל: שי זילברמן, **ללא כותרת** (פרט), קולאז' על נייר, 23.5/28 ס"מ, 2011

שי זילברמן, מתוך מחברת רישום, **גלה ישנה**, דיו על נייר, 25/21.5 ס"מ, 2011

שי זילברמן וגלה ויצמן, **עש**, טכניקה מעורבת על סדן, 220/150 ס"מ, 2011

24.11.11 - 03.11.11

קישקעס

תערוכה קבוצתית של חברי אלפרד בגלריה עירוני־רמלה

אוצרות: דביר כהן־קידר / רותם ריטוב

גלריה עירוני־רמלה אירחה את אמני הגלריה השיתופית אלפרד מתל אביב לתערוכה הקבוצתית **קישקעס**. זוהי התערוכה הראשונה בעונת 2011-2012 שהתקיימה ביוזמתו של המנהל האמנותי החדש שחר מרקוס, אשר נבחר על ידי רשת תחנות לאמנות עכשווית להחליף בתפקידו את הצייר דוד וקשטין. חלל הגלריה עירוני־רמלה הוא מבנה תעשייתי פשוט אך קשוח, מוסך לשעבר אשר הוסב לפני עשר שנים לחלל גלריה ולסדנת הוראה ביוזמתו של וקשטין.

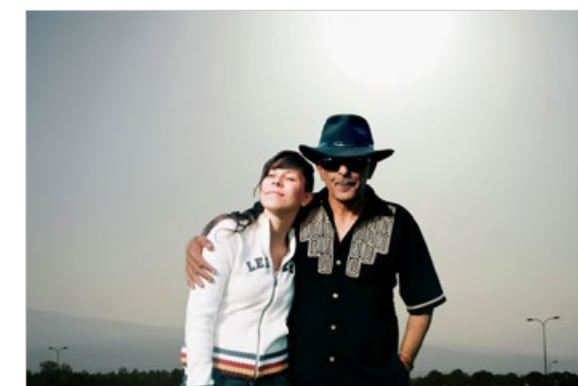
התערוכה **קישקעס** הציגה עבודות המדברות בשפה ישירה ולא מתייפית. בביטוי **קישקעס** (מעיים ממולאים במטבח היהודי המזרח אירופי) משתמשים כדי לתאר "תחושות בטן", המביעות רגשות עזים באמצעים אקספרסיביים בוטים. **קישקעס** מבטא את הלך הרוח של התערוכה. בתערוכה נבחנה אסתטיקה של אלימות, יצריות וחשיפה עצמית, באמצעות דימויים מאופקים. אסתטיקה של אלימות אינה בהכרח דם, פצעים פתוחים או ערים שרופות. עמימות שקטה ומעודנת יכולה לקבל תהודה חזקה יותר מהאקט המפורש ומהמראה האלים עצמו.

משתתפות:

ליאת אלבלינג / מיכל בנדרסקי / יעל בן שלום / עדי בצלאל / דפנה גזית / אפרת גל / ראפת חאטב / דביר כהן־קידר / נועה ליברמן / גידי סמילנסקי / יעל עמית / מישל פלטינק / רותם ריטוב / יואב שביט

משמאל: יעל בן שלום, **ללא כותרת** (פרט),
פחם, גירים וגרפיט על נייר,
66/54 ס"מ, 2011 /
צילם: אסף סטי

עדי בצלאל, **גנה ואני**, תצלום,
50/50 ס"מ, 2010

ליאת אלבלינג, **ללא כותרת**, מתוך סדרה: "בעבוע וחריקה",
הדפסת פיגמנט על נייר ארכיוני, 50/50 ס"מ, 2009

15.01.12 - 15.11.11

בוקר טוב אדון גרשור

חנה יגר

אוצר: גידי סמילנסקי

משמאל: ללא כותרת, אקריליק ועיפרון על פיסת קרטון, 32/32 ס"מ, 2011 / סריקה: שוקי קוק

ללא כותרת, טכניקה מעורבת על בד, 120/100 ס"מ, 2011 / צילם: אביב פרסבורגר

ללא כותרת, אקריליק ושמן על בד, 180/120 ס"מ, 2011 / צילם: אביב פרסבורגר

"מצחיק..." **'אדון גרשור'**... ככה פונים אליך רוב האנשים במכתבים. קראתי את המכתבים שנשלחו אליך אחרי שעזבת את צ'כיה ונסעת לארץ. נראה שאין אנשים שאתה קרוב אליהם באמת.

הבוקר התעוררתי מוקדם מהרגיל. קראתי את המכתבים ומצאתי את עצמי מציירת שוב ושוב את אותם אנשים פגיעים וחבולים כשמבלי משים יש בכל אחד מהם משהו ממך, מאישיותך, מהפצע שלך, מהפצע שלי..."

אדון גרשור הוא קוד פנים ציורי, אידיום אוטוביוגרפי, המופיע ומהדהד בציוריה של **חנה יגר**. האמנית מציצה על מצעד גברים ההופכים מתוקף מבטה **לאדון גרשור**, לישות גברית חסרת פנים שלעולם אינה משיבה מבט. גבר שחור עובד זר, כדורגלנים בחדר ההלבשה או אדם יחיד בתוך קהל הרחוב. הדמויות בעבודותיה של **יגר** מסוגרות כל אחת בעולמה וכאילו אינן מודעות למקומן באירוע המתואר.

מעשה הציור מטמיע את מסדר הגברים במרחב ציורי כתמי, עיף, המדגיש את מחוות הגוף השפוף על פני הדרמה של הבעת הפנים. ג'סטות של צבע בסולם כרומטי של חצאי ורבעי גוונים, מעורבים זה בזה, יוצרים מסך מתעתע ולעתים מאיים הפרוש ברכות על פני הבד. האמנית מזמינה את הצופה ברמזים דקים ומשיכות מכחול צנועות לפענח את האקורדים המלנכוליים הבונים את עולמו של **אדון גרשור**.

"... וגם שלשום ראיתי הכול... עמדתי בצד ולא עשיתי כלום. מצטערת. יכולתי לעשות משהו?"

אין בי כעס, אבא יקר, רק הרבה חמלה וכאב,

מתביישת, רוצה שזה ייגמר,

מתגעגעת ואוהבת.

בתך

חנה"

05.01.12 - 08.12.11

מכירת התרמה עבור מורן פריימן

תערוכת מכירה קבוצתית

מורן פריימן היא בוגרת מצטיינת של המחלקה לטקסטיל במכללת שנקר לשנת 2008, ובתערוכה הוצעו למכירה חלק מיצירותיה.

הפקה: ליאת אלבלינג והגר בן גר

קולקטיב אלפרד, ששם לו למטרה בין היתר לפעול גם בעבור נושאים חברתיים שונים, התגייס עבור **מורן פריימן** שחלתה בסרטן וגזקה לסכום כסף רב עבור תרופה שאינה בסל התרופות ועשויה להצילה. הקולקטיב ביקש לקדם את היוזמה גם בקרב המעגל הקרוב: אמנים, יזמים, קולגות ואחרים המלווים את הגלריה בפעילותה.

75% מכספי המכירה הועברו למורן פריימן דרך עמותת "חברים לרפואה"
25% מכספי המכירה הועברו לאמנים/ות
*עמותת אלפרד לא לקחה חלק ברווחי המכירות.

במכירה השתתפו חברי גלריה אלפרד ואמנים רבים נוספים.

צילמה: דפנה גזית

12.01.12 - 10.01.12

צלול

מיכל רוטשילד

אוצרת: יעל עמית

מיכל רוטשילד פועלת בסביבה הביתית. בית שהוא גם סטודיו. יחסי הפנים והחוץ בין הבית לחצר חוזרים לתוך עבודות הציור ולתוך מבנה התערוכה וחלוקת החלל. האמנית מאפשרת לצופה לנוע בין דימוי העיר הקרובה־רחוקה המתנוסס באחת ההקרנות ובין שהייה בחלל הביניים שבין שני דימויים מוקרנים כבתוך קופסת אור.

בחללי התערוכה נחשפים מהלכי קוסמות והיקסמות ממרחבי האור והתנועה. השימוש במקורות האור, מאור השמש ועד אור המקרן, מאפשר לאמנית ליצור עולם מרובד המתגלה בשלבים לצופה. האור משחק תפקיד כפול של חשיפה ויצירת דימוי מול סנוור והסתרה. ציורי הגינה והחצר מצוירים במארג עדין של שכבות צבע דקות, שקופות כמעט, אשר במבט מקרוב חושפות עומקים, רבדים ותנועה. רטט.

Clear1, פריים מתוך וידיאו, 2012

See Through, מיצב שקופיות, 2012 / צילמה: דפנה גזית

משמאל: **אופק צפוני**, טכניקה מעורבת, אקרליק על קנבס, 150/150 ס"מ, 2012 / צילם: Johanness Luve

10.02.12 - 19.01.12

נועה ליברמן, **מודל סטנדרטי**,

If You See Me Naked It Doesn't Mean You Own Me 3

תצלום, חיתוכי נייר של הדפסת הזרקת דיו,

2011 115/60 ס"מ,

מודל סטנדרטי

נועה ליברמן / Foma<3

אוצרת: עדי בצלאל

Candy Land, FOMA<3

צבעי מים ועט, 2012

נועה ליברמן, **מודל סטנדרטי - sitting**, תצלום, הדפסת הזרקת דיו, 135/95 ס"מ, 2012

בתערוכה **מודל סטנדרטי** בוחנות האמניות **נועה ליברמן** ו-FOMA<3 את האופן שבו המבט הפטריארכאלי הסמוי משפיע על תפיסת החברה את הגוף הנשי. מבט זה, שאופיו גברי בעיקר, יוצר משמעויות של רכושנות, כוח והכנעה ומציג את האישה כשבירה, כחסרת אחיזה בעולם, כפסיבית, כמזמינה וכזמינה מינית (ג'ון ברגר, "Ways of Seeing").

ליברמן משתמשת בגופה שלה כמייצג של גוף נשי, ובעזרתו היא מבקשת לשנות ולהרחיב קודים תרבותיים אלה. **If you see me naked, it doesn't mean you own me** היא סדרת עבודות שבה מופיעה **ליברמן** כשהבעות פניה לוחמניות והיא נמצאת בפעולה או יציבה על הקרקע, בוטה ואף לעתים גרוטסקית, מאפיינים הנקשרים בהצגה החזותית של דימויים גבריים.

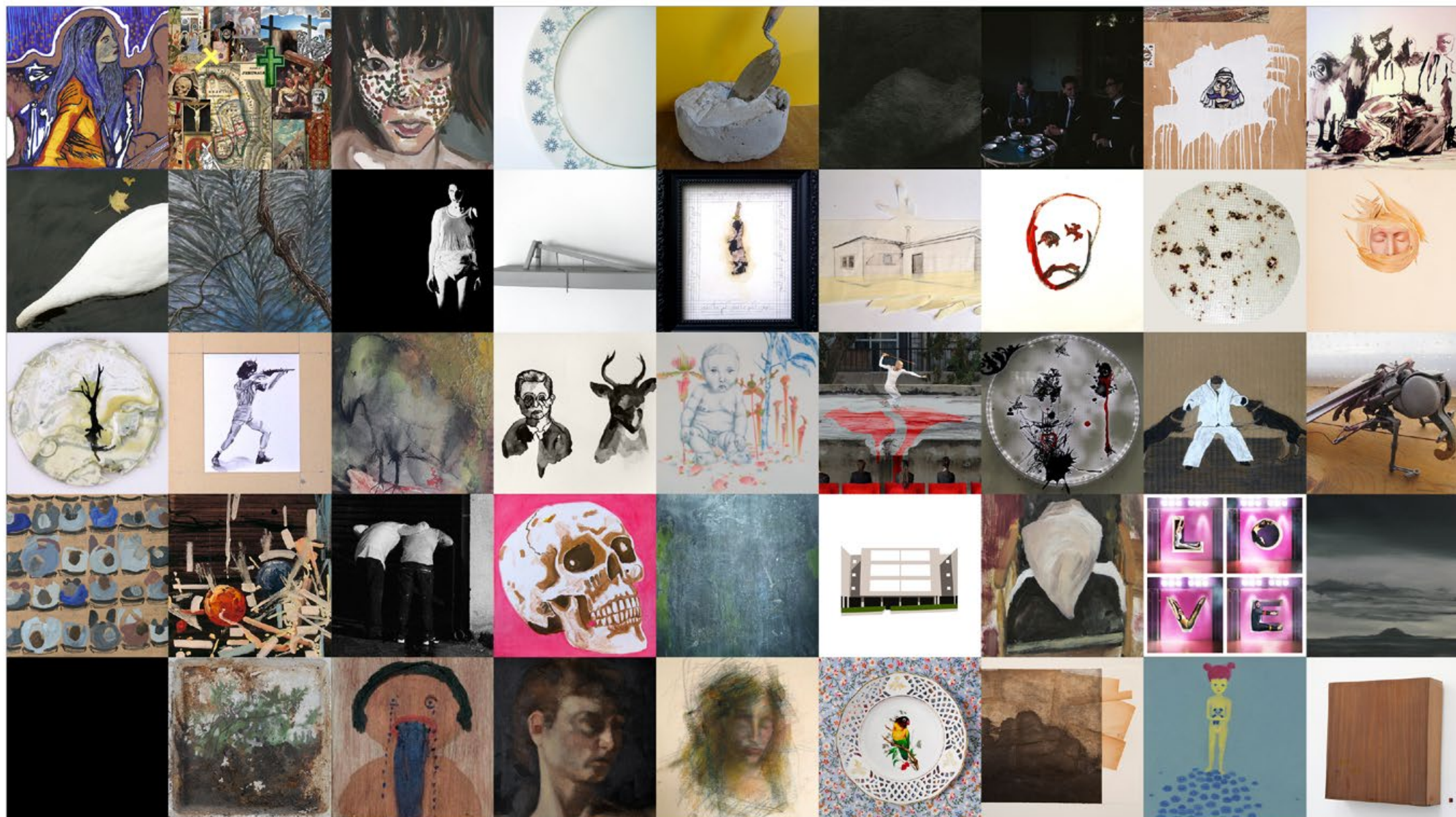
FOMA<3 בוחנת את ההשלכות של טשטוש הגבולות בין דימויים אינטימיים ואישיים ודימויי פורנו המציגים לעתים אינטימיות מזויפת שעולם האינטרנט מזמן. את ההשלכות של מציאות ויזואלית זו עלינו כחברה היא בודקת על ידי פירוק והשטחה של דימויים אישיים מעולמה שלה לצד דימויים מסרטי פורנו היוצרים האחדה בין העולמות.

בעבודה **Give Me More** מתוארת סצנת מין שבה נראות חמש דמויות כשבמרכזן אישה, הממוספרות בצדן כבמשחק. השפה המופשטת שבה היא משתמשת תורמת לייצוג האבסורדי של מצב זה המועצם כשהיא מטפלת באותה הצורה בדיוקנה האישי ובדיוקנאות של בן זוגה.

עבודותיהן של **ליברמן** ו-FOMA<3 נפגשות בחדרון האחורי של חלל הגלריה בעבודה משותפת העשויה מקולז' וציור קיר. בעבודה זו הן מפרקות יחד את תצלום גופה של **ליברמן** לגורמים ולבסוף נותרים ממנו רק חלקים סכמתיים שאי אפשר לקבוע עוד אם הם שייכים לגבר או לאישה. התערוכה מציגה מראה של המציאות שבה אנו חיים, בפרט בימים שבהם נושא הדרת הנשים עלה על סדר היום, ומעלה שאלות לגבי תפיסת הדימוי הנשי באמנות, בתרבות החזותית ובחיינו הפרטיים. מצד שני, מראה חסרת פשרות זו מהווה גם הצעה לעולם שבו גבר יכול להיות חלש ואישה יכולה להיות חזקה ואין הדבר תלוי מין או מגדר.

09.03.12 - 16.02.12

אלפרד

EXPRESS

02.06.12 - 10.03.12

פרויקט אלפרד EXPRESS היה פעולה של חברי קבוצת אלפרד במסגרת התערוכה חיפה-ירושלים-תל אביב שנערכה במוזיאון חיפה בחודשים מרץ-יוני 2012.

במהלך התערוכה הופקו ונאצרו 46 תערוכות יחיד ל-46 אמנים צעירים ששיתפו פעולה במהלך השנים עם העמותה ומהווים חלק בלתי נפרד מהתפתחותה של גלריה אלפרד.

על אודות פרויקט "אלפרד EXPRESS" רותם ריטוב / יעל בן שלום

פרויקט **אלפרד EXPRESS** היה פעולה של חברי קבוצת אלפרד במסגרת התערוכה **חיפה־ירושלים־תל אביב** במוזיאון חיפה. במהלך הפרויקט הפיקו ואצרו 46 תערוכות יחיד ל־46 אמנים צעירים. לפרויקט **אלפרד EXPRESS** הוזמנו עשרות אמנים ואוצרים אשר שיתפו פעולה במהלך השנים עם העמותה, והיוו חלק בלתי נפרד מהתפתחותה של גלריה אלפרד.

אלפרד EXPRESS העלה לדיון את חשיבותן של קבוצות האמנים השיתופיות המפעילות חללי תצוגה עצמאיים, בקידום עשייה אמנותית פלורליסטית ונטולת שיקולים מסחריים בשדה האמנות הישראלי העכשווי. קבוצת גלריה אלפרד בחרה לנצל את ההזמנה לפעולה של מוזיאון חיפה לפתיחת דלתות המוזיאון לקבוצה גדולה של אמנים ואוצרים צעירים ולאפשר להם לקיים תערוכות יחיד מוזיאלית. זהו מהלך דו־ערכי המנסה לבחון את החשיבות של תערוכת היחיד המוזיאלית בעשייה המקצועית של אמן ואוצר צעיר. את רצף התערוכות במוזיאון חיפה ליווה בלוג שתיעד את התערוכות והיווה פלטפורמה לדיון ולדעה.

"עמותת אלפרד לקידום אמנות ותרבות" היא גלריה שיתופית המופעלת על ידי 14 אמנים. העמותה מקדמת אמנים יוצרים ואוצרים צעירים, מעודדת יצירה מקורית ושיתופי פעולה בין אמנים, ומייצרת הזדמנויות לחשיפה בשדה האמנות הישראלי. העמותה מציגה אמנים בתחילת דרכם או כאלה שאינם מיוצגים על ידי גלריות מסחריות. עמותת אלפרד מקיימת את מטרותיה הלכה למעשה באמצעות גלריה אלפרד.

אמני אלפרד הציגו, אצרו והפיקו את פרויקט **אלפרד EXPRESS** המהווה המשך ישיר לשש שנות פעילות חברי עמותת גלריה אלפרד לקידום יצירה ישראלית מקורית.

חברי/ות הגלריה שאצרו והציגו בפרויקט אלפרד EXPRESS:

עדי בצלאל / נועה ליברמן / יעל בן שלום / יעל עמית / דפנה גזית / דביר כהן־קידר / אפרת גל / ראפת חטאב / מיכל בנדרסקי / גידי סמילנסקי / ליאת אלבלינג / מישל פלטינק / עדי לוי / רותם ריטוב

מפיקי הפרויקט: יעל בן שלום / רותם ריטוב / גידי סמילנסקי / מישל פלטינק
עיצוב בלוג והזמנה: עדי לוי

אמנים אורחים באלפרד EXPRESS:

אלי אהרוני כגן / איה אליאב / מיכל גולד / אורלי הומל / גלה ויצמן / שי זילברמן / ורד זקן שריג / שמחה טלבלסקי / חנה יגר / אילן יונה / שי יחזקאלי / ארתור יעקובוב / יובל כספי / אורי לוין / ירון לפיד / נטלי מנדל / אסף סטי / הילה סלעי / יאיר פרץ / מירי צ'יים / נעמה קפון / גיורא קריב / אלעד רוזן / מיכל רוטשילד / טליה רז / הדס רשף / ליאור שור / מירב שחם / איתי שמואלי / שי שניידר / אלעד שניידרמן / Foma<3

אוצרים אורחים באלפרד EXPRESS:

דן בירנבוים / קרני ברזילי / רון ברטוש / יונתן הירשפלד / עינב זיו / מירב זקס / גלי טימן / ליאור יהל אוהד / הדס יוסיף־און לוי / הילה כהן שניידרמן / ירון לפיד / אורטל מור / עדיה פורת / יפעת פרל / הדס רשף / רות ששונקין / שרון תובל

עיצוב לוגו אלפרד Express: ראובן ראש

פיתוח ובניית אתר גלריה אלפרד ובלוג אלפרד Express: רויטל סלומון

עוזרת עיצוב והפקת הבלוג: ספיר קסם אביטל

משמאל: צילם: עדי לוי

על הפעולה

יונתן הירשפלד

אני פותח בהגדרה שלי למושג אושר. אושר אינו דברים (סחורות), לא אנשים (אהוב מיוחד, כוכב רוק) ולא שום דבר פסיבי. אושר הוא התוצר של פעולה. פעולה תהיה מאושרת יותר ככל שהיא נעשית לשם עצמה. ילד מאושר יותר כשהוא משחק סתם מאשר כשהוא משחק בשביל לנצח. ומאושר יותר כשהוא מצייר סתם מאשר כשהוא מצייר כדי שיצא לו דומה או בשביל שבחים ומחמאות.

מהות הפעולה היא השתתפות בעולם. האדם כלא בכלא מוקף מים בתוך כלא. כלא האני בתוך כלא העולם. הפעילות היא בניית גשר בין האני ובין העולם. רכישת סחורות מתוך מחשבה שהן תמלאנה את הפער מעצימה אותו ומייצרת רעב כואב לעוד סחורות למלא את הבור ההולך ומתעצם. העבודה המנטרלת לחלוטין מיצירה ושמחה והמשועבדת כליל לתכלית־משכורת היא מה שמארקס כינה "ניכור".

הפנטזיה לרפא את הניכור בסחורות היא מה שמארקס כינה "פטישיזציה של הסחורות". המצב שבו הפעולה היא השתתפות בעולם כשלעצמה ולא למטרות תכליתניות היא ההכרה במה שהבודהיזם והיוגה אומרים כי כל מצב הוא שלם. אין שום דבר חסר כך שסחורה יכולה למלא. חולשתו של הבודהיזם היא בחלל שמוותר ביטול האני. אם אין אני, מי יהיה מאושר? ועל כן אושר יוגדר פעולה של אני בעולם הנעשית לשם עצמה.

מכאן אני ממשיך לאמנות. ואני חושב, האם אנחנו יכולים לדמיין אמנים שאינם משתתפים כלל בעולם האמנות? אינם אוצרים, אינם כותבים, אינם משתתפים בגלריה שיתופית, אינם משתתפים בתערוכות קבוצתיות כמעט, אינם מגיעים לערבי שיח, אינם יוזמים ערבי שיח, והם יושבים בסדנאותיהם ומופיעים אחת לשנה וחצי-שנתיים בתערוכת יחיד בגלריה המסחרית שלהם או לרגל זכייה בפרס כלשהו. אני שואל האם אפשר לדמיין מבקרים, אוצרים וכותבים שאינם אוצרים בשביל לאצור, בשביל לחקור, בשביל להשתתף בשיח, אלא בשביל להדגים רעיונות שהם קראו בספרים. כותבים שאינם כותבים אלא כדי לשרת איזה אינטרס (למשל להאדיר איזו אמנית "צבע טרי" שמייצרת שכפולי שמטע של פופ מיושן אבל נקנתה על ידי אוסף המעסיק כותבים בעלי שם)? ועוד אני חושב, שאם נדמיין מין אנשים שכאלו שמבינים אמנות רק כשהיא איננה אמנות אלא ככלי תעמולה לאיזה רעיון צודק, הרי ייתכן כי אין זו שאלה אידייתית לחלוטין, האם הם מאושרים? זו איננה קריאה אל הסנטימנט של ראשית המאה העשרים ל"אמנות לשם אמנות".

סנטימנט שהיה כסות לאמנות פשיסטית, כסות לתפיסה שהאסתטיקה תחליף ואולי גם תחסל את האתיקה. אלא הרהור פשוט, רגשי מאוד, על יצירה מתוך שמחה, אהבת אמנות, העמדה של ה"תוכן" של יצירת האמנות כנגד התוכן שלה.

ישנם פה ושם אמנים שהתדרדרו במהלך חייהם לעיסוק בפוליטיקה בפילוסופיה או מדע. הכיוון ההפוך, כיוון העלייה, הוא נדיר הרבה יותר. במכתב לאחיו קארל מאוקטובר 1802 מתלונן בטהובן: "אני הולך ונעשה חירש. ואהיה מוכרח כבר בשנתי ה־28 להיעשות לפילוסוף!" (התרגום שלי, מתוך "מכתבי בטהובן"). כיוון שהאמנות כל כך עליונה על הפילוסופיה בעיניו, הוא רואה בזה אסון. המוזיקה אינה טוענת משהו אמיתי, או על אודות האמת, או על אודות עולם התופעות, המוזיקה מתנגנת. כמו שהאהבה אוהבת. כמו שהציור מראה.

הפילוסופים הגדולים שהבינו זאת טיפסו אל האמנות. כך ניטשה ב"זרתוסטרא" הספרותי, וגם ויטגנשטיין (בעיקר המאוחר) שמייצר הגות שאין בה טענות אלא רק הדגמה, הגות שמראה דברים ולא אומרת אודותיהם. ויטגנשטיין מסיים את ה"טרקטטוס" באמירה שמשפטיו שלו בספר הם חסרי מובן, ומה שאי־אפשר לדבר עליו, על אודותיו, יש לשתוק. יש לו הערה מאוד יפה על כך בכתביו המאוחרים ("על הוודאות", 387): " . . . שכן גם אם לעתים רחוקות בלבד פגעתו במטרה, יכול הקורא, למרות זאת, לזהות את המטרות אליהן כיוונתי ללא לאות. . . ", כלומר כתיבתי מראה איזשהו כיוון ולא מייצרת אמירות בעלות טענות אמת.

האמנות לא רק שאיננה אומרת את האמת אלא, במובן עמוק ופילוסופי מאוד, כלל אינה אומרת דבר. ניסחה זאת יפה סוזן סונטאג במאמרה "נגד פרשנות": "בשעה שנדמה כי ההתפתחויות הנוכחיות בתחומי האמנות השונים מרחיקות אותנו מהרעיון שעבודת אמנות היא בראש ובראשונה התוכן שלה הרי שהרעיון הזה עדיין נהנה מהגמוניות יוצאת דופן". סונטאג מבקשת להפריד בין יצירת האמנות ובין התוכן שלה, החיווי שלה. ברור שיצירת אמנות מייצרת לפעמים אמירה, ואולי לפעמים אפילו איזו אמת. אפס האמירה הזאת או האמת הזאת הן תוצר לוואי, כמו בועות הקצף המלוות ערבוב. האמנות מערבבת, הפרשנים חיים מהקצף.

EXPRESS

הדס רשף

בגדול, תערוכות ה"בוא ניקח אמנים צעירים ומגניבים כשיש לנו חור בין תערוכות ואז המוזיאון יהיה צעיר ומגניב" הן המעצבנות ביותר מבחינה אנושית ובדרך כלל הטובות ביותר מבחינה מקצועית.

יומיים לפני התלייה של התערוכה ולא באמת בא לי לנסוע. הסיבה: באסה קלה על עלות הנסיעה מערד למוזיאון חיפה. משהו כמו 140 ש"ח לזמן איכות של כשמונה שעות, פלוס הוצאות מזון ומחיר קלורי של תזונה מחוץ לבית מינס יום עבודה. הבאסה היא שנמאס לי לענות על ה"בטח משלמים לך על זה היטב", שלא לומר החזרי נסיעות. והנה שוב אני עושה את זה, בלב כבד, אך בשמחה.

גלריה אלפרד עשתה בחוכמה. במקום לאלתר פרויקט דל תקציב, היא יצרה מגה פרויקט שיהווה בדיוק את הניצול ההדדי שיאזן בין הקבוצה למוזיאון: אם האמנים הצעירים יזרימו דם חדש, אירועים שוקקים, קהל רב ויחסי ציבור מצוינים, המוזיאון מצדו ייתן את המתנה הכי גדולה שאמן יכול לקבל: תערוכת יחיד.

46 תערוכות יחיד + אחת קבוצתית של אמני אלפרד ואמנים השותפים להתהוותה של גלריה אלפרד לאורך השנים, יתקיימו במהלך 12 שבועות, שבוע לכל תערוכת יחיד. המשמעות העיקרית של הסידור הזה היא שלכל תערוכה יגיעו משמעותית פחות מבקרים, כי לא רק שהתערוכות בחיפה (נאורים ויפי נפש ככל שננסה להיות, סצנת האמנות חיה ופועמת בתל אביב. חיפה בנסיקה, אבל עוד ייקח לה זמן להפוך לאימפריה ואין ספק שמחירי הנדל"ן יעזרו), אלא שאפילו בתל אביב אנשים לא יגיעו בתדירות כזאת לאירוע תרבות, הכי מהמם שיהיה וגם אם הוא בחינם ועם תופינים ואלכוהול.

דווקא מיעוט הקהל שיגיע יכול להוביל לשתי תופעות מאוד חיוביות: האחת, אפשרות לייצר תערוכה ניסיונית יחסית ליצירה השוטפת של כל אמן, דווקא בתערוכה מוזיאלית ללא תקציב. התערוכה הזאת נתנה אפשרות להתפרע או להציג מחשבות על אמנות יותר מאשר תערוכות מהודקות עד אובדן נשימה או סממן חיים. השנייה, הצורך בתיעוד כל התערוכות והעלתן לרשת למען הציבור הרחב. ובסיום כל המאמץ, כל אמן ואוצר יקבל שורה נחשקת חדשה בקורות החיים.

"המסגרת היא הצורה": אלפרד EXPRESS כיצירת אמנות יואב שביט

	
רגעי האושר	
אין הבדל	
בינך, לבין העולם.	
זהו שוויון.	
(אם אתה הודי, זה בגלל שבאותו רגע אינך רוצה, אבל)	
אם אתה אמריקאי	
זה בגלל שניצחת;	
השגת מספיק עוצמה	
כדי שמה שהיית	
חופשי לרצות	
יקרה. והנה;	
ניצחון ושוויון	
חופש ואושר הם לרגע אותו דבר:	
– אתה בתוך המסגרת	
הם המסגרת – הם היו המסגרת	
נכנסת לתוכם,	
וככה זה הרגיש.	
זהו.	
הכול בסדר (אמריקה!)	
גם הם [הערכים] שאבו מזה כוח	
ואפשר להמשיך	
– אלא שאז באה אלפרד : מציבים אותה מול המסגרת ובמקום לשגר את עצמה	
פנימה, היא מתחילה לעמול עליה.	

מה זה?!

המסגרות: המסגרות צרות את כל הצורות שהן החיים שלנו. הן נוצרות מהמפגשים בין הערכים והמחשבות ובין הכאוס. המפגשים האלה הם עולמנו. אני מדבר על הדברים המובנים מאליהם: ציור, פרט, משפחה, חברה, מילים, אותיות ... **תערוכות יחיד** במוזיאון חיפה?

אי־שתקפות: מה שאנחנו תופשים כמראה הוא מה שבצדו השני **אין** מציאות. כלומר הכוח של השיקוף נובע מזה שלהשתקפות אין כוח. אפשר להבין את זה מהמחשבה הבאה: מה הייתה מראה לי המראה אם אני הייתי פועל מצדה השני? אני מבקש להצביע על כך שהתקופה שבה אנחנו חיים היא תקופת מעבר אל צדה השני של המראה. אני רוצה להציב אותה כאן בתוך הרצף הבא; מה שהתחיל בסימולקרה הבשיל לאי־שתקפות ברגע שהטכנולוגיה אפשרה לכל אחד להיות הבמאי של ״חיוו״. של הטיימליין שלו. הסימולקרה במובן של חיים כשיקוף קולנועי של חיים, אפשרה את רגע השוויון ביניו ובין ההשתקפויות. מרגע שנפרשה על פני החברה, היינו מותאמים כבר לצד השני וזה היה עניין של זמן עד שנזלוג.

התהליך של פרישת הסימולקרה הושלם עוד בשליש האחרון של המאה העשרים. אז יכולת לראות איך הציווי האירופי של הנימוס כביטוי של הראוי והטוב, לפיו יש מילה ומחווה שמתאימות לכל סיטואציה, מתממש בעזרת הטלוויזיה לחיים כהווייה קולנועית. מאז שנות השמונים יכולת ללכת בארצות הברית ולראות משפחות מתנהלות כסיטקום. התברר שדווקא התיאור הטלוויזיוני והקולנועי של האותנטי הוא זה שהפך לציווי של האני העליון שנוגע לכל מחווה ומחווה. בנוסף מפני שבאנגלית המילה לפעול ולשחק (במובן הקולנועי של ״לשחק בסרט״) היא זהה, act, הסימולקרה הייתה יכולה לעקור את השורש ולייצר מראית עין של התנהגות אנושית, ללא כל צורך בפנימיות. התוצאה הייתה שהפכנו לתמונת עצמנו והיינו בשלים לעבור לצד השני. ברגע שהטכנולוגיה המתאימה הוצעה, כשהמציאות הווירטואלית הפכה נגישה לכל אחד ובכל מקום החלה תקופת האי־שתקפות, שבה אנחנו חיים מצדה השני של המראה.

המרכיב העיקרי שאפשר את המעבר אל צדה השני היה כאמור טכנולוגיה, אבל היא לא פעלה לבד. מדובר היה (כרגיל) בשילוש הקדוש של המערביות: טכנולוגיה, מדע וקפיטליזם. שלושתם יחד מעצבים את האופי של תקופת האי־שתקפות לעידן של סחר בדימויים, שבו האדם מפסיק להיות צרכן והופך להיות מותג. רגע לפני שהתהליך הזה התחיל האמנות הפלסטית הפנימה את היותה תחום של סחר בדימויים.

מי ישקף את תקופת האי־שתקפות?	
	
ביטול המסגרת : בשדה האמנות הפלסטית לכלכלה היה משקל מכריע. ביטול המסגרת המפרידה אמנות\סחורה בחברתנו, היא חברת הסחר, ביטל את האפשרות לשקף אותה. כלומר כשהגבול התמסמס (כשהכוחות ואנחנו התחלנו לפעפע פנימה) והאמנות הפנימה את היותה חלק בלתי נפרד ממאבק השוק החופשי, היא איבדה את היכולת לתאר אותו. נכון, האמנות תמיד הייתה גם סחורה, אבל היא מעולם לא הייתה בעיקר סחורה, או בעלת ערך רק ככזאת. ההגמוניה של השוק החופשי על הערך מעולם לא הייתה מוחלטת. המושג ערך מעולם לא היה זהה למושג מחיר. בגלל זה חשוב להפנות את תשומת הלב למסגרות. הן משקפות את מה שהשוק החופשי יוצר. ריכוזו של כוח השיקוף של האמנות על המסגרות, יכול להתברר בדיעבד כהנחתה של תשתית למראה חדשה.	
האמת : האמת היא שאין אפשרות רצינית לדבר על זה. מי שמדבר, ש"זכה" לדבר, הוא כבר ההתגלמות של זה ומי שלא לא יישמע. ככה זה. לצד זה, במקום נחמה, חשוב לזכור את מה שאומר טוידלדי לאליסה מעבר למראה, כשהיא נסערת מהאפשרות שהיא רק חלום:	

"זה שאת בוכה לא הופך אותך ליותר אמיתית". ככה זה.

בתוך המסגרת: כאמריקאים כל התנועות שלנו הן בין השוויון לניצחון. הערך־שלישי שלנו, חופש, מתמצה באפשרות לנוע בין שני הניגודים. מהתנודות ביניהם נוצרת השאיפה לאושר. האתוס של השאיפה לאושר, נמתח אל המקומות שבהם היחסים בין השוויון לניצחון מייצרים תנועה ללא מאמץ; אלו מרחבי הפעולה החופשית שנחווית כאושר, כמו שהמחיש השיר שכאן למעלה, וכמו שכתב יונתן הירשפלד במאמרו כאן בבלוג.

גלריה אלפרד היא מסגרת: "זה אתם" אמר המשוגע. גלריה אלפרד מעולם לא דיברה על תוכן או הצהירה הצהרות "פוליטיות". גלריה אלפרד היא קבוצה של אנשים שמסוגלים לעבוד יחד כדי לקיים מסגרת שבתוכה תוצג אמנות. אלפרד הכט, שעל שמו נקראת הגלריה, היה ממסגר בלונדון. פעם הוא מסגר תמונות של פיקאסו, ופיקאסו היה חרא של אמן:

המכחול שלו זז כמו מנצח	
והוא לא ניגן שום דבר	
"זה לא ציור – זה יחסי ציבור"	
לא צעקו לו	
אז ממנו זה התחיל;	
ואז פופ ומואז רק פופ	
ואם ככה, אז עכשיו – תראו לי את התחתונים!	
את המסגרות, שמעצבות את ה־money maker שלכם,	
שמת	
את הפיגום השקוף של האינפש שלכם	
את פרוטזת הזין	
כי אם זה שכמה אנשים מצליחים לשתף פעולה זה מיוחד – כל היתר משוגעים.	

תוכן? בקיצור ולסיכום: כן. המסגרת היא הצורה. בגלל זה היצירות הנכונות להיות הן אלו שמצביעות על המסגרת. מה שבתוכה הוא ממילא ה"חדש", אלא שהחדשנות היא קונספט מיושן. החדשנות היא מה שהיד הנעלמה של השוק אוהבת למולל. מה שצריך זה לבחון את המסגרות שמתממשות ממסגרת העל: ניצחון – שוויון / חופש – אושר. את הצורות שהיד השקופה לובשת במוזיאון. לבחון את המסגרת יוצר, את המסגרת צופה, אוצר, תערוכה, מוזיאון וכו'. מה שגלריה אלפרד עשתה ב**אלפרד EXPRESS**, הוא בדיוק זה. היא עוררה הרהור על ערך הניצחון בזה שכשהיא הגיעה אל המסגרת שהיא זכתה בה, היא שינתה אותה לצורה הבאה:

	
כל מי שאנחנו אוהבים מקבלת תערוכת יחיד במוזיאון.	

'אלפרד אקספרס': סיכום אמצע (חלק א')

רותי דירקטור

הפרויקט הנחשוני **אלפרד אקספרס** – 46 תערוכות יחיד בשלושה עשר שבועות – הגיע לקו האמצע. בערב החג השני של פסח נפתחו במוזיאון ארבע התערוכות של **אלפרד אקספרס 6**, ובסיפוק מסוים ציינו לעצמם המשתתפים שהמחצית הראשונה עברה בשלום. ההיערכות, הלוגיסטיקה, התיאומים, הציפיות, החששות, הביורוקרטיה המוזיאונית, חיפה מול תל אביב – שש פתיחות מאחורינו, שש פתיחות עוד לפנינו. זמן טוב לסיכום ביניים. חדר אחד מתוך חמשת החדרים של אלפרד במוזיאון מכיל את תצוגת הקבע, זו שאינה משתנה: זהו חדר האינדקס, המקרא של התערוכה. מי מציג מתי, מי אוצר את מי, מי מציג מה. סטטיסטיקות בזק: 46 אמונים, 30 אוצרים, מבין האוצרים 14 הם גם חלק מ־46 האמנים, ושניים אחרים חברים בקבוצות אחרות בתערוכה (חנינא, החללית). מבין האוצרים – 20 הן נשים. מבין האמנים – 20 הם גברים. מבין כולם – לפחות עשרה הם בעלי שמות יוניסקסיים.

וככה זה הולך: ביום שישי בצהריים (או חמישי בערב, חגי ישראל משבשים את הסדר) נערכת פתיחה של ארבע תערוכות יחיד במקביל. התערוכות בעינן עומדות חמישה ימים. ביום רביעי מתחיל הפירוק, ביום חמישי יש חפיפה בין המפרקים והתולים, לא פעם מפרק תערוכתו הוא תולה התערוכה הבאה, בשישי בצהריים פתיחה. יין ומים, בייגלך ובוטנים, חברים ובני משפחה. וחוזר חלילה.

באלפרד אקספרס 2 הציג **יובל כספי** עבודות על דיקט שהתייחסו ל"ערבי עם שפם סגול" של **רפי לביא**. התייחסו כמחווה, בקריצה, בקלילות או ברצינות? העבודות של כספי הן מ־2006, כשנה לפני מותו של לביא. את השפם הוא מרסס על הפנים המצוירות דרך שבלונה, ועל הדיקט הוא מייצר חיקוי מושלם של התחביר הרפיאיסטי: סלסולי עיפרון, הדבקה של תצלום נוף מקומי (ירושלים), או רפרודוקציה של הדפס של דורה. כספי היה זה שאצר את תערוכת הזיכרון הראשונה ללביא לאחר מותו, בגלריה טובה אוסמן בתל אביב. הוא הציג שם את אחד הציורים האחרונים שצייר לביא, לכבוד תערוכת מחווה לאייבי נתן: ים, שמש, סירה, עשן מסתלסל מהארובה, ובין הגלים – המילה "שלום". זאת הייתה מחווה לאייבי נתן ולאוניית השלום, אבל כמוכן גם סגירת מעגל מושלמת עם שני הציורים הראשונים שלו, מ־1957, מאוסף בנו כלב, הציורים עם הסירה, העשן המסתלסל, השמש וה"ילד אינטליגנטי בן 20". כספי מצייר את רפי

מחדש, בסגול, ברגע שהציור שלו כבר איקוני, ובכך מצייר מחדש גם את **יאיר גרבוז** המצייר את אבות הציור הישראלי. לאחד הציורים מהסדרה אכן קוראים: רפי ויאיר. שמות חד־משמעיים מבחינת מגדרית, אגב. על הדיקט העונה לשם רפי ויאיר מודבקת רפרודוקציה של עקידת יצחק, ועליה שרבוטי עיפרון. מסביב כתם צבע לבן, סלסולי עיפרון, פרופיל עם סיגריה בפה. עקידת יצחק מצטיירת כהיפוכו הסימטרי של רצח אב, ולפיכך גם כהמשכו.

בגלל אופי הפרויקט – קבוצות האמנים כקבלני משנה אוצרותיים, וגם כאורחים – אני מסתובבת במוזיאון בתפקיד כפול של מארחת ואורחת. כלומר, נידונה להפתעות. הנוכחות של רפי לביא ב־2012 הפתיעה אותי. עשוי להשתמע ממנה שסדרי עולם לא השתנו: אבות ובנים, עדיין רפי. כשאני רואה את השפם הסגול המרוסס דרך שבלונה אני חושבת גם על **הנרי שלזינאק**, ששלוש מעבודותיו תלויות בחדר סמוך, כייצוג אפשרי אחד של תל אביב במשולש "**חיפה־ירושלים־תל אביב**". אני חושבת על השבלונות שאפיינו את העשייה של שלזינאק (פעמונים, כדים, פרחים), תוהה לרגע אם שלזינאק רלבנטי ליובל כספי, ומבינה שעלי להניח לו ולחשוב על מקור השראה סביר יותר. כתובות גרפיטי, למשל.

כי הרי חייב להיות הבדל בין יאיר גרבוז המצייר את **רובין וגוטמן, סימון, כהנא וקופפרמן**, לבין יובל כספי המצייר את רפי לביא ודרכו את גרבוז. גרבוז אכן מצייר את אבות הציור הישראלי כדי לא להניח להם להישמט מהזיכרון, כסוג של מחווה ועם מבט נוסטלגי. אם הוא ימשיך ויצייר את רובין וגוטמן, כהנא וסימון, אולי הוא ישאיר אותם בתודעה. לא יכול להיות שזאת העמדה של יובל כספי. גם רצח אב נשמע מיושן בהקשר הזה.

ובכל זאת, אבות ובנים ממשיכים להופיע. התערוכה של **גידי סמילנסקי (אלפרד אקספרס 4)** הייתה מבוססת על מסע לפולין של האמן ואביו. בתערוכה הוצגו שני מונוטורים: באחד מופיע האב מדבר אל בנו הישן בחדר במלון, בשני – הבן מדבר אל אביו הישן במלון. שני ציורים על בדים היו דיוקנאות של האב והבן. שוב היו שם אב ובנו, ביחסים טעונים, ומבחינת סגנון ציור, סמילנסקי הטיח במוריו מהמדרשה ציור קווי אקספרסיבי, מהסוג שלא היה עובר בבית ספרם של האבות המייסדים.

אני ממשיכה לחפש מפתחות לקריאה. **טליה רז** מציגה עכשיו **באלפרד אקספרס 6** שני ציורי דיוקן של חברים בני גילה, שלושה ציורי ילדים (ילדים... המסוכן בנושאים) וציור קטן של פנים עטויות מסכות. "שי אוסף את שערו" תופס את המבט, ולא מרפה: בחור צעיר אוסף את שערו למעלה, עיניו עצומות, משהו טקסי בתנועת הרמת השיער, משהו חגיגי בתנוחה שנעצרה באוויר. שי מתברר **כשי זילברמן**, שהציג שבוע לפני כן **באלפרד אקספרס 5**. הוא הציג קולאז'ם קטנים ומעודנים, עם תצלומים וחיתוכי נייר, ועם דימויים אחדים הקשורים בשיער, או קווים המדמים שערות. השערות נדמו כהסוואה והסתרה, בניגוד לתנועה שבה הוא מציור אצל טליה רז – אוסף את שערו למעלה וחושף את פניו. ייתכן שהטקס אינו אלא זה – חשיפת הפנים, חשיפה עצמית. ילדה קטנה אחת של טליה רז מוצירת בשלל צבעים ומוקפת בסגול, ילד קטן אחר ("הלל מתלבש לבד") מציור תוך כדי התלבשות, וילדים יפנים עומדים קפואים לקראת עלייתם לבמה כלשהי. כולם שקועים בעצמם, בפעילות שהם עושים או במצב הנפשי שבו הם שרויים. הציור מקפיא אותם. גם כשהוא רווי בצבע, ונע בין מנגה יפנית לספק מתקתקות, הוא מקרין אי־נחת. כיווך פנימי מטריד עולה מהדיוקנאות השונים של חברים, ילדים, מסכות, אשר מבוססים על תצלומים אישיים ועל תצלומים מהרשת. גם מאוד ספציפיים וגם כלליים ומנוכרים.

אלפרד הוקמה על ידי בוגרי המדרשה ב־2005. הם למדו במדרשה שאחרי רפי, במדרשה שנוהלה על ידי גרבוז, בתקופה של חילופי משמרות. הפרויקט **אלפרד אקספרס** במוזיאון מציף סוגיות של יחסי כוח בעולם האמנות (מי משתמש במי, אלטרנטיבה וממסד, מרכז ושוליים ועוד), אבל הוא מייצר גם הצפה אינטנסיבית, כמעט היסטרית, של דור שלם של יוצרים. אבות ובנים אכן נוכחים שם, אבל (אני מבינה במבט שני ושלישי), כפרפור אחרון, כרפרנט, כרדי־מייד. מה שעולה **מאלפרד אקפרס**, כמו גם מהתערוכות של חנינא, ושל האגף, ובאופן אחר גם מהתערוכה של החללית, הוא שידוד מערכות של הקשר הבין־דורי. המבט עכשיו הוא אופקי; הקשרים יוחסי הגומלין הם ריזומטיים, מתפשטים לרוחב ולא לאורך (או לגובה). לא רפי האב ויובל כספי הבן, אלא רפי לביא ויאיר גרבוז כרדי־מייד, כמו הדיקט והשפם והשבלונה. אמן אוצר חבר, והאוצרות עצמה כאקט נטול סמכותיות או היררכיה, מעין משחק תפקידים שבו פעם אתה אמן, פעם אתה אוצר.

עדי לוי, למשל, מתנסה כאן לראשונה באוצרות. במסגרת **אלפרד אקספרס 6** הוא אוצר את תערוכת הציורים של טליה רז, ובמקביל, בחדר אחר, מציג תערוכה של עבודותיו – ארבע הדפסות דיגיטליות המבוססות על תצלומים של בנייני מגורים. טקסט שלו מלווה את התערוכה של טליה רז. את התערוכה שלו אצרה **רותם ריטוב**, אשר הציגה **באלפרד אקספרס 1**, ועכשיו אוצרת גם את התערוכה של **גלה ויצמן**. את התערוכה שלה אצרה **הדס רשף**. הדס רשף תציג במסגרת **אלפרד אקספרס 7**, שתפתח ב־20 באפריל, ואת תערוכתה יאצור **ראפת חטאב** אשר הציג כבר במסגרת **אלפרד אקספרס 3**.

את תערוכתו אצרו **מיכל בנדרסקי** ו**יעל עמית** אשר תצגנה בהמשך, כל אחת בתורה. וכן הלאה וכן הלאה. מחליפים כובעים, מחליפים תפקידים. מה המשמעות של אוצרות בתוך המהלך הזה? האם זוהי הקלות הבלתי נסבלת, וכפי שנטען לא פעם בשנים באחרונות – הזילות הגדולה של מקצוע האוצרות, או שמא תפיסה שונה לחלוטין של מעשה האוצרות – כהרחבה של הפעולה האמנותית והרחבה של מושג החברות?

אני קוראת את הטקסטים שכותבים האוצרים־אמנים על חבריהם. ייתכן שעדי לוי בחר לאצור תערוכה של טליה רז כי העבודות שלה מהדהדות משהו שקיים בעבודות שלו: הוא לוקח תצלומים של בנייני מגורים ספציפיים בעיר הולדתו כפר סבא, מנקה אותם מפרטים ומחיל עליהם תהליך של הפשטה וריקון עד שהם הופכים לדימויים דיגטליים, דימויים גיאומטריים וסטריליים של מבנים גנריים, כמוהם אפשר למצוא בכל עיר בארץ. מצד אחד, זהו בית המגורים שבו גדל ובו קשורות חוויות ילדותו, מצד אחר, זהו כל בניין משנות השבעים, גלגול של רעיונות מודרניסטיים לבית מגורים סטנדרטי. מצד אחד, אלה הם רחוב ויצמן 31 או גורדון 3 בכפר סבא, אבל בה־בעת אלה הם כל רחובות ויצמן או כל רחובות גורדון בכל עיר. משהו מהשניות שבין הפרטי והאישי ביותר ובין הכללי והגנרי קיים גם בציורים של טליה רז, שאותם אצר לוי. שי הוא כל בחור צעיר ברגע של התבוננות עצמית, אבל הוא גם שי זילברמן האמן. הילדה הקטנה המוקפת בסגול היא ילדה חסרת שם מהאינטרנט, אבל המבט שלה מצמית, והילדותיות שלה מכמירה. הציורים מתעתעים: סוחפים ומכווצים את הלב, אבל גם סתומים ואסופים בתוך עצמם.

בהדרגה, ככל ש**אלפרד אקספרס** מתקדם, נדמה שבמובנים רבים אוצרות היא מה שעומד בלב "**חיפה־ירושלים־תל אביב**", כמושג וכפעולה בתוך עולם האמנות. בעצם הפנייה אל קבוצות אמנים וגלריות שיתופיות בהצעה שיציגו במוזיאון את עצמם, התרוקן והתמלא בוי־בזמן המושג "אוצרת ראשית" וממילא מעמדו של המוזיאון – כשומר סף וכאוטוריטה. הפנייה אל הקבוצות הייתה, כאמור, כאל קבלני משנה אוצרותיים (אם לנקוט במושג מטריאליסטי), אך גם כאל אורחים (אם להפליג למושגי הכנסת אורחים של לוינס או דרידה), אך מרגע שהאמנים קיבלו על עצמם את תפקיד האוצרות העצמית הם הפכו גם לקולגות. הן כקבלני משנה, הן כאורחים והן כקולגות, מצאתי את עצמי עומדת מולם או לצדם, וגם על המשמר. מתבוננת בנעשה, ובודקת את הנעשה. וגם בודקת את עצמי, ומבררת עד כמה הכנסת האורחים במקרה הזה כרוכה בוותור מדעת על שליטה.

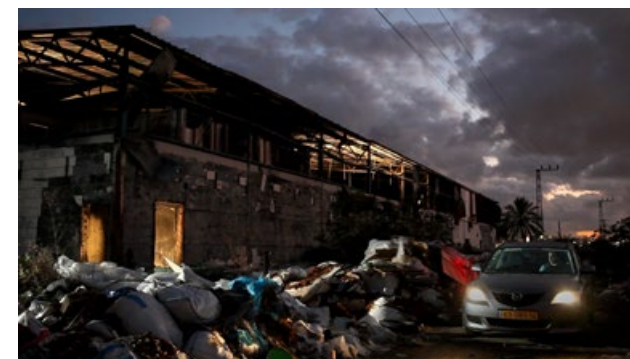
There Was a Time When Men Died for Honor

אבי קריספין

אוצר: דביר כהן־קידר

,There Was a Time When Men Died for Honor

פריים מתוך וידאו מוקרן, 2012 / צילמה: דניאלה נוויץ

בתערוכת הבכורה שלה בישראל **אבי קריספין** הציגה מיצב וידאו חדש שבו הגיבור מגולם כפסאודו־גלדיאטור. הקתרזיס המושג דרך האלימות של הגבר המודרני מוטל בספק בסצנת מועדון קרב (Fight Club). הסצנה חושפת את האבסורד של הרעיון הזה בכך שהיא בעצם מתגלה כטיפול קבוצתי אנונימי.

בעבודת הווידאו גיבוריה נתונים במצב אינטנסיבי שבו הם צועקים קלישאות המושאלות מהשפה הקולנועית. **קריספין** בוחרת לעבוד עם שחקנים שהאנגלית אינה שפת האם שלהם, ובכך מדגישה את הריקנות בתוכן דבריהם.

גלגולו של מושג הגבריות הופך לחוויה אבסורדית כשהדמויות הראשיות מנסות להגשים מעין פנטזיה הנשענת על מושגים נוסטלגיים ומיתיים בבחירת אלימות ואהדת קהל כדרך להתמודדות מול האחר. חווית הגיבור, וכמו כן האנטי־גיבור, נשללת מהדמויות כשהבחירה בתיאטרליות נובעת מסוג של הדחקה במקום עימות אמיתי.

באמצעות סרטים קצרים ומיצבי וידאו, **קריספין** מדגישה ומנתחת מבנים חברתיים ובוחנת את החוויות היומיומיות שלנו ביחס לאיך שהן מתוארות או מתיימרות להיות. הניתוק בין החוויה הממשית ובין הציפייה שלנו מהחוויה קשור לכך שאין בידינו את הכלים המלאים להבין את אותו הפער: כך נוצרת תחושה שדבר מה אינו כשורה ובה בעת אנו מוצאים את הדרך לקחת חלק בחוויה.

קריספין מתמקדת בפרגמנטים וברגעים מבודדים בסדר החברתי, ומפרקת ומקצינה את העולמות הכרוכים בתוכם. היא יוצרת סיטואציות שלעתים נראות חסרות היגיון כלפי חוץ, אך הדמויות הנמצאות בתוכן פועלות על פי היגיון פנימי ברור ומובהק.

,There Was a Time When Men Died for Honor

פריים מתוך וידאו מוקרן, 2012 / צילמה: דניאלה נוויץ

משמאל: **,There Was a Time When Men Died for Honor**

מראה כללי, 2012 / צילמה: דניאלה נוויץ

03.04.12 - 15.03.12

דיו לבנה

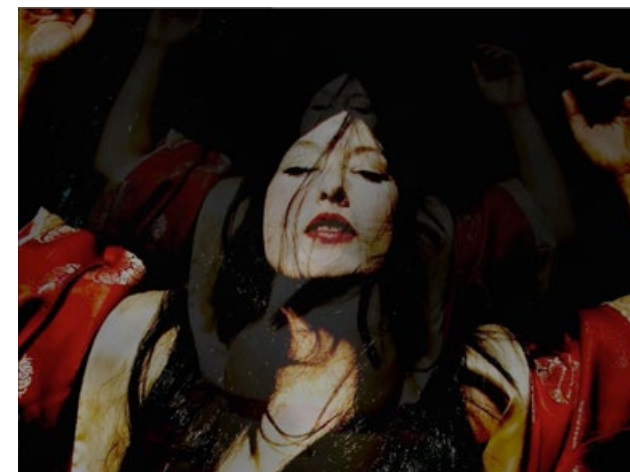
הילה לולו לין / גל וולינץ / עלמה שניאור / הדרה רבינוביץ'

אוצרת: נועה ליברמן

משמאל: מבט כללי /
צילמה: ליאת אלבלינג

* התערוכה **דיו לבנה** הוצגה בגלריה במקביל לתערוכה **תופעה חיה**.

עלמה שניאור, **צפה/טובעת**, וידאו־לופ, 2007

גל וולינץ, **ציצי**, וידאו, 2009

התערוכה הקבוצתית **דיו לבנה** מתמקדת בשאלת הזהות כחלק מהעיסוק בפוליטיקה של התרבות והוויזואלית. העבודות בתערוכה מצביעות על המנגנונים המקבעים תפיסות לגבי זהות ומערערות עליהם. המושג **דיו לבנה** לקוח ממאמרה של הלן סיקסו "צחוקה של המדוזה".

הדימוי הנשי שחוזר ומופיע בדרכים שונות בכל אחת מעבודות הווידאו בתערוכה הוא חלק ממאגר אדיר של דימויים נשיים אשר מקיף אותנו. אך בניגוד לאישה המיוצגת פעמים רבות רק כמשטח חסר עומק של גופניות בלבד, הנשים בתערוכה זו מוצגות כפרטים מורכבים בעלי פנים שונות. אין כאן ניסיון להגדיר "מהי האישה", אלא להציג חיפוש ויזואלי אחר ייצוג של הזהות הנשית שתכיל את כל המורכבויות והרבדים השונים של כל אחת וכל אחד מאיתנו.

בעבודתה של **הילה לולו לין** מוצג הגוף הנשי באופן פרגמנטרי. ירכיז וכף יד. הדרך שבה בחרה האמנית להציג את הגוף מערערת על תפיסות מקובלות של הגוף הנשי, תוך הדגשת האמצעים המלאכותיים שהם חלק מהאסתטיקה הנשית.

לעומתה, בוחרת **הדרה רבינוביץ'** לאתגר את הביקורת המופנית כלפי נשים שגופן אינו עומד בקריטריונים הנוקשים של ממדי הגוף המקובלים בתרבות הישראלית. דרך הפעולה המפתיעה של אחסון חפצים שונים מסביבתה של הדמות בתוך בגדיה, מעלה רבינוביץ' שאלות לגבי ממדי הגוף ומערערת את חוש הביקורתיות של הצופה.

אל מול העבודות המציגות גוף נשי מובהק, עומד הגוף הגברי־נשי בעבודתו של **גל וולינץ**. תוך שימוש באמצעים הלקוחים מתצלומי סרטוני וידאו־קליפ וסרטוני תחרות "החולצה הרטובה", מעלה **וולינץ** את השאלה לגבי ההגדרות המגבילות של "גוף נשי" ושל "גוף גברי".

עלמה שניאור בוחנת את הדימוי הסטטי ביחס לתנועה, כשדמות האישה בעבודתה צפה/טובעת נדמית לרגעים כאילו היא עולה מן המחשכים, ולעתים כאילו היא נעלמת לתוכם. הצבתה של העבודה על הרצפה מאפשרת בחינה מחודשת של היחס בין הצופה ובין הדמות הנשית.

04.05.12 - 14.04.12

תופעה חיה

Latzi & Dede

אוצרת: עדי בצלאל

שני אמני הרחוב Latzi ו-Dede נפגשו בחלל האחורי והמרוחק של גלריה אלפרד, שהייתה מעין מיקרוקוסמוס של שולי הרחוב התל אביבי ואפשר עבודה בתנאי מעבדה של היצירה השיתופית שלהם, שהם רגילים לבצע במהירות ברחוב. המצע לעבודותיהם הוא חומרים שהם מוצאים ברחוב, כמו מגירות, לוקרים של חדרים נטושים של חיים עזובים, שעליהם הם בונים זהויות של ייצוגים המורכבים מחיבור השפה הייחודית של כל אחד מהם.

בעבודתם המשותפת הם מבקשים להסיר מיסוך של דעות קדומות שאנו מורגלים אליהן מגיל צעיר על ידי הכשלת תהליך קוגניטיבי אוטומטי שאנו מבצעים של קטלוג המוכר והידוע לתבניות קבועות מבלי משים. הגופים ההיברידיים שהם בונים יחד יוצרים גוף אנושי חסר הגדרה מגדרית המשולב עם בעל חיים משתנה שגם הוא חסר מיניות. תחביר זה מבקש לייצר הזדהות של הצופה עם הייצוג דווקא בשל היותו מסתורי ולא מופענח.

מטרת תחבירים אלה כאשר הם מוצגים ברחוב היא ליצור שינוי וחידוד של ראיית הצופים, שכן העוברים והשבים נאלצים לחיות לצד אובייקט חסר זהות ולפגוש בו יום־יום, להכיר ולבסוף כפועל יוצא לקבל אותו כפי שהוא ללא ביקורת. יחסי הגומלין שנוצרים מתחילים להשפיע זה על זה: הצופה על האובייקט באופן שבו הוא רואה אותו, והאובייקט על הצופה באופן שבו הוא נראה.

עבור אמני הרחוב התצוגה בחלל הגלריה מאפשרת חשיבה מעמיקה יותר על מבט זה שהרחוב המהיר והדינמי אינו מאפשר, הן עבור הצופים והן עבור האמנים.

כתבה: עדי בצלאל

"לא אחת אנחנו מוצאים פיסות חיים, עדויות, מסמכים וחפצים, שבגלגולם הקודם היו שייכים למישהו. דרכם אנו מבקשים להציג שאלות על האדם בבית הגידול האורבני, ולבדוק את יחסי הגומלין והתגובה המעגלית החוזרת ונשנית של השפעתנו על הסביבה ושלה עלינו".

כתבו: Latzi & Dede

משמאל: Latzi & Dede, איש דבורה, ריסוס וציור על מגירה, 50/60 ס"מ, 2012

* התערוכה **תופעה חיה** הוצגה בגלריה במקביל לתערוכה **דיו לבנה**.

Latzi & Dede, **התינוק**, אסמבלאז', 50/40 ס"מ, 2012

Latzi & Dede, **איש יונה**, ריסוס וציור על מגירה, 50/60 ס"מ, 2012

04.05.12 - 14.04.12

בשקט בשקט

גידי סמילנסקי / ורד אהרנוביץ'

אוצר: יונתן הירשפלד

משמאל: גידי סמילנסקי, **נעמי**, שמן ועפרונות על בד, פוליאסטר וחרוזי פלסטיק, 40/40/40 ס"מ, 2011 / צילם: עדי לוי

ורד אהרנוביץ', **בוכה יהלומים**, פוליאסטר וחרוזי פלסטיק, 40/40/40 ס"מ, 2012 / צילם: מיכאל לירן

ורד אהרנוביץ', **קרי ואן אריק**, פולימרים, 195/105/50 ס"מ, 2012 / צילם: מיכאל לירן

גידי סמילנסקי מזמין אליו אנשים לסטודיו. הוא עושה להם קפה. מדבר איתם שיחה נעימה. נותן להם ספר. הוא מקשקש איזה רבע שעה בעפרונות צבעוניים בניסיון ללכוד משהו, שעליו, לאט, יתחיל לבנות בהפשטה אטית את דיוקן פניהם. דיוקן פרום, לירי, חם ורך אבל לא צמירי, של האנשים שמולו. הציור יצליח רק אם במידה מסוימת ייכשל: אם למרות הדומות למודל הוא ישמר את איכותו כ"כל אדם".

ורד אהרנוביץ' מרכיבה את ה"ילדות" שלה משברי דימויים: צילומים של האחיינית, דיוקנה העצמי ובנק המבעים הקיים לגד עיניה גם כשהן עצומות. כך שגם הן שומרות על איכותן כילדות ספציפיות – וכ"כל ילדה" בו־בזמן. הן יושבות על מטאפורות (הילדה – דורבן, הילדה – אוכלת בייגלה מהתחתונים, הילדה – לאוקון), אבל הן אינן "מטאפורות" במובן שהנשים של בוטיצ'לי הן "אביב" ו"נוס", הן "מישהי", אנחנו מכירים אותן, ובו־בזמן לא.

אני חושב על שני גופי העבודה האלה כניסיון נאצל להפוך מודלים לראויים להיות אמנות. במובן שהם יהיו מושא להתבוננות אחרת, מכבדת, אטית, שקטה. פעם היה האל ראוי להיות מצויר, והוא זכה למבט הזה. לאט־לאט החלו אחרים להיות ראויים להיות מצוירים (חשבו על מוזגת החלב של ורמיר), ולבסוף נעשתה קוקה קולה ראויה להיות מצוירת. בסופו של תהליך הודר האדם מהשיח של האמנות שהלכה בעקבות הצהרתו המפורסמת והמצוטטת עד לזרא של פוקו כי "האדם ירד מעל בימת ההיסטוריה".

הילדה הבוכה חרוזים ראויה להיות פסל. האנשים המגיעים לסטודיו של גידי ויושבים מולו, מכונסים בחוויה פנימית, ראויים להיות ציור. הם שומרים על אנושיותם ולא נעשים למופע אולי בשל היותם כל אדם יחד עם היותם הם. זהו איננו מהלך אנכרוניסטי המתעלם מהמפכה הפוסט־מודרנית, אלא סיבוב חדש המאפשר הופעה של הומניזם בעידן האדם נטול אדם, על משקל קפה נטול קפאין.

דרך הטרגי. דרך הטרגדיה במכונת הדמעות הבוכה את אי־כולתה לבכות באמת של הילדה, ודרך הפרימה הטרגית של הציורים שנכשלים להפוך לדימוי לכיד, אך מאבקם הוא מאבק "ואף על פי כן".

מעשה בדוכיפת

רותם ריטוב

אוצרת: הדס רשף

חיים נחמן ביאליק מספר על שלמה המלך אשר "בָּנָה לוֹ הֶחָק בְּמִדְבָּר, עִיר חֲמוּדוֹת וְשִׁשְׁטוּעִים" שאליה נהג לטוס על גבו של נשר לבן, אדיר, חזק וארוך כנפיים, זו העיר תדמור. יום אחד בדרכו לעיר תדמור, "וְהִשְׁמֵשׁ הַכּוֹהֵן עַל רֹאשׁוֹ, וַיֵּשֶׁף מֵאֵד וַיִּתְּעַלֵּף, כְּמַעַט נָפַל אֶרֶצָה". מלך הדוכיפתים ולהקתו ראו את הדבר ובאו לעזרת המלך שלמה, "וַתְּרֹמְמָה הַדּוּכִיפָתִים וַתִּבְרַחְפְּנָה כָּלֵן מִמַּעַל לְרֹאשׁ שְׁלֹמֹה, וַתִּשְׁקְנָה כְּנִפְיָהּ אִשָּׁה אֶל אֲחוּתָהּ, כָּנָף אֶל כָּנָף, וַתִּהְיֶינָה כְּסֶכֶה וּכְעֵנָן לְרֹאשׁ הַמֶּלֶךְ, לְהֵצֵל לוֹ מִרְעוּתוֹ". בתמורה להצלתו ביקש שלמה המלך לגמול לדוכיפתים בנדיבות. מלך הדוכיפתים הגאווות ביקש: "יֵתֵן נָא לְכָלֵנוּ צִיצוֹת זָהָב, עֶטְרוֹת לְרָאשֵׁינוּ!" שלמה המלך הסכים, אך הזהיר כי בקשה זו תביא עליהם רעה. ואכן ציידים גילו את הזהב שעל ראשם והחלו לטבוח בהם עד שכמעט הכחידו אותם. חזר מלך הדוכיפתים למלך שלמה, הודה ביהירותו, וביקש להשיב את המתנה. ענה המלך שיוריד מראשם את הזהב, אך זכר להם חסד והותיר לראשם ציצת נוצה, ו"תִּשְׁקֹטְנָה הַדּוּכִיפָתִים בְּקִנְיָהֶן, וַתִּפְרֹינָה בְּאֶרֶץ, וַתִּשְׁטַטְנָה לְכֶטֶח וְאִין מִחֲרִיד".

ביום חמישי 29.5.08 הכריז הנשיא שמעון פרס על בחירת הדוכיפת כציפור הלאומית של מדינת ישראל, לאחר הצבעה שבה השתתפו מאות אלפי ישראלים. הדוכיפת גברה על ציפורים כפשוט, חוחית, צופית ואף על הנשר שהגיע רק למקום השביעי.

במקביל, ובלי להיכנס לשום תחרות, מקננת בארץ הקודש ציפור ירוקה, ה"דררה" (דררת קִרְמִיר), מין של תוכי אשר חלוציו ברחו בשנות השמונים מחוות מגדל ציפורים בשרון, ומאז נפוצו לכל עבר, עד אשר נהיו דיירות קבע, דחקו מינים מקומיים והשתלטו על אזורי מחיה רבים.

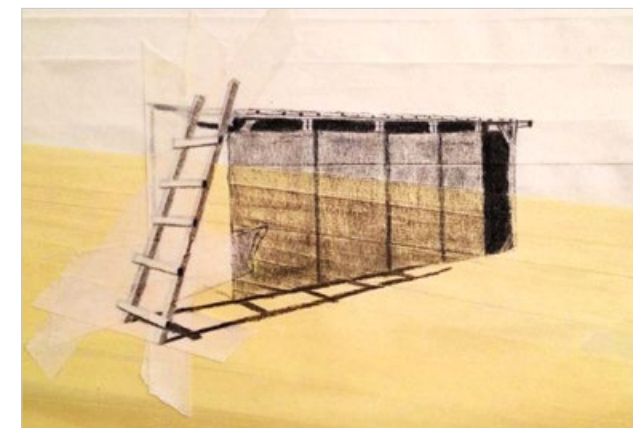
במאה התשע עשרה תבעו היסטוריונים גרמנים את המונח "נדידת העמים" אשר מתאר את הגירת השבטים הגרמאניים והסלאביים בין המאות הרביעית והתשיעית באירופה, אך תופעת נדידת עמים היא תופעה המתרחשת באופן עקבי לאורך ההיסטוריה, בשל מצוקות כלכליות או מלחמות באזורים גיאוגרפיים שונים.

משמאל: מעשה בדוכיפת, פרט מתוך מיצב, טכניקה מעורבת על מסקינטייפ, 700/300 ס"מ, 2012 / צילם: עדי לוי

מעשה בדוכיפת, תערוכתה של רותם ריטוב, מאגדת נקודות המתייחסות למקומיות, הגירה, התיישבות ועוד, באופן רגיש ומורכב: בכניסה לתערוכה ניצבת בענק העבודה השחיינים: במבט ראשון נראית כתשבץ "שחור ופתור" ענקי ובו דימוי של שחיינים בים. במבט שני, אין אלו שחיינים כי אם חיילים שוכבים בשוחות, מתוך תמונה שהופיעה בכתבת סיקור על אימוני יירוט של מערכת כיפת ברזל.

המסקינטייפ, בסיס עבודות המאחזים, הדררות והדוכפתים, הוא מצע בעל מטענים תוך-אמנותיים, עוד מימי דלות החומר של משה גרשוני ומיכל נאמן. פסי המסקינטייפ בגוונים שונים של צהוב תעשייתי מתפרצים באופן מטפורי על קירות הגלריה, נאחזים ומנכסים אותה.

התערוכה **מעשה בדוכיפת** ביקשה לבחון מיתוסים, אגדות ומורשת מקומית אל מול המציאות הכה מורכבת של מדינת ישראל.

מגרון, פחם על מסקינטייפ, 50/35 ס"מ, 2012

Chasing Ghosts

מיכל בנדרסקי / קרן שקד

אוצרת: נועה ליברמן

משמאל: קרן שקד, Chasing Ghosts,

מראה כללי, מיצב, 2012 /

צילמה: ליאת אלבלינג

מיכל בנדרסקי, נוף עם גדר,

טכניקה מעורבת על פורמייקה, 78.5/53.5 ס"מ, 2012 / צילם: עדי לוי

מיכל בנדרסקי, חיית בר (פרט),

טכניקה מעורבת על פורמייקה, 52/23 ס"מ, 2012 / צילם: עדי לוי

עבודותיהן של **מיכל בנדרסקי** ושל **קרן שקד** צומחות מתוך העיסוק בהיכחדות ובשארית. התרבות המערבית אינה נסמכת עוד על זיכרון החוויה עצמה, אלא על תיעודה ועל הזכר שהיא מותירה. הניסיון להגן ולשמר עבר שנעלם נמצא בבסיס תערוכה זו, כחלק מהשיח על אודות חרדת התיעוד שבה לוקה החברה במאה העשרים ואחת.

עבודותיה של **בנדרסקי** מהשנה האחרונה הן ציורי נוף על משטחי פורמייקה ועץ, בחלקם אפשר לזהות שרידים לנוכחות אנושית. גוף העבודות מתפקד כמעין ארכיב של דימויי נוף שאותם מנכסת האמנית. האופן האישי שבו מתייחסת האמנית לדימויים קלישאתיים, חסרי שייכות ומקומיות, מייצר תחושה של זיכרון, תחושה של עבר שנחווה, אף על פי שלא היו דברים מעולם.

שקד מציגה מיצב המורכב משלושה חלקים, תוך שימוש בחומרים הלקוחים מהתחום הביתי (פורמייקה, עץ, שטיח, שעם, צילום). כל חלק מהמיצב נוגע באספקט אחר של התפתחות והיכחדות החברה האנושית, תוך שימוש באובייקטים המתפקדים כשרידים, כתלי-עדות של מה שאולי היה. עבודתה של **שקד** מייצרת היסטוריה של תרבות ובו־בזמן מספידה אותה.

בעבודות עם דימוי הגשר, מתארת **בנדרסקי** את התפיסה של החברה האנושית את עצמה, את הצורך שלנו להותיר סימן בנוף. הגשרים הם עדויות מוגומנטליות לדרך שבה אנו מסמנים את הנוף, מחלקים אותו, כובשים אותו.

אצל **שקד** מופיעה האנדרטה כפנטזיה להישרדות. האנדרטה היא חלק מפעולת שחזור של מה שכבר איננו. **שקד** מייצרת בעבודתה תנועה מהעבר, הנסמך על שרידים, אל שרידי התרבות העכשווית. היא מתארת בשפה מופשטת את מה שנכחד מתוך ניסיון לשנות, להציע חיים אפשריים בתוך ההיסטוריה הכתובה.

עבודותיהן של **בנדרסקי** ושל **שקד** ב־Chasing Ghosts מציגות מחזות זיכרון, ומתייחסות לבהילות השימור המלווה את תחושת אי־הוודאות של העתיד.

מרחב תמותה

עדי לוי / ניצן סט

אוצרת: קרני ברזילי

התערוכה **מרחב תמותה** מעלה סוגיות רגשיות ואינטימיות על אודות מראות מזכרים ויומיומיים. היא מציבה בפנינו שרידים, קליפות או שלדים של חיים שבריריים שאינם. מדובר בחלקי בית וגוף, קונכיות שנותרות כעדות מצבתית גם לאחר שהנפש עוברת לה הלאה.

ניצן סט ועדי לוי חוברים יחד לדיאלוג הבוחן את השליטה ואת המודעות שלנו על עצמנו ועל הסביבה שלנו. נקודת מוצאם הוא המקום האנושי והפרטי במערכות בסיסיות (ארכיטקטוניות וגופניות) שהם בוחרים לחשוף, לפרק ולהפשיט. מערכת היחסים בין יצירותיהם נעה בין הרצון והסיפור האישי ובין מחויבות פונקציונלית, תפקודית.

המיצב **סדר פנימי עמוק** עשוי מפורצלן מהוגדס המתקבל, לאחר עיבוד ידני ושריפה, כחומר אורגני לא מזוהה אך בעל אופי גופני וחושני עז. **סט** הקימה מערכת קונסטרוקטיבית שבירה וגוירטית, הזקוקה בעצמה לתמיכה בניסיונה לבסס לעצמה מרחב מחיה. האלמנטים שומרים על נוכחות של קנה מידה אישי ואנושי, הם מצליחים לסמן גבול אך נכשלים ביצירת תחושה של פְּנִים. במקום שבו לא מתקיימת אפשרות ליצירת "העצמי" או לקיום "העצמי" כיצירה – פורחת המוטציה. המקום המאיים ביותר אפוא מתגלה דווקא בקרבם.

לוי מציג סדרת עבודות מדיה דיגיטלית מודפסות של חזיתות מבנים מהעיר כפר סבא שבה גדל.

ניצן סט, **סדר פנימי עמוק** (פרט מתוך מיצב), קונסטרוקציה מפוסלת מפורצלן, 350/200 ס"מ, 2012 / צילמה: ליאת אלבלינג

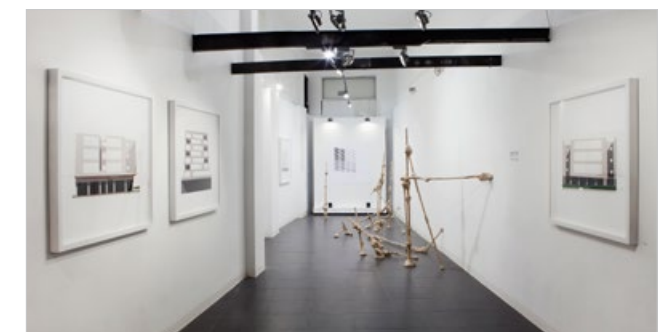
משמאל: עדי לוי וניצן סט, **מרחב תמותה**, מיצב: מראה כללי, 2012 / צילמה: ליאת אלבלינג

מבנים פשוטים, נוקשים ורפטיביים. בתי המגורים עומדים כמונומנטים חסרי תכלית, עירומים ונטולי זהות. הוא משיל מהם את פגעי הזמן, את הזדקנות החומר ואת הסדקים המרכיבים אלמנטים אינטימיים של אדם עם המקום שבו הוא גר. במובן זה אין שום דרך לדעת באיזו עיר החזית הזאת נמצאת: לא נותר זכר מן הסיפור אישי או מן המקום הממשי, אלא רק דימוי המשקף אידאה או עיקרון.

האמנים רומזים לקשר בין ארכיטקטורה וגוף באופן שבו יצירותיהם מקיימות מערכות של מבניות פנימית. למבנים של **לוי** ולאלמנטים של **סט** תבנית צורנית בעלת ערך אסתטי ופונקציונלי. בעוד המיצב של **סט** מאזכר חומר אורגני חסר שליטה השואף לגדול, להתפשט ולפרוץ את גבולותיו הטבעיים, **לוי** מתייחס למבניות אנושיות פשוטה, צנועה, גנרית, נוחה לשכפול ולהתפרשות במרחב.

ביצירותיהם של **סט** ו**לוי** טמון גם פרדוקס. לכל אחת מהן חסר משהו: הן אינן יחידה תפקודית עצמאית. תחושת החוסר המרחפת מעליהן מביאה אותן לשאוף אל עבר השלמות ולחפש את ה"חלק החסר". עבודת הסאונד של **לוי**, שבה נשמעים ציפורים מצייצות, כלי רכב עוברים, קולות ורעשים יומיומיים, מנסה ללא הועיל להציע מנוחה ונחלה אך מוצאת עצמה תוחמת מרחב של תמותה.

כתבו: עדי לוי וקרני ברזילי

עדי לוי וניצן סט, **מרחב תמותה**, מראה כללי, מיצב, 2012 / צילמה: ליאת אלבלינג

31.08.12 - 09.08.12

דגרוטייפ: יומן עבודה

דפנה גזית

אוצרת: טל יזרעאל

דגרוטייפ: יומן עבודה היא תערוכת יחיד של האמנית **דפנה גזית**, שבה היא משתמשת באחת מטכניקות הצילום הראשונות, דגרוטייפ, אשר פותחה במאה התשע עשרה – עידן הגילויים החלוציים בצילום. בטכניקה זו הדימוי מונצח על גבי לוח נחושת המצופה ביוֹדִיד הכסף, ולאחר חשיפתו של הלוח הדימוי מפותח באדי כספית. **גזית** חוזרת ומחיה בעבודתה את חדות הגילויים של המאה התשע עשרה, כשהדגרוטייפ היתה טכניקה מתפתחת וסוגת אמנות חדשה, וטוענת אותה בפואטיקה עכשווית.

התערוכה היא בעת ובעונה אחת יומן עבודה ויומן אישי. **גזית** מייעדת לכלי הביטוי שלה תפקיד כפול: היא מפנה אותו אל העולם שלה כמראה אך גם מתבוננת בעולם דרכו כמבעד למשקפת. היא ניגשת אל כל צילום בגישה מחקרית כמעט, ושומרת תיעוד של האופן שבו צילמה כל פריים. כצופים בסדרת עבודותיה אנחנו מצטרפים אל תהליך הנסיינות. בניגוד לעיתונות צילום לחובבים שבה מצוינים פרטים טכניים לצד כל צילום כראיה ליכולותיו הווירטואוזיות של הצלם ועושר ציודו הטכני, **גזית** משתפת אותנו בכל שלבי התהליך לפרטיו, גם בתוצאות שלכאורה אינן מוצלחות טכנית והן דווקא אלה הנושאות בחובן ליריקה ויזואלית. שולי הדימוי מתמוססים לפעמים ומרחפים על פני לוח המתכת. היא מצלמת פורטרטים ואובייקטים מסביבתה הקרובה ומראות מחלונה. אחד מהתצלומים המרגשים בתערוכה הוא תצלום שולחן ערוך באפלולית אל מול אור מסמא המגיע מחלון החדר. התצלום מתכתב היטב עם תכונות הראייה האנושית, ומשחזר רגע המוכר לכולנו ביציאה מחושך לאור כשהעין עדיין אינה מסתגלת להבדלי תאורה קיצוניים. התצלום גם מתכתב עם אחד מההליוגרפים (תהליך שקדם לדגרוטייפ) הראשונים, "שולחן ערוך לארוחה" מ־1829, שבו נראות צלליות הכלים על גבי השולחן הערוך.

28.09.12 - 06.09.12

פורטרט עצמי, תצלום דגרוטייפ,
9/11 ס"מ, 2012

ג'ון צ'רקובסקי כותב בספרו "Mirrors and Windows: American Photography since 1960" כי עם הפיכת הטכניקה הצילומית לנגישה יותר במאה העשרים, איבד הצלם את מעמדו כקוסם וכמאחז עיניים. ואכן עד ראשית המאה העשרים מלאכתו של הצלם הייתה בבחינת כמעט אלכימאי, הלוכד את המציאות במכשיריו, ובאמצעות סדרת תהליכים כימיים שנועשו הרחק מעין הקהל נותן למציאות העתק ויזואלי שאפשר לאחוז. **גזית** מנסה להשיב את הקסם אל הצילום, אך היא מתפקדת כקוסם והקהל גם יחד, היא מתפעמת מן התוצאות וחוזרת שוב ושוב אל אותם מושאי צילום ומפנה אליהם את מצלמתה.

"אור הוא אמן שקט, אשר ללא עזרתו של האדם מעצב על משטח כסף בוהק, את תוכניתו האלומותית של דאגר" כתב ג.פ. סימון ב־1839. זה היה קטע השירה הראשון אשר נכתב על צילום.

צפייה בדגרוטייפים היא תהליך פעיל, כמעט משחקי. הדימוי מתעתע בצופה ונראה באופן ברור אך ורק בזוויות מסוימות, ותוך כדי חיפוש הדימוי, דמותו של המתבונן משתקפת בלוח המתכת המבהיק כך שדמותו של הצופה הופכת לחלק מהעבודה. צפייה מעין זו מכתובה ממד אישי. הדגרוטייפים מראשיתם היו כלי ביטוי חד־פעמי ורגיש: בשל רגישות הלוח לתנאי הסביבה הם נשמרו בקופסה או נרתיק (Case) והכתיבו התבוננות אישית. כש**גזית** בוחרת בדגרוטייפ היא בעצם מזמינה אותנו להתייחדות עם כל אחד מהדימויים בפני עצמו. יתרה מזאת הטכניקה שבחירה אינה מאפשרת שכפול, ובכך כל דימוי נותר מעשה יצירה חד־פעמי: המתבונן חוזר למעשה בהשפעה הישירה של האור שפגע בלוח הצילום המקורי, זהו דימוי ללא תיווך. ואכן סדרת עבודות זו מזמינה אותנו להציץ באופן אישי אל רגעים שבריריים חד־פעמיים מתוך עולמה של האמנית.

ארונית מגירות איקאה, תצלום דגרוטייפ,
9/11 ס"מ, 2012

הסטודיו, תצלום דגרוטייפ,
11/9 ס"מ, 2012

חורשת קריית שלום, תצלום דגרוטייפ,
11/9 ס"מ, 2012

שאלה. תגובה. בחינה. תגובה.

קוס אהמט / דניאל בורק / ברק ברינקר / אורלי דביר / אבי קרצמן

אוצרות: שרון תובל / נמרוד ורדי

משמאל: מבט כללי /
צילמה: ליאת אלבלינג

קוס אהמט (אנגליה), 2012 / צילמה: ליאת אלבלינג

ברק ברינקר (ישראל) ודניאל בורק (אנגליה), 2012 / צילמה: ליאת אלבלינג

התערוכה **שאלה. תגובה. בחינה. תגובה.** היא חלק מפרויקט האמנותי־ניסיוני MM1 (Mutatis Mutandis). הפרויקט מתפקד כמעבדה אמנותית, המתקיימת במדיה הווירטואלית, ומנסה להתחקות אחר גבולות קיומם הן של יצירת האמנות והן של שיתופי הפעולה האפשריים בין האמנים הישראלים והבריטים השותפים בפרויקט.

בתערוכה זו, כמו גם בתערוכה הראשונה שנפתחה בגלריה Arbeit שבלונדון, אנגליה, הדיון הוא על אפשרויות הדו־שיח ומשא ומתן האמנותיים האפשריים בין זוגות האמנים. עד כמה אתגרי לאמנים להגיע לעיבוד משותף של היצירה עד בנייתה בחלל התצוגה? מעבר לתוצר החזותי של היצירות, מוצע לבחון את המתח המתקיים בין ההיבטים הרגשיים שהיצירות מעלות ובין תוצאתן החזותית־טקטילית. כמו כן, מעניין לאפיין בעבודות את המשחק האובייקטיבי־סובייקטיבי המתקיים בעת העשייה האמנותית בין זוגות האמנים היוצרים.

מבנה הפרויקט מאלץ את הזוגות ליצור בצורה כמעט ספונטנית ומותיר את התכנון כתוצר לוואי המבקש לבחון את עצמו ואת תרומתו. תהליך זה של יצירה ועשייה משותפת, המבוצע אך ורק בתקשורת וירטואלית, מציג סוגים שונים של תקשורת ויצירה בין הזוגות המייצגים כל אחד תפיסה שונה: **אבי קרצמן** ו**קוס אהמט** (Cos Amet) יצרו חלל עבודה משותף והפכו לישות יוצרת אחת, **אורלי דביר** ו**דניאל בורק** (Daniel Bourke) נקלעו לקשיי תקשורת, מאבקי כוחות ואנטגוניזם, לא התקדמו לתחום המחשבה והעשייה המשותפת. עשייתם המשותפת נשארה במישור הווירטואלי בבלוג משותף. **ברק ברינקר** נותר לבדו בפרויקט, לאחר שהאמנית **לאוני לשלאן** (Leonie Lanchlan) החליטה לעזוב את הפרויקט.

כל שיתופי הפעולה הנ"ל מהווים כל אחד לחוד וכולם יחד סוגים שונים של שיתופים אמנותיים ניסיוניים ומבטים שונים על "האני" היוצר אל מול ה"אנחנו" כיוצרים אינדיבידואליים או כישות מורכבת אחת.

הפרויקט הוא בתמיכת BI ARTS, תוכנית חילופי התרבות של המועצה הבריטית, משרד החוץ ומשרד התרבות והספורט.

14.10.12 - 04.10.12

אלפרד ושות' 4

תערוכת מכירה קבוצתית

אוצרות: יעל עמית / יעל בן שלום / מיכל בנדרסקי

קיומה הכלכלי של גלריה אלפרד התאפשר במשך כמה שנים בזכות סדרת תערוכות מכירה רבות משתתפים. נדרשנו לפתח מודל מכירה אשר יתאם את ערכנו כגלריה שיתופית. מתוך כך תערוכות המכירה בסדרת **אלפרד ושות'** מציעות אמנות מקורית של אמנים צעירים וותיקים כאחד במחירים שווים לכל נפש, ומעודדות נגישות של קהל רב יותר לרכישת אמנות.

משתתפות:

אמני גלריה אלפרד:

ליאת אלבלינג / יעל בן שלום / מיכל בנדרסקי / עדי בצלאל / דפנה גזית, דביר כהן-קידר / עדי לוי / נועה ליברמן / גידי סמילנסקי / יעל עמית / מישל פלטינק / רותם רוטוב

אמנים אורחים:

אלי אהרוני כגן / דרור אוסלנדר / יערה אורן / ציקי אייזנברג / יואב אפרתי / רוני ארקוש / תום בורשטיין / קרן בן הלל / עדי בן חורין / יובל בראל / ציבי גבע / קובי גופר / מרים גמבורד / קרן אלה גפן / Dede / ניר דבוראי / אורלי הומל / יונתן הירשפלד / בשם הראל / גלה ויצמן / נעם ונקרט / דורון זהרי / שי זילברמן / ענבל זכאי / ורד זקן שריג / חנה יגר / רועי יריב / גל כהן / תמיר להב רדלמסר / Latzi / דינה לוי / גדעון לוין / הילה לייזר בזה / עידו מרקוס / אסי משולם / יבגניה נוביקוב / יעל סונינו לוי / אסף סטי / הילה סלעי / עדי סנד / ויקי סקנדריון / פאולה עליון / Foma<3 / אמיר פולק / אבישי פלטק / יאיר פרץ / ורד קורן / שחר קורנבליט / אלמה קדמכנס / Klone / חביב קפצון / נמרוד ראובני / טליה רז / מיכל ריבלין / הדס רשף / יעל שדות / ליאור שור / מירב שחם / יובל קליי שלגי / איתי שמואלי / עלמה שניאור / נועה תבורי

26.10.12 - 20.10.12

תרגול

עלמה שניאור / יערה אורן

אוצרת: דינה יקרוסון

עבודתן הזוגית של **עלמה שניאור ויערה אורן** נשענת על פעולה יומיומית, חוזרת ונשנית, בעלת חוקים ברורים: כל יום, במשך שישה חודשים, שתי האמניות התחייבו לפעול על גבי דף נייר לבן, בפורמט A5 ובמשקל 220 גרם. ההחלטה השרירותית על פעולה זו קבעה הכרח מציאות – מחויבות להתייחס לדף הריק מדי יום – מבלי יכולת לשנות את הדפים בדיעבד. הן עבדו לחוד, ללא תיאום ביניהן ומבלי להגדיר נושא.

על פי החיבור הפילוסופי "יוגה־סוטרת" של פטנג'לי, תרגול מתמיד (Abyssa) בשילוב עם ויתור ואי־היקשרות (Vairagya), מהווים את אבני היסוד של תורת היוגה. תוך ויתור על היקשרויות להישגים חומריים/פיזיים התרגול הופך למהות עצמה, ליעד ולא לאמצעי. בדומה לכך, התרגול הנוכחי, המתרחש במסגרת קפסולת זמן מובנית, מתגלה כהכרח קיומי. תוצאתו לא תוכננה מראש, ולא היה אפשר לצפות לאן תוביל הדרך. מגבלה זו אפשרה שותפות גורל – יצירה משותפת תוך שמירה על חופש ביטוי אישי. בתום התהליך, 366 עבודות נייר אוחדו למקשה אחת שהפכה לעבודת מיצב, המכסה את קיר הגלריה. תלייתן הצפופה של העבודות לפי סדרן הכרונולוגי, מביאה לביטול חלקי של האגו, לטשטוש זהות מוחלט שהופך את שני התהליכים לאחד.

המגבלה שהציבו בפני עצמן **שניאור ואורן** מתפקדת כמשל לדימוי השכיח של "האמן העומד אל מול הדף הריק". כך בכל יום, הן התייצבו אל מול אותו דף ריק, אל מול החופש הבלתי נדלה והמתסכל. אלא שכאן, עצם המחויבות לפעולה, הפכה את תוצאתה ל"לא מחייבת". היינו, עליהן לפעול על גבי הדף ויהי מה, כך שהתוצר אינו נמדד בשל ערכו או חשיבתו. לכן מתאפשר כאן חופש הגישוש, חיפוש אחר קול ייחודי בד בבד עם הרצון לאבד שליטה ולהיות לרגע "מישהו אחר". משוחררות לפתע מהקול הפנימי, הביקורתי, מן החוקים של "מה אמור או לא אמור להיות מוצג", הן מצליחות לחזור לפרקים לחוויית יצירה ראשונית ולשכוח את עצמן בתוך הפעולה.

משמאל: מבט כללי, 2012 /
צילמה: יערה אורן

התערוכה חושפת תהליך פגיע, צנוע ואינטימי אשר מובא לצופה במלואו, ללא התערבות ועריכה. זהו תוצר גולמי וחסר הילה, המציע הצצה לתוך מגירות סטודיו מדומות ומבטא את מפחי הנפש, היצירתיות והאימפוטנציה הגלומים בעצם העשייה האמנותית. תהליכים אישיים חבויים מן העין, העומדים כביכול מאחורי היצירה ה"אמיתית", מקבלים במה משלהם: שרבוטים, ציורים, חיתוכים, קיפולים ומחשבות שאינן אמורות להיקרא.

יערה אורן ועלמה שניאור, 01.08.2012,
30/21 ס"מ, 2012 / צילמה: יערה אורן

מה שנותר לכם / ما تبقى لكم

ראפת חטאב

אוצרת: טל בן־צבי

בתערוכה **מה שנותר לכם** הביא **ראפת חטאב** את כלת פלסטין לנקודת סוף: הוא ניתח ופירק את הדמות ונפרד ממנה. **חטאב** הציג חפצים אישיים של כלת פלסטין מתוך מיצגים ועבודות קודמות: חפצים שנותרו לאחר המיצג, מוזיקה, פריימים מתוך מיצגים.

המיצגים של כלת פלסטין התחילו ב־2006, בתערוכה **איראן בירות פלסטין ואני**, שם כלת פלסטין התחילה את המסע האמנותי שלה, בשמלה אדומה. לאורך ארבע שנים כלת פלסטין יצרה והופיעה, ובכל פעם צבע שמלתה השתנה. ב־2007 שמלה לבנה, ב־2010 שחורה ולבסוף ירוקה. כעבור ארבע שנים של פעילות אמנותית כלת פלסטין סגרה מעגל והשלימה את ארבעת הצבעים של הדגל הפלסטיני, ובכך גיבשה את זהותה הפלסטינית שלא נותר צל של ספק לגביה, וכך גם **חטאב** גיבש את זהותו הלאומית והחברתית כאמן, כערבי וכפלסטיני.

לאחר גיבוש זהותו **חטאב** פירק, נפרד ושחרר את כלת פלסטין. הוא ניכס את הכינוי כלת פלסטין, שהיה כינויה של יפו עד '48, לדמות שיצר, שהיא הוא עצמו, ודרכה הוא ניתח את המציאות מבחינה פוליטית, חברתית, מגדרית ומינית. **חטאב** מחזיר אותה ליפו המיתולוגית שבעיניו אינה קיימת עוד. יפו – מרכז התרבות של פלסטין – נותרה זיכרון, מיתולוגיה וכך **חטאב** הופך את הכלה עצמה לדמות מיתולוגית.

כלת פלסטין שימשה את האמן כמשקף שדרכו ראה את המציאות המורכבת בישראל־פלסטין ממקום אישי ופוליטי כאחד. בתערוכה הוא מביא את הציר שנמתח בין לידתה של הכלה ועד שחרורה, ובכך מתכנס אל המרחב הפרטי־האינטימי שלו.

משמאל: **כלת פלסטין** (פרט),
צילום דיגיטלי מעובד במחשב,
100/70 ס"מ, 2012

מה שנותר לכם, מבט כללי: מיצב,
טכניקה מעורבת, 2012 / צילמה: ליאת אלבלינג

20.12.12 - 29.11.12

טריטוריות

אסף סטי

אוצר: גידי סמילנסקי

בתערוכת היחיד **טריטוריות** מציג **אסף סטי** מיצב המשלב רישום, פיסול, טקסט וסאונד. בהמשך לעבודות קודמות, בודק **סטי** בתערוכה גבולות ומגבלות של דימויים בחווית הצפייה הפיזית והתפיסתית של המבקר. המיצב מהווה מעין גן סבוך שמתפרש לקצוות חלל הגלריה ובו רישומי כלבים בצבעי פחם ומים וסבך של רצועות מתכת המחוברות למערכת של מיקרופונים ולמערכת הגברה.

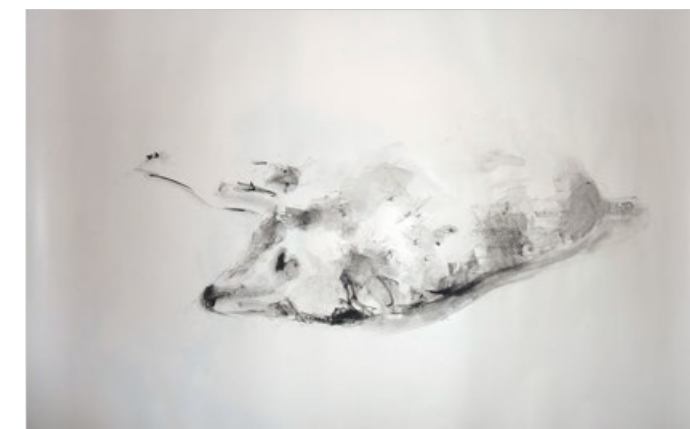
תנועת הצופה בתערוכה יוצרת מכלול של צלילים מוגברים כהד של המבט החוקר של המבקר. מיקום המיקרופונים הופך לנקודות ציון ביחס צופה־תערוכה.

משמאל: מבט כללי /
צילמה: ליאת אלבלינג

פרט מתוך מיצב ציורי / צילמה: ליאת אלבלינג

פרט מתוך מיצב ציורי / צילמה: ליאת אלבלינג

פרט מתוך מיצב ציורי / צילמה: ליאת אלבלינג

19.01.13 - 27.12.12

בגיל שלוש ושלושים הפסקתי לפחד / Color Checker

קרן תגר / כנרת לוריא

אוצרת: מרב זקס

כנרת לוריא, ללא כותרת, אקריליק, טושים, עפרונות, עטים וחיתוכי נייר, 180/60 ס"מ, 2013 / צילמה: ליאת אלבלינג

קרן תגר, נשים עומדות, עפרון וטושים על נייר, שני חלקים, 14.8/21 ס"מ, 2010 / צילמה: ליאת אלבלינג

משמאל: קרן תגר, Suspension (פרט), אקריליק על קרטון, 13/15 ס"מ, 2012

Color Checker הוא שמה של טבלת צבעים שבה נעשה שימוש בצילום כדי לכייל באופן מדויק את הצבע ואת הניגודיות, ובעצם מי שעושה שימוש בקולור צ'קר מבקש להקטין את הפער שבין העולם לדימוי המצולם שלו. המהלך הטכני של בדיקת הצבעים והתיווך של ה־Color Checker בין המצלם למצולם, הוא נקודת המוצא לתערוכה של **כנרת לוריא** אשר מזמנת לה אפשרות לבדוק מהו הייצוג הנכון שלה ושל העבודות שלה. בדיקת הצבעים מחזירה אותה אל הפעולה הבסיסית ביותר של פעולת הציור הפרטית שלה: ההשתעשעות המשוחררת בצבע והחדווה שבבדיקה של התמונות השונות שמתחוללות בו כאשר הוא נוצר על ידי טושים, עפרונות, עטים, מכחולים וכלים אחרים.

בתערוכה **בגיל שלוש ושלושים הפסקתי לפחד** מוצגות מבחר עבודות שיצרה **קרן תגר** בשלוש השנים האחרונות. רבות מן העבודות הופיעו בבלוג שלה, שם הציגה באופן יומיומי רישום שיטתי ואובססיבי, שנועד לשמר את הימים, לייצר פיסות זיכרון. חרדה זו מהזמן העובר ואוזל התגלגלה למצב קונקרטי כשהתגלה שתגר חולה.

תהליך היצירה מסייע לה להתמודד עם המצב הבלתי נסבל של המודעות למוות ועם תנועת המטוטלת התמידיית בין ייאוש לתקווה. נקודת המבט הזאת, שנשמעת על הנייר קודרת ומדכאת, מובילה אותה למקומות נהדרים של פליאה והיקסמות – כל דבר מספיק חשוב: חלום שכמעט נשכח, פיסת נוף אגבית בחלון, אפילו חולצה שהושלכה סתם כך על כיסא.

השם בגיל שלוש ושלושים הפסקתי לפחד הופיע לראשונה בעבודה שיצרה במהלך השנה האחרונה, שנה שבה הקרבה למוות איינה את רוב הפחדים שהגבילו את חייה עד כה.

שמעון ולוקוקיד

אבי מילגרם / נעם ונקרט

אוצרת: יעל פרנק

אבי מילגרם הציג רסיסים מסיפור שנראה כי פורק מעולם דיגיטלי וחובר מחדש במציאות פיזית. הוא השתמש במסכים אלקטרוניים מעשה ידיו וערבב חיתוכים של הדפסות זולות דמויות הולוגרמה של סוסים, כלבלבים ואיילים המתחלפים עם תמונות נוף, עם הדפסות שהוכנו במיוחד, כדי ליצור קונסטרוקציות תלת־ממדיות, שנערכו לכדי סרט נשיונל ג'יאוגרפיק קופצני.

נעם ונקרט הציגה דיוקן עצמי בדמות רבי שמעון בר יוחאי: הרב שברח למערה, ישב בתוך האדמה, ניסה לחיות ללא גופניות, ושרף בעיניו את מה שראה כשיצא בחזרה אל העולם. דרך הסיפור היא עסקה במוטיבציות הסותרות שלה כאמנית: פרישה מהעולם וחדירה לתוכו. גם הציור עצמו מנסה לצאת מגדרו אך נשאר שטוח ופגיע.

משמאל: נעם ונקרט, **דיוקן עצמי כשמעון בר יוחאי**, גירי שמן וגואש על נייר, 150/280 ס"מ, 2012 / צילמה: ליאת אלבלינג

הסיפור המקוצר על רבי שמעון בר יוחאי:

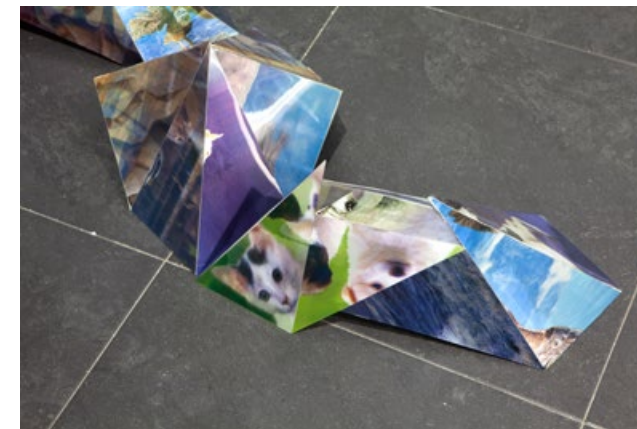
הלכו ר' שמעון ובנו ונתחבאו במערה. נעשה נס ונברא להם חרוב ומעין, והיו פושטים בגדיהם ויושבים עד צוארם בחול. כל היום עסקו בתורה; בזמן תפילה היו מתלבשים ומתעטפים ומתפללים, ואחר כך היו חוזרים ופושטים בגדיהם, כדי שלא יבלו.

ישבו שנים עשרה שנה במערה. יצאו וראו בני אדם שהם חורשים וזורעים. אמרו: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה! כל מקום שנותנים עיניהם מיד נשרף, יצאה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם, חזרו למערכתכם! חזרו וישבו שנים עשר חודש, אמרו: משפט רשעים בגיהנום שנים עשר חודש. יצאה בת קול ואמרה: צאו ממערכתכם! ...

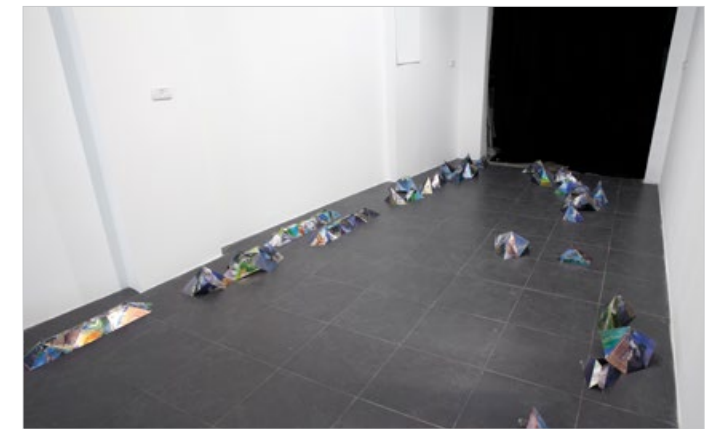
... יצאו מן המערה. כל מקום שהיה ר' אלעזר מכה היה ר' שמעון מרפא.

אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה.

(מתוך **בבלי שבת** לג ע"ב–לד ע"א)

אבי מילגרם, פרט מתוך מיצב / צילמה: ליאת אלבלינג

אבי מילגרם, פרט מתוך מיצב / צילמה: ליאת אלבלינג

25

15.03.13 - 21.02.13

אלברט והנקודות*: חדרי קריאה

תערוכה קבוצתית

אוצרת: גלי טימן

משמאל: אליסיה שחף,
הספרייה של בבל,
טכניקה מעורבת,
2013 30/45/45 ס"מ,

קארן הארווי, אנגליה, תצלום, 2013

שרון פזנר, מעטפות, בטון, מסמרים וברגים,
2012 / צילמה: ליאת אלבלינג

חדרי קריאה הם חדרים מאווררים קלות, מוארים באופן מוזר, מלאים בספרים ובמגזינים ובריח קל של עובש. חדרי קריאה אמורים להיות מקום שקט. אתה יכול לתפוס, כמעט, כל נשימה; לשמוע כל נייר שנהפך; לעתים לחישת הספרנית או התעטשות בלתי צפויה. אנשים יושבים שם, שוקעים עמוקות, או מעמידים פנים שהם קוראים, אוספים מידע, כותבים מחקר. לעתים הם כותבים הערות מלומדות; מנסים להרחיב את הידע שלהם באמצעות ספרים. אך האם אנחנו לומדים, בדרך זו, על החיים? האם דרך ישיבה בחדרי קריאה וקריאת הספרים, אנו אכן לומדים משהו בעל ערך על החיים? שם, במקום המשומר והשקט הזה, אפשר ליצור משהו חתרני ומסתורי, שעשוי לצוץ מתוך השקט הזה, ולהפתיע.

כל אחד מאמני **חדרי קריאה** יוצר משהו, מתוך הסיטואציה הזאת: משהו מסתורי, המסתתר מאחורי מראית העין השקטה.

"חדרי קריאה" הוא מושג בריטי, ובתערוכה משתתפים אמנים בריטים וישראלים. **גלי טימן**, אמנית קונספטואלית ואוצרת, בוגרת תואר שני ב-Central Saint Martins, לונדון, אצרה תערוכה זו. **טימן** אצרה פרויקטים בחללים אלטרנטיביים לצד חללים קונבנציונליים. את האמנים, שהשתתפו ב**אלברט והנקודות: חדרי קריאה**, פגשה בישראל ובמהלך שהותה באנגליה.

* **אלברט והנקודות** נשמע כמו שם של להקות רוק, אבל... הוא ליין של פרויקטים אמנותיים, שהראשון בהם נמצא בקפה נח (רחוב אחד העם בתל אביב).

משתתפות: עדי בצלאל / דביר כהן־קיר / דן בירנבוים / אליסיה שחף / יעל רביד / דפנה איכילוב / קארן הארווי / סטיב פרפקט / ליאן מודן / לואיס אטקינסון / אלמה מכנס־קז / שרון פזנר / כרמלה וייס / גלי טימן

12.04.13 - 21.03.13

תא #4

שי רטנר

אוצר: גידי סמילנסקי

תל אביב אחרי פרידה.

בצהריים, בחום, על האופניים עם שקית קניות ביד, חוזר **שי רטנר** הביתה. האופנים מיטלטלים באפתיות על המדרכה המרוסקת. שקית המצרכים משתוללת על הכידון ונתפסת בתמסורת שליד הברקס. **שי** מתהפך והאופניים נזרקים על הצד. בקבוק רוטב דגים נקרע מהשקית, נתקע בגלגל שעדיין מסתובב, ומשפריץ בקשת מסתלסלת מזרקה ריחנית על המדרכה ברחוב רבי עקיבה בתל אביב. מטושטש וחבוט, בעוד נהגים חסרי סבלנות צופרים מכל עבר, מהרהר **שי** שכדי לעודד אותו נשלח אליו קסם פתטי, נפלא ודפוק.

בזמן ובמרחב מיסטי אחרים, רוכב המלך המיתולוגי פנדו (Pandu) על סוסו הלבן בראש פמליית ציד ביערות העד בהסטינפור (Hastinapur) שבהודו. הוא אוחז בקשתו האדירה, פניו הסגלגלות מרוכזות בצפייה דרוכה לאתר את הטרף. רשרוש בין השיחים מסב את תשומת לבו של האציל לאייל המזדווג עם בת זוגו. המלך דורך את קשתו ומשלח חץ איום המפלח את לב האייל. אושרו של המלך נגדע באחת כשהאייל הגוסס מגלה עצמו כגלגול של אל ומטיל קללה נוראה על המלך: ביום שיבוא אל אחת מנשותיו תאוותו תהפוך למוות בייסורים.

האגדה על המלך פנדו מהדהדת ביצירתו של **רטנר** ומתמזגת בחוויה אישית של שוטטות, תשוקה ואשמה. קרני האייל הניצוד מגיחות בגובה מותניים מקירות בטון המעוצבים כמבנה המזכיר תאי שירותים ציבוריים. מערך צינורות ברזל כולאים מפל משתרג המסתיר את פתח חלקה האחורי, העוזב, של הגלריה. מהלך הצפייה במיציב מייצר מרחב נפשי שבו העירוניות כלואה ומסורסת. קרני האייל המקובלות כמסמנות עוצמה וחיות, מונמכות, לכודות בבטון ומייצרות הפניה לגבריות חולפת, אימפוטנטית, עונתית ואשמה.

בין יער הקרניים למפל החסום מתקיימת העיר. זוג אופניים מיותמים, שמבין גלגליהם משפריצה מזרקה ציר דגים מסונזת, מתפקדים כהערת שוליים מלאת הומור ליופי האישי שמתאפשר בין הקטבים האלה.

משמואל: **תא #4**, פרט מתוך מיצב, 2013 / צילם: עדי לוי

תא #4, פרט מתוך מיצב, 2013 / צילם: עדי לוי

תא #4, פרט מתוך מיצב, 2013 / צילם: עדי לוי

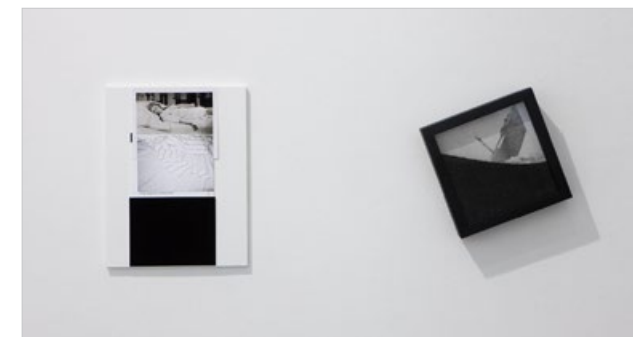
10.05.13 - 20.04.13

ערפיליות

רוסלנה ליכטציאר / יעל עמית

משמאל: יעל עמית, SwanSet, ברבור: פלסטלינה / שמש צהובה: טושים על נייר, ברבור: 24/18 ס"מ / שמש: 100/100 ס"מ, 2013 / צילמה: ליאת אלבלינג

רוסלנה ליכטציאר, Burial Cave in Construction, Valley of Judgment, East Jerusalem 2012, הדפסת פיגמנט ממוסגרת, 14/11 אינץ' / 2013

משמאל: רוסלנה ליכטציאר, ללא כותרת, קולאז' של הדפסות פיגמנט מוצמדות לפלסט עץ, 11/14 אינץ', 2013
מימין: יעל עמית, Revoving Sand Box, הדפסת דיו וחול שחור, 25/25 ס"מ, 2013 / צילמה: ליאת אלבלינג

התערוכה **ערפיליות** נולדה מתוך התכתבות בין **יעל עמית**, המתגוררת בתל אביב, ל**רוסלנה ליכטציאר**, השוהה בשנתיים האחרונות בשיקגו. העבודות המוצגות מתפקדות כמכתבים נבחרים – לעתים אפשר לראות את הדו־שיח בין האמניות, ולעתים אלה מונולוגים שמהדהדים האחד לתוך השני. **ליכטציאר ועמית** מציגות פרקטיקות פרדוקסליות של הסתרה וכיסוי הנובעות מתוך הניסיון לחשוף את האינסופי, הנעלם מן העין והטראומטי.

בעבודות הנבחרות מתקיים דיסוננס בין צורניות גאומטרית טהרנית, לבין קצוות ומרכזים מעורפלים. האובייקטים השונים בתערוכה, שאינם מוגבלים למדיום מסוים, מבקשים להיאחז ולהגדיר את העולם סביבם אך נתקלים בערפל סמיך. סופות החול, ליקויי החמה, יסודות רעועים ופיגומים ארעיים מופיעים בעולם המקוטע שהתערוכה יוצרת.

ערפיליות הן ענני גז ואבק גלקטי. לעתים הן מחזירות אור, לעתים הן חוסמות אותו, פעמים רבות הן מעוותות את תפיסת המרחב בחלל. אפשר לזהותן גם כמקבצי אורות וגם ככתמים אפלים. מאחורי מסך הערפילית נוצרים, בין השאר, כוכבים. אפשר לחשוב את הערפיליות גם כמופע אסטרונומי של לילית, כוח האופל הנשי שגורש מהסיפור המקראי הרשמי, כיוון שהכילה בתוכה וגילמה את ערפול הרגשות, היחסים והקטגוריות.

07.06.13 - 25.25.13

טרגיקון

ציבי גבע / הדס גלעד / יואב שביט / גידי סמילנסקי / LG Williams

אוצר: יואב שביט

המרכיב החסר בדיבור על אמנות הוא אותו ה"דבר" שחסר בדיבור על חברה והוא הנפש (אותו הדבר שכשהנאורות ויתרה עליו במסע לשחרור האדם חרץ את גורלנו. ועכשיו צריך לרדת לבסיס ולתקן).

התערוכה **טרגיקון** הייתה הצבה ניסיונית ביוזמתו של **יואב שביט** של יצירות של **ציבי גבע**, **הדס גלעד**, **אל-ג'י ויליאמס**, **גידי סמילנסקי** ו**שביט** עצמו, שמציעה את האמנות כפרקסיס רוחני. ציור גדול של האמן האמריקאי **ויליאמס**, המזכיר קו אופק וגם גרף כלכלי, ועבודה קונספטואלית של **גלעד**, שהציעה למבקרים לשקול תמחור של אמנות, היו נקודת המוצא. האלמנטים הפיסוליים של **שביט**, חלקם

קינטיים וחלקם משלבים רדיימייד יומיומי, ביכו את חוסר היכולת לחרוג ממה שיש, אבל גם ביימו את הרגע שבו היש חורג מעצמו; והציורים של **גבע** ו**סמילנסקי** תיארו דבר מה שגם אם הוא בעל צורה – כמו דמות אישה במנוחה או כתם גזור – הרי הוא קודם כול רוחני. כל אלו הוצבו כזירת התנסות אחת.

בזמן שבו גם הרע וגם ביקורת הרע מבוססים על חומרנות טהורה, ועיתון "דה מרקר" הכריז שלא ייתכן שינוי כלכלי ללא חידוש האמון בין החברים בחברה, כדאי לבוא ולהיזכר: תפקידה של האמנות הוא להחיות דברים. לעשות נפשות. ג'ל הוא רק חומר להדביק שיער.

יואב שביט, **כתר פלסטיק שוקע**, פלסטיק ובטון, 90/70/60 ס"מ, 2013 / צילמה: ליאת אלבלינג

משמאל: מבט כללי / צילמה: ליאת אלבלינג

יואב שביט, **טרגיקון**, פסל אינטראקטיבי, 70/50/40 ס"מ, 2013 / צילמה: ליאת אלבלינג

05.07.13 - 13.06.13

אביב ערבי

נגה שץ

אוצרת: טליה רז

האביב הערבי הוא שם שניתן לסדרה של התקוממויות, הפגנות, מעשי מחאה וימי זעם בהיקף חסר תקדים בעולם הערבי, שהחלו בדצמבר 2010 בעקבות ההצתה העצמית של הרוכל מוחמד בועזיזי בתוניס ונמשכים עד היום.

נגה שץ ניכסה מושג זה כמו גם דימויים מדתות, מיתולוגיות ותרבויות שונות ומתיכה אותם ללא הבדל אל תוך תהליך הציור. ציורי השמן דחוסים ואטומים, וניסיונות רבים נקברים בתוכם. תהליכים של בנייה והרס הם מרכזיים בפעולה הציורית ובתוכן הציורי שלה. **שץ** הורסת ציורים למען בנייה של דבר חדש, ומדייקת מאוד באופן שבו תביא עליהם את ההרס. האם זו תהיה קבורה אטית, מהירה, או אולי קבורה בחיים.

ההתייחסות שלה אל הציור היא כאל כסוג של אורגניזם, שהיא מחיה אותו שוב ושוב, על ידי פעולת הציור. הסבך הציורי מונשם על ידי הזזת הצבע מצד לצד. עבודות השמן מתאפיינות בירוק ייחודי אשר **שץ** רוקחת, ירוק של צמח שגדל כמעט ללא אור, כמו טחב או ירוקת שגדלו על מקור מים רעיל, זרחני.

אפשר לראות את הציורים של **שץ** כציורי פעולה (Action painting). התנועה מאוד אינטנסיבית ויוצרת סבך או עיסה מבעבעת. הציורים קורסים לתוך עצמם ומתוך מסת הציור מתגלה דימוי ברור, כמו ניצן שצומח ומבצבץ מתוך ההריסות. סדרת ציורי המים מינימליסטית, ומנסה לתמצת תוכן רב למעט מחוות. ג'סטות ספורות יוצרות כתמים שהופכים לדמות ולקטע סבך. אלה עבודות מהירות ומרוכזות, גם כשהן נוצרות בשלבים, וכל אחת מהן היא כשכבה בודדת שהופרדה מציורי השמן והפכה לציור יחיד.

בציורים יצרה **שץ** מקומות. אלה מקומות לא מוגדרים, שנדמה שאין להם גבול או קצה.

L.A Parties, שמן וספריי על בד, 100/110 ס"מ, 2011 /
צילמה: דפנה גזית

מראה כללי / צילמה: דפנה גזית

01.08.13 - 11.07.13

The wisdom of art is within you, Oracle
I humbly anticipate your conclusion
as I present this object to you.

תיעוד התגלות / צילם: עדי לוי

תיעוד התגלות / צילם: עדי לוי

תיעוד התגלות / צילם: עדי לוי

האורקל

סינדרה לייפסון (איסלנד)

אוצרת: אפרת גל

במהלך שלושה שבועות בחודש אוגוסט החם, **סינדרה לייפסון**, אמן איסלנדי, כיבד את גלריה אלפרד בנוכחותו הווירטואלית.

אמני הגלריה והקהל הרחב הוזמנו להביא אובייקטים שונים לבחינה בפני **לייפסון**, אורקל האמנות, כדי שיבחן אותם ויחליט אם מדובר באמנות או לא.

לעתים קרובות, אנו נתקלים בשאלה מלווה בתחושת מרמור: "למה זה אמנות? האם אותו חפץ יומיומי או 'קשקוש' הופכים להיות אמנות רבת ערך רק מפני שהם מוצגים במוזיאון או בגלריה?"

בתערוכה הזאת התמודדנו עם השאלה וביקשנו לבחון אותה באופן אירוני, הומוריסטי, אך גם משכיל ורציני להחריד, וניסנו לענות על השאלה היכן עוברים גבולותיה החמקמקים של האמנות, ומהם המרכיבים של שפת האמנות, אופן הצגתה והדיבור עליה.

מה יקרה אם ניקח פיסת אשפה מהרחוב הדרום תל אביבי שמחוץ לגלריה ונניח אותה על סטנד לבן בין קירות לבנים ונקיים במקום המכונה "גלריה"?

בשיתוף פעולה ישראלי-איסלנדי ביקשנו ללכת עד הסוף ולבחון מה יקרה. אחת מתופעות הלוואי של השיחות עם **לייפסון** הייתה תערוכה שנוצרה בגלריה, תערוכה אמיתית ואירונית של עבודות אמנות או של אובייקטים שאינם אמנות.

תיעוד התגלות / צילם: עדי לוי

30.08.13 - 08.08.13

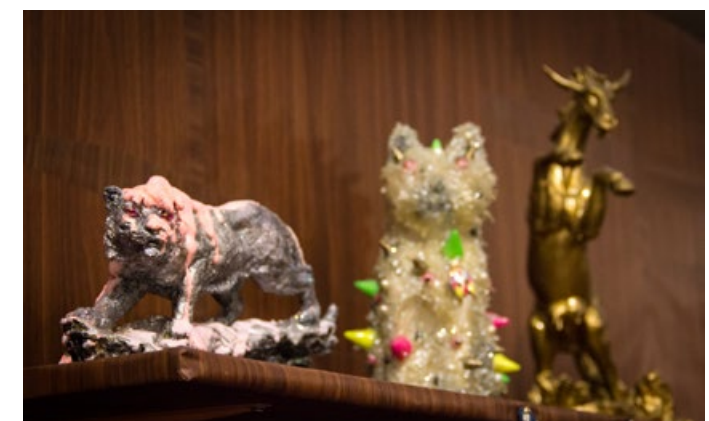
OMG

אמנדה מל // "דלתות נייר", עבודת סאונד מאת צח דרורי

אוצר: עדי לוי

אמנדה מל השתלטה על גלריה אלפרד, ששינתה את פניה לחנות חלומותיה תחת השם **OMG** (קיצור לביטוי Oh My God). חזית הגלריה הציגה לראווה אינספור פסלונים, קמענות, כלי נשק ושאר מוזרויות, בעוד החלל האחורי תפקד כמחסן או גלעד לניסיונות ייצור כושלים וחפצים דחויים. לצד המחסן הוקמה פינת עבודה ובה עקבות ורמזים לנוכחותה של **מל**. עבודת הסאונד **דלתות נייר של צח דרורי**, שפוזרה בכמה ערוצים בחלל על תקן פסקול החנות, אימצה תבניות וקונבנציות מוזיקליות של דת, אתניות ומיסטיקה, ועיבדה אותן לכדי תוצר Low-Fi מתועש, לקוי ואלקטרוני. הדיאלוג שנוצר בחלל בין **מל** ובין **דרורי** יצר חוויה אור־קולית – מקום מפגש רוחני וחומרי של חול ושל קודש.

בהמשך לעבודותיה הקודמות, **מל** עסקה בתערוכה זו בזיהוי ובאפיון הפער שבין מה שמוגדר כשייך ודומה ובין כל שונת – הדחוי והשונה, חסר המקום והסיבה. בגלגולם הקודם הם היו פריטי יודאיקה, עצמות בעלי חיים, מזכרות וקמענות לצליינים, קישוטים מן השוק וחפצים קיטשיים מחנות "הכול בדולר". במבט של אירוניה אך באקט של חמלה **מל** אספה אותם מאלמוניותם אל חדר העבודה, שם לוטשו ורוססו, שובצו והוטבלו, ובכך למעשה קיבלו ממנה הזדמנות שנייה. אל מול תשוקה אנושית קולקטיבית אל הכוח המאגי שבסמל הדת או במוצר הפופ הנוצץ,

אמנדה מל, OMG, פרט מתוך מיצב, טכניקה מעורבת, 2013 / צילם: עדי לוי

משמאל: אמנדה מל, OMG, מבט כללי: מיצב, טכניקה מעורבת, 2013 / צילם: עדי לוי

מל הציגה אלטרנטיבה ביקורתית ומלאת הומור בדמות אלילים עקרים, עלובים אך נוצצים. כישלון מפואר של קמענות אימפוטנטיים, פסלי גיבורים חולים ואלימים לצד יצורים פרוותיים, מגושמים ומתוקים, שספק אם נוצרו בכוונת מכוון, יותר בטעות מכונה או בסטייה של הטבע. וילון חרוזים קטן מאפשר הצצה מסתורית אל אחורי הקלעים בחנות של **מל**. כאן מושלכים דחוי הדחויים – פגמים, פסולים ושבורים – ממתנים בדממה למקום קבורתם האחרון. בפינת העבודה פוזרו להם משטחים ועליהם חפצים וחלקי איברים בשלבים שונים של תהליך העבודה.

בתגובה לעבודתה של **מל** יצר **דרורי** את **דלתות נייר**: פסקול Low-Fi אלקטרו־אקוסטי, שהתבסס על סולמות הלקוחים מימי הביניים, דרך תקופות וסגנונות אחרים לאורך ההיסטוריה. הצורה והסדר של הקאנון המוזיקלי הופרעו אצל **דרורי** באקטים רנדומליים של מחשב. שבירות וחריגות מן ההרמוניה והקצב, אשר חשפו את האוניברסליות שמאחורי המבנים המוזיקליים ה"נכונים". בין אם מדובר במזמור מיסטי עתיק, בין אם ביצירת טראש־פופ בת זמננו, עורר **דרורי** מחשבה כי כדי לגעת בחוויה הרוחנית והאסתטית שגלומה במוזיקה, לעולם יידרשו אמונו ואמונתו של המאזין והחיפוש שלו אחר תשובה.

אמנדה מל, OMG, פרט מתוך מיצב, טכניקה מעורבת, 2013 / צילם: עדי לוי

05.10.13 - 12.09.13

איש שלא הבחין בשום דבר

מירב שחם

אוצרת: קרני ברזילי

מבט כללי / צילמה: דפנה גזית

פרט מתוך מיצב / צילמה: דפנה גזית

תערוכה זו היא חלק מפרויקט רב־תחומי של האמנית **מירב שחם**, אשר נוצר בהשראת קובץ סיפורים קצרים – **איש שלא הבחין בשום דבר** מאת הסופר השוויצרי רוברט ואלזר. התערוכה היא ניסוי כלים, חקירה טקסטואלית וחומרית של מצבי צבירה שונים. שחם מנהלת דיאלוג, מפרקת ובונה מחדש את כתביו של ואלזר. התייחסותה לטקסט המקורי היא אישית וטוטלית, חומר גלם שבאמצעותו היא מייצרת דימויים ונרטיבים חדשים ברוח הכתיבה הוואלזרית. "**ואלזר** הוא אני. אני מרגישה שהוא יודע לתרגם למילים דברים שחשבתי והרגשתי ואף פעם לא ידעתי איך באמת לומר אותם", אומרת **שחם** ובכך מרחיבה את מושג "האני" ויוצרת מצב מתעתע של עירוב זהויות וטשטוש גבולות בין מציאות לדימיון. יצירותיה של **שחם** מכילות את הקונפליקט הקיים אצל ואלזר בין מוסכמות וחוקים ובין הטלת ספק וחוסר הסתגלות לשגרה. המילים, התיאורים וזרם המחשבות שלו מקבלים צורה של פרץ דימויים ואותיות לצד צעקות וצלילים בחלל הגלריה.

כתבה: קרני ברזילי (מקטע מתוך טקסט אוצרותי שלם)

פרט מתוך מיצב / צילמה: דפנה גזית

הי, רציתי רק להודות לך שהגעת לתערוכה היום. זה נדיר שאנשים מגיעים לתערוכות בימינו ואני ממש מעריך את זה. אם אף אחד לא היה בא הייתי תלוי פה לבד כל היום ובווה בקירות. ככה לפחות יש לי הזדמנות לראות אנשים. אני אישית הייתי מעדיף ללכת לשתות בירה או להוריד איזה פרק מאשר להגיע לפה ולעשות את עצמי מתעניין באמנות אבל זה רק אני, ולכן כשבאים לבקר אותי פה אני עוד יותר מאושר כי אני באמת יכול להעריך את זה. הייתי יכול למנות עוד אלף דברים שהייתי מעדיף לעשות עכשיו אם הייתי במקומך, אבל זה לא משנה כי זה רק עוד תירוץ להגיד כמה זה נהדר שבאת לפה היום. נכון, היו שעות ימים שהייתי פה לבד לגמרי, הבדידות לא טובה לאף אחד ובעיקר לא לי, זה ערער לי את כל הביטחון שאין לי ממילא אבל ברגע שהופיע כאן אפילו אדם אחד בלבד מיד השתפר לי מצב הרוח וגרם גם לטינופת בחוץ להיראות יפה ומושכת. אז לסיום אציין שוב שמרגש אותי שהגעת וזה ללא ספק הדבר הכי חשוב שהיה לי לומר בנושא.

כתבה: מירב שחם

02.11.13 - 10.10.13

KLONE X MESHULAM

אסי משולם / KLONE

אוצר: גידי סמילנסקי

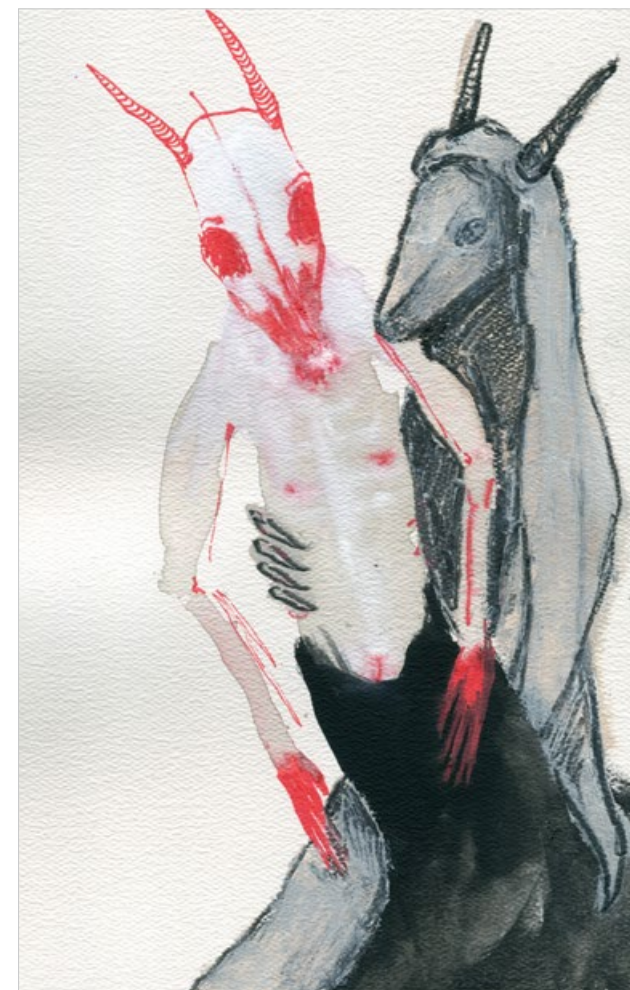
התערוכה היא פרי שיתוף פעולה בין האמנים **אסי משולם** ו-Klone, שעבדו יחד במשך קרוב לשנתיים. בגלריה הוצגו עבודות ציור ורישום. חלקן נתלו על הקירות וחלקן בוצעו בגלריה עצמה, ויצרו מיצב ציורי-פיסולי.

משולם, שייסד לפני מספר שנים את "מסדר הטומאה", עוסק בהיבטים השונים של דת ובתוצאות הלוחאי שלה.

Klone, המוכר לרבים מציורי הרחוב האקספרסיביים שלו, עוסק ביחסי אנוש, בפרימיטיבי, באלים ובאמונות קדומות.

התערוכה לא הייתה תערוכה זוגית, אלא תערוכת יחיד של ההיבריד של שני האמנים, היצור החדש שנוצר מתוך עבודתם המשותפת.

לדברי Klone: "אנחנו כמו שני הורים המגדלים את ההיבריד הזה, שמקבל אישיות משל עצמו, כולל מאבקים פנימיים והתנגשויות ויזואליות־מחשבתיות".

אסי משולם ו-Klone, **ללא כותרת**,
טכניקה מעורבת על נייר, 2013

אסי משולם ו-Klone, **ללא כותרת**,
טכניקה מעורבת על נייר, 2013

02.11.13 - 10.10.13

אינדקס אמנים / אוצרים / צלמים

לפי סדר אלפביתי

—

FOMA <131, 135	אניס, פיונה 109	ברטוש, רון 135	דה־לו, לנה 19, 28, 31, 43, 55	זקן, ורד 87, 135	ישורון, מרחב 97
DEDE 149	אפטר, אירים 34	ברילר, גיא 56	דירקטור, רותי 13, 141	זקס, מרב 135, 171	כהן־קידר, דביר 19, 26, 28, 35, 43, 48, 55, 79, 95, 119, 123, 135, 145, 175
KLONE 191	בורק, דניאל 161	ברינקר, ברק 161	דישון, פלג 68, 87	חטאב, ראפת 19, 28, 30, 43, 45, 55, 75, 89, 123, 135, 167	כהן שניידרמן, הילה 135
LATZI 149	ביליק, עופר 40	גבע, דודו 60	דרורי, צח 187	חי, יובל 112	כספי, יובל 60, 73, 79, 135
אבידן סלע, נועם 97	בירנבוים, דן 135, 175	גבע, ציבי 181	הארווי, קארן 175	טימן, גלי 135, 175	
אברג'יל, אתי 103	בן־צבי, טל 167	גולד, מיכל 135	הדרי, אורלי 93	טללייבסקי, שמחה 87, 135	לב כהן, ליטל 97
אברהם חזן, ציון 89	בן אפרים, שי 81	גזית, דפנה 19, 20, 23, 26, 35, 41, 43, 55, 64, 73, 81, 89, 97, 107, 123, 129, 135, 159, 183, 189	הומל, אורלי 119, 135	יגודין, מיכאל 106	לב, נעמי 103
אדלמן, איל 40	בן יוסף, נעמה 67		הופ, יהונתן 48	יגר, חנה 125, 135	לביא, דני 101
אהמט, קוס 161	בן נר, הגר 127	גזית, נדב 19, 30, 40	הירשפלד, יונתן 95, 97, 105, 135, 135, 151	יהב בראון, דני 67	לביא, רפי 34
אהרונביץ', ורד 151	בן שלום, יעל 95, 97, 99, 111, 119, 123, 135, 163	גל, אפרת 19, 25, 28, 34, 43, 47, 55, 69, 73, 93, 95, 107, 113, 123, 135, 185	הררי, רן 97	יהל אוהד, ליאור 135	לווה, י'הנס 129
אהרוני כגן, אלי 135	בנדרסקי בל, מיכל 19, 24, 28, 34, 42, 43, 55, 66, 95, 123, 135, 155, 63		ויליאמס, אלג'י 181	יונה, אילן 68, 87, 135	לוי, עדי 38, 54, 135, 141, 142, 151, 153, 155, 157, 177, 185, 187
אורן, יערה 165	בנדרסקי בל, מיכל 19, 24, 28, 34, 42, 43, 55, 66, 95, 123, 135, 155, 63	גלעד, הדס 181	וייס, כרמלה 175	יוסיף־און לוי, הדס 135	ליון, אורי 68, 87, 135
אטקינסון, לואיס 175	בנימיני, שחר 85	גמבורד, מרים 105	וינשטיין, ויטלי 93	יזרעאל, טל 159	
איכילוב, דפנה 175	בצלאל, עדי 19, 20, 28, 29, 30, 37, 42, 43, 44, 47, 55, 59, 67, 77, 95, 97, 111, 121, 123, 131, 135, 149, 175	גרבוז, יאיר 9	ויצמן, גלה 121, 135	יחזקאלי, שי 135	לולו־לין, הילה 147
אלבלינג, ליאת 167, 169, 171, 173, 175, 179, 181		גרביאן, צוקי 95	ונקרט, נעם 173	יעקובוב, ארתור 53, 135	לוריא, כנרת 171
אליאב, איה 135	בצר, ענת 34	ד'ארסימול, קלריס 109	ורדי, נמרוד 161	יפה מרקוביץ', דליה 11	ליברמן, נועה 19, 20, 27, 28, 34, 43, 49, 55, 67, 77, 89, 95, 123, 131, 135, 147, 155
אלפרשטיין, טל 89	בראלי, ירון 97	דביר, אורלי 161	זיו, עינב 135	יקרסון, דינה 165	לייפסון, סינדרי 185
	ברזילי, קרני 135, 157, 189	דגן, ברק 57	זילברמן, שי 121, 135		

רשף, הדס 153, 136, 135, 64, 63	רשף, רני 119
שביט, יואב 181, 139, 123, 113, 107, 97, 95, 81, 58, 55, 51	ששונקין, רות 135
שורי, ליאור 135, 87, 68	תגר, קרן 171
שחם, מירב 189, 135	תובל, שרון 161, 135
שחף, אליסיה 175	
שטרייכמן, נועה 34	
שלגי, יובל 63	
שלום, דפנה 97	
שלוס, רות 95	
שלוסר, נטעלי 111	
שמואלי, איתי 135, 83	
שניאור, עלמה 165, 147	
שניידר, שי 135, 113	
שניידרמן, אלעד 135, 38	
שץ, נגה 181	
שקד, קרן 155	

קרון, דפנה 40
קריב, גיורא 135, 52
קריספין, אבי 145
קרצמן אבי 161
ראש, ראובן 135, 45
רביד, יעל 175
רבינוביץ', הדרה 147
רבינוביץ', ישראל 43
רוזן, אלעד 135, 103
רוזנברגר, טוביאס 38
רוטנר, רחלי 79
רוטשילד, מיכל 135, 129
רויסטשר, ריקרדו 44
רוכמן, יעל 34
רז, אורי 83
רז, טליה 183, 135, 83
רטנר, שי 177
ריטוב, רותם 153, 135, 123, 97

פרי, שלומי 57
פריד, אייל 109
פריימן, מורן 127
פרינץ, נעמה 87
פרל, יפעת 133
פרנץ, תום 93
פרנק, יעל 173
פרסבורגר, אביב 125
פרפקט, סטיב 175
פרץ, יאיר 135, 93
צ'ייס, מירי 135, 119
קובליק קידר, ערן 44
קוך, ליאת 32
קוק, שוקי 125
קידר, רן 77
קיין, בלינדה 53
קסוס גדליוביץ', מיכאל 97
קפון, נעמה 135, 87

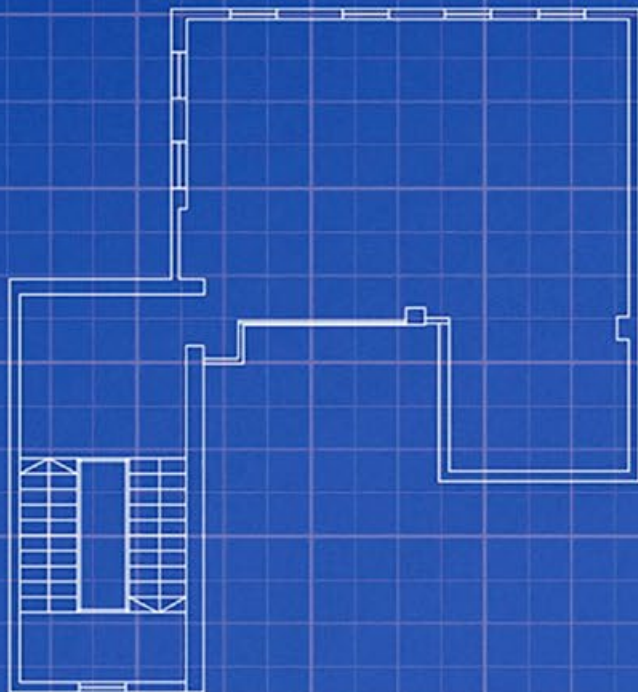
סטי, אסף 169, 135, 123
סטרוטר, מרגרט 55, 43, 33, 23, 22, 19
סיילים, סוזן 34
סליון, רן 97
סלעי, הילה 133, 107
סמילנסקי, גידי 85, 83, 79, 65, 61, 56, 55, 54, 52, 51, 43, 41, 39, 33, 191, 181, 177, 169, 151, 135, 125, 123, 105, 97, 95
סקידלסקי, יעל 99
עמית, יעל 59, 55, 53, 47, 46, 43, 42, 37, 34, 32, 29, 28, 24, 21, 179, 163, 135, 129, 123, 97, 89, 66, 62
עמית, עופר 62, 46
פולק, אמיר 97, 95
פורת, עדיה 135, 101
פזנר, שרון 175
פיק, יערה 40
פישוף, אוהד 105
פלטניק, מישל 135, 123, 119, 89
פלטק, אבישי 81

ליכטציאר, רוסלנה 179
לירן, מיכאל 151
לכנר, מריק 65
לפיד, ירון 135, 109
מודן, ליאן 175
מור, אורטל 135
מילגרומ, אבי 173
מכנס־קז, אלמה 175
מל, אמנדה 187
מנדל, נטלי 135
מרקוס, שחר 123
מרקס, שרה 55, 43, 36, 19
משולם, אסי 191, 97
נבו, הילה 97
נוויץ, דניאלה 145
נולן, אלן 109
נייט, ג'ייסון 109
סט, ניצן 157

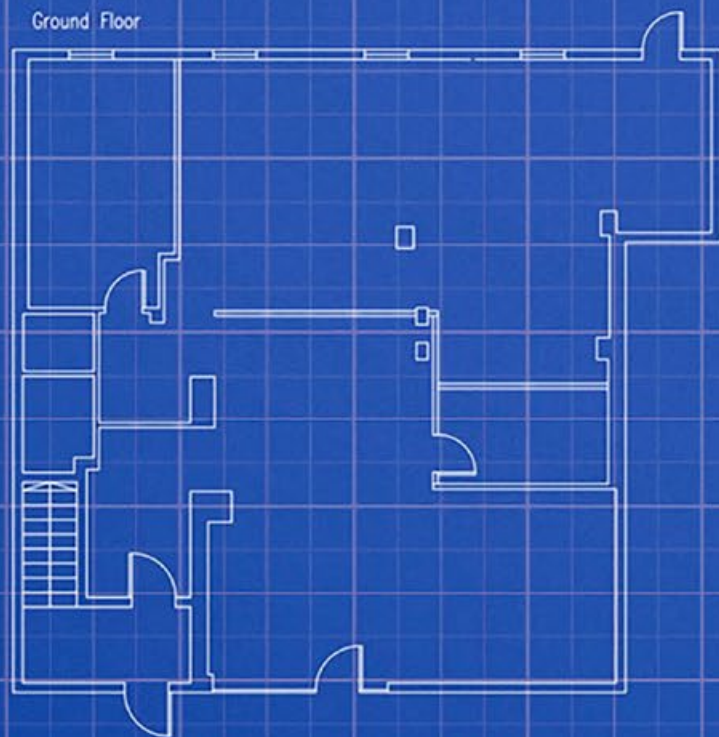

אלפרד - מכון שיתופי לאמנות ולתרבות,
ימים ראשונים: מבט מבחוץ / צילם: גידי סמילנסקי

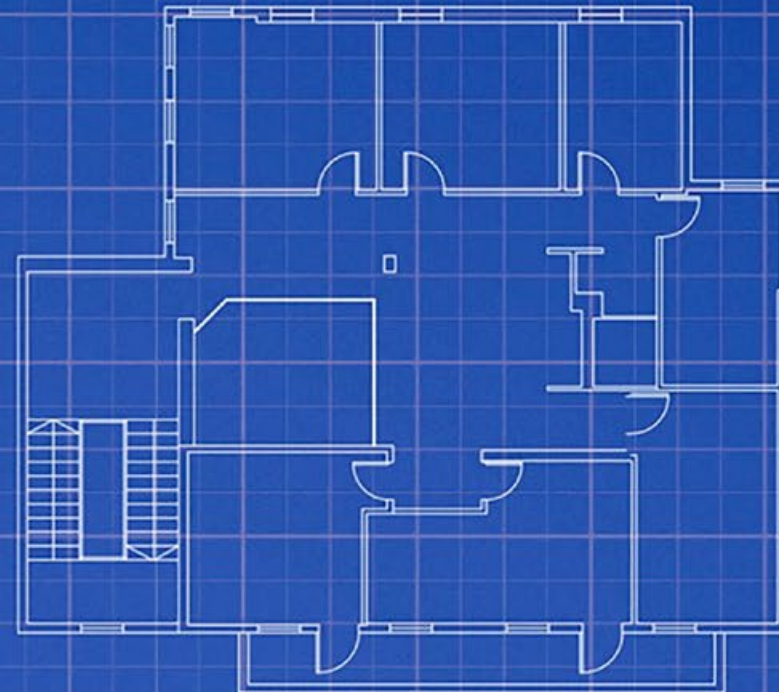
Gallery Floor

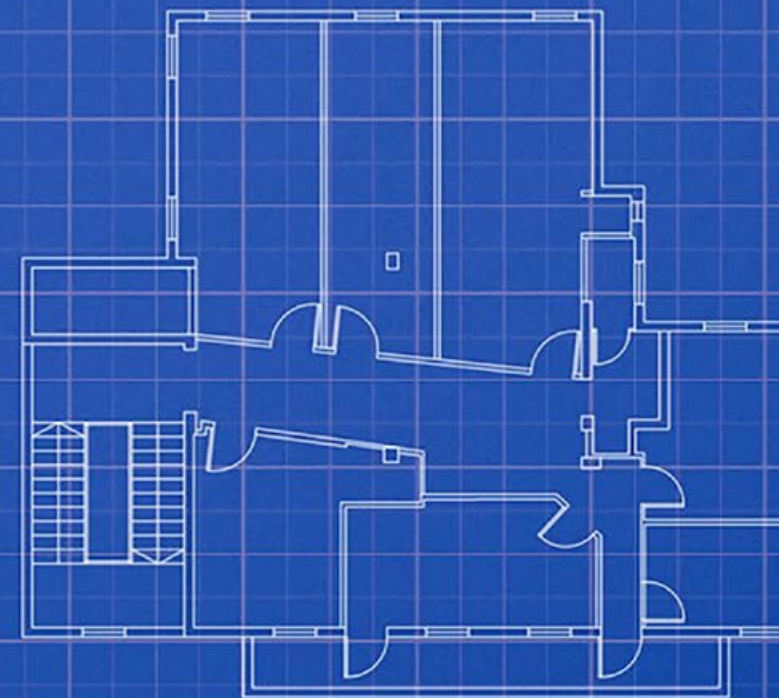
Ground Floor

Floor 1

Floor 2

WWW.ALFREDGALLERY.COM

אלפרד - מכון שיתופי לאמנות ולתרבות

